

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

KIZILDERİLİ MASALLARI

Kızılderili Masalları

Maya Kitap: 180, Edebiyat: 8
1. Baskı, İstanbul Temmuz 2018
2. Baskı, İstanbul Ocak 2019

ISBN: 978-605-9902-91-5

Orijinal Adı: American Indian Fairy Tales

Copyright © Kızılderili Masalları. Türkçe yayın hakları Maya Kitap'a aittir. Telif hakları sahibinin izni olmaksızın, hiçbir yolla çoğaltılamaz, kopyalanamaz, dağıtılamaz.

Yayın Yönetmeni: Tahir Malkoç
Editör: Selin Saraçoğlu
Redaksiyon: Alara Ergin
Mizanpaj: Mehmet Büyüktuna
Kapak: Gülay Tunç

Maya Kitap * Sertifika: 14079
Merkez Mah. Kocamansur Sok. No: 6/4 Şişli / İstanbul Tel: 0212 296 97 12
e-posta: info@mayayayinlari.com / www.mayayayinlari.com

Deren Matbaacılık Ambalaj Sanayi ve Ticaret Limited Şirketi * Sertifika: 34011
Beylikdüzü Osb Mah. Orkide Cad. 9 Z Merkez Köyü / Merkez Bucağı
Beylikdüzü / İstanbul Tel: 0212 576 01 36

Kızilderili Masalları

Derleyenler

Margaret Compton
W. T. Larned

Çevirmen

Macidegöl Batmaz

İçindekiler

Önsöz **7**

Masalıcı Hazretleri **9**

Kar Kuşu ve Su Kaplanı **12**

Coyote, Namı Diğer Kır Kurdu **21**

Deli Buffalo'nun Gök Gürültüsü Kuşuyla Dövüşmesi **28**

Kızıl Kuğu **35**

Bükülmüş Kayalar **47**

Tembel Beyaz Şahin **51**

Sihirli Tüy **57**

Sihirli Tüy II **63**

Yıldız Kız **68**

Dövüşçü Yabantavşanı	71
Büyük Baş	79
Canlı Yontu'nun Maceraları	85
Üveyik, Bilge Horoz ve Cadı	91
İskelet Adası	95
Taş Gömlek ve Birin İkisi	104
Yüce Büyücü	112
Beyaz Bulut'un Güneş Prensi'ni Ziyareti	124
Bulutlardaki Çocuklar	135
Akşam Yıldızı'nın Çocuğu	141
Yazın Gelişi	152
Peri Gelin	161

Önsöz

Yayımlayacağımız kitapları seçerken göz önüne aldığımız pek çok ölçüt var: Söz konusu kitabın yayın ilkelerimize ve çizgimize uygunluğu, daha önce dilimize çevrilmemiş olması, yayın dünyasında bir boşluğu dolduracak olması ve elbette ki bizi heyecanlandırması.

2018 yılı için yayın programımızı şekillendirirken bir Japon masalları seçkisiyle karşılaştığımızda ölçütlerimizin hepsine ziyadesiyle uyduğunu fark ettik ve hemen bir masal dizisi çalışmalarına başladık.

Dizi için öncelikle üç ülke seçtik: “Güneşin Doğduğu Ülke*” Japonya, rengârenk kültüründen beslenen rengârenk masallarıyla Hindistan, uzun ve karanlık kış gecelerini zengin masal geleneğiyle aydınlatan Rusya. Ardından, Doğu ve Batı’yı birleştiren geniş coğrafyamızda, nesillerdir sürdürdüğümüz sözlü geleneği kâğıda taşıdık ve masal dizimize ülke-mizle devam ettik. Şimdi ise Kızılderililerin kadim ve renkli kültürlerinden beslenen masalları okurlarımıza sunmanın mutluluğunu yaşıyoruz.

Yayımlayacağımız versiyonu bulmaya çalışırken pek çok masal seçkisini inceledik ve en sonunda içimize en çok sinen, okurken en çok keyif aldığımız ve okuyuculara ulaştırmayı en çok istediklerimizi belirledik. Bolca araştırma içeren çeviri ve düzelti sürecinin ardından bu kez “Bu masalları en iyi yansıtan kapak nasıl olmalı?” sorusunun peşine düştük. Bu kültürlerin en önemli figürlerinin kapakta bulunmasını iste-

* Japonlar kendi ülkelerini Nippon diye adlandırırlar ve sözcüğün anlamı “Güneşin Doğduğu Ülke”dir.

dik. Uzun bir hazırlık süreci ve pek çok denemenin ardından hayalimizdeki kapaklara ulaştık.

Masal, sözlü anonim halk edebiyatıdır. Anlatı yoluyla nesilden nesle ulaşmış, nihayetinde de bir yazar tarafından yazıya dökülerek kalıcı hâle gelmiştir. Her ne kadar masal kahramanları ve yaratıkları doğaüstü, masallardaki olaylar ise gerçektir olsa da, masalların o toplumun bir yansıması olduğu yadsınamaz bir gerçektir. Öyle ki her ülkenin masalları tıpkı kültürleri gibi diğerlerinden tamamen farklıdır. Bizim seçkimizdeki ülkelerde olduğu gibi. Kimisinin ana teması dostlukken diğerininki korku ve ölüm olabiliyor. Fakat bir zamanlar hiçbir teknolojik ürünün olmadığını düşünürsek, masalların toplumların sosyal hayatlarında ne kadar önemli bir boşluğu doldurduğunu tahmin etmek zor değil.

Masalcı Hazretleri

Kızılderililerin masalcısı IAGOO ufak tefek, yaşlıca bir adamdır. Yüzü ceviz kabuğu gibi karadır, vücudu da eğri büğrü bir sopaya benzer. Gözleri, diğer insanlarınkinin iki katı büyüklüktedir. Öyle ki yanından süzülerek geçen bir kuşun kanatlarında iki kat fazla tüy görür, tüylerin altındaki bütün o küçük renkleri açıkça seçebilir. Aynı şekilde kulakları da sıradan insanların kulaklarının iki katıdır. Bu yüzden onlara küçücük bir tıkırtı gibi gelen ses Iagoo'ya gök gürültüsü gibi duyulur. Bacakları çevik, kolları kuvvetlidir. Bu nedenle diğer herkesten iki kat hızlı ve uzağa koşup yine iki kat fazla ağırlık kaldırabilir.

Kimse ona inanmaz ama herkes onu dinlemeye can atar. Ondan başkasının bir benzerini görmediği ama kulağa hoş gelen şeyler anlatır. Iagoo, anlattıklarının doğru olduğunu söyler. Kızılderililer, göller ile nehirler donduğu için balık tutamadıkları, lapa lapa yağın kar yüzünden ava çıkamadıkları zamanlarda, ayı kürkünden yapılmış en kalın paltolarına sarınıp masalcının çadırına giderek ateş başına çömelir ve Iagoo'nun gözükmesini beklerler. Fırtına, onlarla dalga geçer gibi çadırın etrafında dans ederek kum gibi sert ve kuru kar tanelerini eşige fırlatırken, Iagoo onları yalnız bırakmayacaktır.

Iagoo, aylarca ortadan kaybolduktan sonra yepyeni ve muhteşem hikâyelerle geri döner. Gözleri ateşten, pençeleri çelikten aylarla, kanatları kano yelkeni gibi geniş sineklerle ve atları gibi yeleleri olan yılanlarla karşılaşmıştır.

Bir keresinde bir nilüfer bulmuştu. Bu nilüferin yaprakları öyle genişti ki bunlardan karısına bir eteklik yaptı. Bir başka sefer, etrafında dolanması yarım gününü alan kocaman bir çalılık gördü.

Bir yaz akşamı kapı eşiğinde otururken, öylesine bir ok fırlatıvermişti. Attığı ok, nehirde yüzen bir kuğu ile yirmi çift ördeği öldürüp yoluna devam ederek nehir kenarındaki iki dalgıçkuşunu fena yaraladı, geri sıçrayıp suya dokunduğu sırada dev bir balığı öldürdü.

Iagoo, yaşadığı topraklardaki en yaşlı meşe ağacının henüz kozalak olduğu günleri hatırlar. Beyaz adamlar bu topraklardan kaybolup gittikten sonra bile kendisinin daha uzun yıllar yaşayacağını söyler.

İşte bunlar, Iagoo'nun küçük Soluk Benizlililer için kâğıda dökülmüş masallarıdır. Amerika kıtasının perileri, devleri, cüceleri, cadıları ve büyücülerinden söz edilir bu masallarda.

Kar Kuşu ve Su Kaplanı

Kar Kuşu, Bozayı'nın çok sevdiği karısıydı. Cesur avcı Bozayı'nın evi, Büyük Nehir'in kıyısındaydı. Çadırında daima erzak bulunurdu. Bütün kabiledeki en güzel mokasenler, karısı Kar Kuşu'nun ayağındakilerdi. Şef'in kızlarının giydikleri hariç tabii; ama onlar bile mokasenlerinin güzelliğini Kar Kuşu'nun verdiği tüylere borçluydular. Ona tüyleri nereden bulduğunu soracak olursanız, "Kocam avdan getirdi," diye cevap verirdi gururla.

Bozayı ve karısının canlarından çok sevdikleri küçük bir bebekleri vardı. Ona "Güvercin" adını vermişlerdi, çünkü hiç durmadan "Guk, guk," diyordu. Ama günün birinde çocuklarının daha asil bir ad kazanacağını umuyorlardı. Düşmanla savaşıacak ya da kabileye korku yaşatan bir hayvanı öldürecek ve böylece kendi adını alacaktı.

Bu üçüne kalsa, çok mutlu bir aile olacaklardı. Güvercin'in doğumundan çok önce evlat edindikleri yetim oğlan da onları hiç üzmüyor, aksine her işlerine yardımcı oluyordu. Ama çadırda onlarla yaşayan bir kişi daha vardı: Bozayı'nın annesi. Bu, kötü kalpli ve yaşlı bir kadındı. Diğer oğullarının karılarından hiçbiri onu kendi çadırlarında istemiyordu. Bozayı en küçük oğluydu ve daima en sevdiği çocuğu olmuştu. Başka kimseye davranmadığı kadar iyi davranırdı ona. Bozayı da annesini sever, ona iyi bakardı. Kar Kuşu'yla evlendikten sonra bile önceden her şey nasılsa öyle devam etti. Fakat ihtiyar kadın çok kıskançtı. Bozayı avdan getirdiği fare dudağı ya da ayı böbreği gibi enfes parçaları karısına verdiğinde, Kar Kuşu'na karşı büyük bir

nefret duyuyor ve ateş başındaki köşesinde kendi kendine homurdanıp duruyordu.

Her gün “davetsiz misafir” dediği gelininden nasıl kurtulabileceğini düşünüyordu. Bir zamanlar cesur bir şefin tek oğluyla evlenerek çadırının hanımı olduğunu ve tıpkı oğlu Bozayı’nın Kar Kuşu’na davrandığı gibi kocasının ona ne kadar iyi davrandığını unutmuştu.

Bir gün bütün işler halledilince yaşlı kadın gelininden dışarı çıkıp Büyük Göl kenarında bulduğu salıncağa bakmasını istedi. Yüksek bir kaya üzerinde asılı, eğri büğrü bir üzüm asmasıydı bu. Fakat çok sağlamdı çünkü yıllardır orada durmaktaydı ve iki büyük ağacın köklerine sıkıca bağlanmıştı. İlk olarak salıncağa ihtiyar kadın bindi, asmayı sıkıca kavrayarak suların ortasına ulaşana dek sallandı durdu. “Çok güzel,” dedi, “Sen de denesene!”

Bunun üzerine Kar Kuşu salıncağa bindi. Gölden yükselen tatlı esintinin tadını çıkardığı esnada yaşlı kadın ağaçların arkasına sığıştı ve salıncak tam hızını alıp da Kar Kuşu suyun üzerine varınca asmayı keserek ta aşağı düşmesine neden oldu. Genç kadına ne oldu diye bakmak için bir an bile beklemedi.

Hemen eve gidip gelininin kıyafetlerini giydi. Sonra Kar Kuşu’nun ateş başındaki yerine oturdu, kırışıklıkları gözükmemesin diye de yüzünü iyice örtüp sakladı.

Bozayı eve gelince ateş başında oturanı karısı sanarak avdan getirdiği lezzetli yiyecekleri ona verdi. Kadın, feryat figan ağlamakta olan bebeğe hiç aldırış etmeden açgözlülükle her şeyi yiyip bitirdi.

“Küçük Güvercin neden ağlayıp duruyor?” diye sordu babası.

“Bilmiyorum,” dedi yaşlı kadın, “Karnı açtır herhalde.”

Ardından bebeği kaldırıp iyice salladı, sanki emziriyormuş gibi yaptı. Ama yavrucak öncekinden de yüksek bir sesle ağlamaya başlamıştı. Bunun üzerine çocuğun kulaklarını çekip sesini kessin diye ağzına bir şeyler tıktırdı.

Bozayı, karısının çok sinirli olduğunu düşünerek piposunu alıp çadırdan ayrıldı.

Yetim oğlan bütün yaşananları dikkatle izlemiş ve durumdan şüphelenmişti. Ateş başına gidip külleri temizliyormuş gibi yaptı. Yaşlı kadının ona bakmadığı bir anda odunları karıştırdı. Alevlerin yükselmesi sayesinde kadının yüzünü açıkça görebildi. Bir şeylerin yolunda olmadığından artık emindi.

“Kar Kuşu nerede?” diye sordu.

“Şışt!” dedi yaşlı kadın. “Göl kenarında, salıncakta sallanıyor.” Bunun üzerine çocuk başka bir şey sormadı, hemen çadırdan çıkıp göle gitti. Kesik salıncığı görünce neler olduğunu tahmin ederek Bozayı’yı aramaya koyuldu ve öğrendiklerini ona anlattı.

Bozayı, annesi hakkında kötü şeyler düşünmek istemediği için ona hiçbir şey sormadı. Üzgün bir halde çadırının kapısı önünde bir aşağı bir yukarı volta atıp durdu. Sonra yas tuttuğunu göstermek için biraz siyah boya alıp yüzüne ve vücuduna sürdü. Ardından uzun mızrağını ters çevirerek toprağa sapladı. Sonra şimşeklerin çakıp göklerin gürlemesi, yağmur yağması için dua etti. Böylece karısının bedeni gölden çıkıp yükselebilirdi.

Her gün oraya gitti ama gökyüzünün aralıksız gürlemesine, yıldırımların çadırın yakınındaki koca meşe ağacını baştan aşağı yarmış olmasına rağmen sevgili karısı Kar

Kuşu'ndan eser yoktu. Bazen yağmur altında, bazen ise gün ışığında, geceleri beyaz ay gölü aydınlatığında nöbet tutmaya devam etti ama hiçbir şey göremedi.

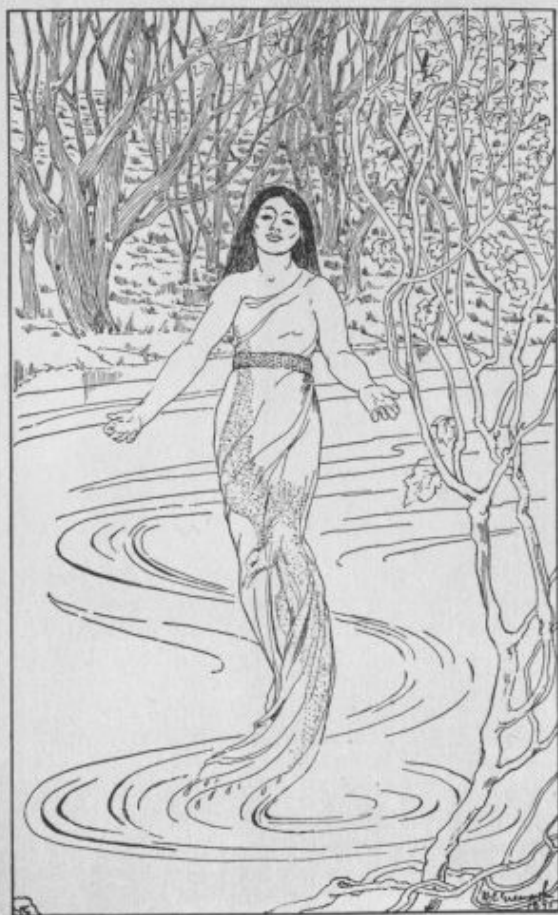
Bu sırada yetim çocuk, Güvercin'e bakmaktaydı. En leziz, en tatlı et parçalarını emmesine izin veriyor, bol bol süt getirip içiriyordu. Güneşli günlerde bebeği göl kenarına götürüp suya çakıl taşları atarak eğlendiriyordu. Küçük Güvercin kahkahalar atarak minik ellerini uzatıyor, sonra bir taş alıp suya atmaya çalışıyordu. Gerçi taş her seferinde ayaklarının dibine düşüyordu ama çocuk yine de mutlu oluyordu.

Bir gün böyle oyunlar oynadıkları sırada gölün tam ortasından beyaz bir martının süzülerek göl kıyısına, yanlarına doğru uçtuğunu gördüler. Martı, çocukların başları üzerinde daire çizerek uçmaktaydı, sonra iyice yaklaştı. Öyle ki küçük Güvercin neredeyse kuşun büyük, beyaz kanatlarına dokunabilecekti. Sonra birdenbire martı bir kadına dönüştü: Bu, Kar Kuşu yani küçük Güvercin'in annesiydi!

Bebek, sevinçle haykırdı ve annesinin beline taktığı biri deriden, diğeri beyaz metalden iki kemeri yakaladı. Kadın konuşamıyordu ama bebeğini kollarına aldı, okşayıp emzirirdi. Sonra diğer çocuğa işaretlerle bir şeyler anlatmaya çalıştı. Çocuk, bebeği her gün oraya getirmesi gerektiğini anladı.

Bozayı o gece eve geldiğinde çocuk bütün olanları bir bir anlattı.

Ertesi gün, bebek karnı acıktığı için ağlayınca çocuk onu göl kenarına götürdü. Bozayı da arkalarından gitti ve çalılıklara saklandı. Çocuk yine aynı yere, suyun kenarına oturdu ve düz, yuvarlak bir çakıl taşı seçerek yavaşça kolunu kaldırdı ve dikkatlice nişan alarak göle fırlattı.

Çok geçmeden, uzun ve parlak kemeriyle martı sudan çıktı. Kenara gelip çocukların başı üzerinde biraz uçtu. Tıpkı önceki gün yaptığı gibi bir kadına dönüşerek bebeğini kollarına aldı.

Kar Kuşu bebeğini emzirirken, kocası ortaya çıktı. Yüzü ve bedenindeki siyah boya hâlâ duruyordu, mızrağı da elindeydi.

“Neden eve dönmedin?” diye haykırarak karısına sarılmak için ileri atıldı.

Kar Kuşu konuşamıyordu ve üzerindeki kemeri gösterdi.

Bozayı, dikkatlice mızrağını kaldırıp kemere sert bir darbe indirdi. Böylece bağlar paramparça olup kuma gömüldü. Kemerlerin bu halini gören biri, onları büyük bir deniz kabuğunun ufalanmış parçaları sanırdı.

Bunun üzerine Kar Kuşu’nun dili çözüldü; göle nasıl düştüğünü, bir su kaplanının onu yakalayarak kuyruğunu beline dolayıp suyun dibine nasıl çektiğini anlattı.

Orada üzerine güneş vurunca duvarları mavi alakarga sırtı gibi parlayan, taze mısır yaprakları gibi yeşil, *Cariblerin** yaşadığı adanın parlak kumları gibi altın sarısı ve zeminini ise kar gibi bembeyaz büyük bir konak vardı. Burası, Su Kaplanlarının Şefi’nin eviydi. Anneleri, Boynuzlu Yılan da onlarla beraber yaşıyordu.

Yılan, uzak kamp ateşleri gibi ışıldayan bakır tokmaklı, bembeyaz ve kocaman bir deniz kabuğunun üzerinde uzanmaktaydı. Fakat alnında yanıp sönmekte olan kıvılcık taşın yanında bu, hiçbir şeydi. Vücudu, tıpkı bir insanın göz kapakları gibi kalın bir deriyle kaplıydı. Uyuyacağı zaman

* Carib, Caribs ya da Kalina adıyla bilinen Güney Amerikalı yerli halk. (ç.n.)

derisini aşağı çekiyordu. Boynuzları müthişti, çünkü sihirliydi. Boynuzlarını büyük bir kayaya dokundurunca kaya un ufak oluyor ve bu sayede Yılan, dilediği her yerde kendine yol açabiliyordu.

Su Kaplanı'nın ülkesinde ormanlar vardı. Söğüde benzeyen yapraklı ağaçlar vardı ama bir söğüdün yapraklarına göre bu ağaçların yaprakları daha uzun, daha detaylı ve daha genişti elbette. Ayrıca koyu yeşil renkli yumuşacık çimler vardı.

Karanlık çöküp güneş konağın üzerinden çekilince ve duvarlardaki renkler kaybolunca, ateş böcekleri belirliyordu; yeşil, mavi, kırmızı ve turuncu renklerde ateş böcekleri. Bunlar, Su Kaplanı'nın çadırının hemen dışındaki çalılıklara konuyordu. İçlerinde en güzel olanları içeri geçip Yılan'ın tahtı etrafında uçuşuyor, gündüz nöbetçileri olan mor salyangozlar uyuduğu sırada, Yılan'ın başında nöbet tutuyorlardı.

Kar Kuşu bütün bunları görünce ürperdi ve Boynuzlu Yılan'ın huzuruna çıktığında bayılıp yere yığıldı. Fakat Su Kaplanı onu yatıştırdı, çünkü Kar Kuşu'nu seviyor ve karısı olmasını istiyordu. Nihayet Kar Kuşu, ara sıra göl kenarına gidip çocuğunu görmesine izin verilmesi şartıyla Su Kaplanı'nın teklifine razı oldu.

Su Kaplanı, annesine danıştı. Annesi, ona bir deniz martısı vermeyi kabul etti. Martı, Kar Kuşu'nu iyice saracak ve göl kenarına götürecekti. Fakat eski yuvasının yakınına gidinece onu terk etmesin diye Su Kaplanı, martıya kuyruğunu kadına sıkıca dolamasını emretti. Kuş, nazik cildi beyaz metalin iplerinden incinmesin diye kadının beline deri bir kemer bağladı.

İşte böylece Kar Kuşu, Su Kaplanı'yla birlikte yaşamaya

başladı. Evi çekip çevirdi, küçük su kaplanları için kuzgun derisi ve kuru balık pullarından mokasenler yaptı. Sevgili kocası Bozayı ve bebeği Küçük Güvercin'den uzaktayken ne kadar mutlu olabilecekse o kadar mutluydu.

Bozayı'nın ihtiyar annesi, çadırın kapısında onları görünce yerinden fırlayıp evden çıktı ve bir daha da hiç ortalıkta görünmedi.

Çaynte, Namı Diğer Kır Kurdu

Başlangıçta *Cahroclar** yavşan otlarının ötesinde ve Rocky Dağları'ndan** çok uzakta, güneşin battığı yerdeki Klamath Nehri kıyılarında yaşarken, onlara pek çok yetenek bahşedilmişti. Ulu ormanları ve heybetli geyikleri vardı. Ayılar vahşiydi, fakat leziz etleri cana can katardı. *Cahroclar* bu etle beslenerek güçlenmişlerdi. Ama asıl özlemini çektikleri şey ateşti. Akşamları o güzel kızılık gökte belirince ona bakar durur, göklerdeki alev demetlerinden bir kıvılcım yakalayabilmeyi dilerlerdi.

O zamanlar dünyadaki bütün ateş, nehrin ağzında yaşamakta olan iki yaşlı cadının elindeydi. Gözlerini kırpmadan ateşin başında nöbet tutuyorlardı. Ayrıca parlak alabalıkları uzakta tutan su bendinin anahtarı da bunlardaydı.

Cahroclar bu iki ihtiyar kadından nefret ediyor, onları kandırmanın bir yolunu arıyorlardı. Böylelikle alabalığı serbest bırakabilirlerdi. Ama hepsinden daha çok istedikleri şey, paha biçilmez olan ateşti. Ayı kürkünden paltolarının altında uzanıp tir tir titriyorlardı, çünkü ülkelerinde kışlar uzun ve soğuk geçerci. Üstelik kuzey rüzgârı yüzlerine vurur, buzdan mızrakları ve kardan oklarıyla herkesi perişan ederdi.

Ateşi çalmayı defalarca denediler. İçlerinden en zengin

* Cahroc Kızılderilileri: ABD'nin California bölgesinin yerli halklarından biri. (ç.n.)

** Rocky Dağları: Kuzey Amerika'nın batısında uzanan büyük sıradağ. (ç.n.)

olanları, ateşi satın almayı teklif etti. Kurnaz olan bazıları ise yaşlı cadıları tatlı dille kandırmaya kalktı ama nafile. Niha-yet, hayvanlardan yardım istemeye karar verdiler. Ama bu görevi üstlenecek kadar zeki ve cesur kim vardı? Ayı pek beceriksizdi; hem çok gürlüyordu. Geyik çok uzundu ve çatal boynuzları, kadınların çadır direğini devirebilirdi. Köpek şapşaldı, yılanın ise ne *Cahroclara* ne de diğer insanlara bir iyiliğinin dokunduğu hiç görülmemişti.

Kabilenin bilgeleri toplandı, oturup tütün tütürdüler ve sonunda *Coyote*, namı diğer Kır Kurdu'ndan yardım istemeye karar verdiler, çünkü bu hayvan sıska ve açtı, biraz yiyecek elde etmek onu mutlu edebilirdi. Ayrıca *Cahrocların* ondan bir iyilik istemesinden gurur duyacağı kesindi, çünkü en adi hayvanlar bile hayatını sürdürebilmesi için böylesi güç işlere katlandığı için ondan tiksiniyordu.

Böylece Kır Kurdu'nun yanına gittiler. Yuvası, dağlarla çöllerin ortasındaydı. Burada yavşan otlarının ardına sinmiş, avcıların döktüğü kanla yere attığı etleri ya da yakalayabileceği kadar küçük ve güçsüz hayvanları gözlüyordu. Kır Kurdu daima aç kalacaktı çünkü hayvanlar yeryüzüne bırakılıp da her biri kendi avlayacağı hayvana yöneldiğinde Kır Kurdu, kendisine verilmiş olan dağ koyununu elinden kaçırmıştı. İşte bu, o zamandan beri kır kurtlarının avlanmada başarısız olmalarının nedenidir.

Cahroclar Kır Kurdu'nu, avcının yerde bıraktığı izi koklarken buldular. Onu görmeye geldiklerini öğrenince gururu okşandı ama bunu belli etmeyecek kadar kurnazdı. Ziyaret nedenlerini açıkladılar fakat Kır Kurdu hiçbir vaatte bulunmadı. Ona verdikleri yiyecekleri aldı. Biraz köpek etiyle sığır bifteği ve ayı böbreği, kısacası *Cahrocların* saygıdeğer misafirlerine sundukları şeylerdi bunlar. Bunun üzerine memnu-

niyetini daha fazla gizleyemedi, ondan istedikleri şeyi yapmayı da reddedemedi.

O akşam ava çıkmasına gerek yoktu. Bu yüzden güzelce yerinde kıvrıldı, patilerini burnunun üzerine koydu, ayaklarını ısıtmak için kuyruğunu savurdu. Ömründe ilk kez kendini rahat hissediyordu. Çok geçmeden uykuya daldı ama *Cahroclar* için elinden geleni yapmasının iyi olacağına çoktan karar vermişti. Çölde avlanmaktan çok daha iyiydi böylesi.

Ertesi sabah diğer hayvanlardan yardım istemek için erkenden yola çıktı, çünkü bu görevi tek başına yapamazdı. Küçük hayvanlar yardım isteğini reddetmeye cesaret edemedi, büyük hayvanlar ise zavallılığın haline acıdıklarından ona yardım eli uzatmayı kabul ettiler.

Kır Kurdu, *Cahroclar*ın kampına en yakın yere bir kurbağa, sonra belli aralıklarla sırasıyla bir sincap, yarası, ayı ve panter yerleştirdi. Bu hayvanları güçlerine ve yolun zorluğuna göre sıraladı. Son olarak bir *Cahroc*, yaşlı cadıların yaşadığı kulübenin yakınlarındaki çalılıklarda saklanacaktı.

Ardından Kır Kurdu, yavaşça ilerleyip içeri girmek için kapıyı tırmaladı. Kız kardeşlerden biri, kapıyı açıp onu içeri aldı. Sefil bir kır kurdundan hiç korkuları yoktu. Hayvan, yorgun bir halde odanın ortasına yürüdü ve sanki bitap düşmüş gibi yere yığıldı. Zangır zangır titrediğinden çadırın direği sallandı.

Ateş başında oturmuş alabalık pişirmekte olan iki yaşlı cadı dönüp ona baktı. Cadılardan biri, “Çok üşüyorsan, ateşe yaklaş,” dedi. Sonra alevlerin tam karşısında Kır Kurdu’na yer açtı.

Kır kurdu ateşe yanaşıp başını patilerinin arasına alarak uzandı. İyice ısınıp artık sıcaktan rahatsız olunca, kesik

kesik bağırarak dışarıda onu bekleyen adama iki kez işaret verdi.

Yaşlı cadılar, sıcak pek hoşuna gittiği için bağırdığını sandılar. “Ha! Ha!” diye güldüler, “*Cahroclar* onun yerinde olmayı nasıl da isterdi!”

Tam o sırada korkunç bir gürültü duyuldu, eve çekiçler vurulup taşlar atılıyordu. Yaşlı kadınlar düşmanı uzaklaştırmak için dışarı çıktılar.

Kır Kurdu yarısı yanmakta olan bir odun parçası kaptı hemen, bir kuyruklu yıldız gibi göz açıp kapayıncaya değin patikayı aştı. Cadılar peşinden koştular ama onların çığlıklarını işitince hayvan daha da hızlı koştu.

İyiden iyiye yaklaşmışlardı ona, neredeyse Kır Kurdu’nu yakalayacaklardı, hayvanın gücü de tükenmek üzereydi. Kadınlar onu yakalamak üzere ellerini uzatmışlardı ki Kır Kurdu var gücüyle ucu yanmakta olan odunu sıradaki ilk hayvana fırlattı.

Panter odunu alıp uzun sıçrayışlarla dönemeçli yol boyunca ilerledi. Cadılar onu takip ettiler ama yetişmek ne mümkün? Panter, ateşi hiç güçlük çekmeden Ayı’ya devretti.

Ayı pek beceriksiz olduğundan odunu birkaç kez yere düşürdü. Böyle olunca yaşlı kadınlar ona yetişmeyi başardılar. Eğer hiç beklenmedik bir anda Yarasa yetişip de yarısı yanan odunla birlikte havaya yükselmeseydi, *Cahroclar* sonsuza dek ateşten mahrum kalacaktı. Yaşlı Ayı’ya gelince, bitkin düşmüş bir halde ağaca doğru yuvarlandı.

Yarasa, ağaçların üzerinden dolanarak yaşlı kadınları peşinden sürüklüyor, bir yükselip bir alçalarak başlarına değecek gibi yapıyordu. Sonunda kadınlar neredeyse pes edeceklerdi.

Yarasa'nın yüksek bir yerden odunu bıraktığını ve odunu Sincap'ın kaptığını görünce cesaretlendiler. "Sincap'ı kolayca yakalarız," diye düşündüler ve eteklerini kaldırıp son hızla takibe devam ettiler.

Bütün bu zaman boyunca odun yanmaktaydı. Artık ateş uç kısma öyle yaklaşmıştı ki Sincap zar zor tutabiliyordu. Ama çok cesur bir arkadaştı, ağaçların arasından hoplaya zıplaya ilerledi. Gerçi kuyruğu fena halde yanmış, omuzlarının üzerinden kıvrılmıştı. Yanık izleri, o gün bugündür bedenindedir.

Tam ateşi düşürmek üzereydi ki Kurbağa'yı gördü. Odun iyice küçülmüştü. Kurbağa ateşi zar zor alabildi Sincap'ın elinden, sonra hiç zaman kaybetmeden koşturdu. Ateşin dumanı gözlerini bulandırdı ve nefesini kesti, bu nedenle yavaşlamaya başladı. Böylelikle yaşlı cadılar çok geçmeden ona yetiştiler. O sonuncu hayvandı ve *Cahrocların* köyüyle arasında sadece bir gölet vardı. Kalbi göğsünden çıkacak gibi atıyordu. Kurbağa, suya atlamadan evvel derin bir nefes alabilmek için elindeki ateşi yere bıraktı. Yaşlı cadılar, hayvancağızın üstüne atlamak üzereydiler.

Tabii Kurbağa çok hızlı davranmıştı. Cadıların elinden kurtuldu, odunu yuttu ve göle atladı. Kadınlar da ardından atladılar ama çabaları boşunaydı, çünkü yüzme bilmiyorlardı. Böylece kurbağa kurtuldu. Cadılar ise nehrin ağzındaki kulübelerine geri dönmeye mecbur kaldılar.

Cahroclar göletin hemen kenarında beklemekteydi. Kurbağa gözükünce, sevinç çığlıklarıyla onu karşıladılar. Peki ama ateş neredeydi? Ağzındaki alevleri tükürerek bu sorunun cevabını hiç zaman yitirmeden vermiş oldu. Ne var ki Kurbağa kuyruğunu kaybetmişti, yerine bir yenisi de çıkmadı. İribaşların hâlâ kuyruğu vardır ama yetişkin kurbağa haline geldiklerinde, Klamath ülkesindeki bataklıklarda

yaşayan tüm hayvanların kralı olan cesur atalarına saygıları nedeniyle kuyruklarını atarlar.

Ateşi getirmekteki başarısının ardından Kır Kurdu, *Cahrocların* sevgisini kazandı ve kampa getirilen en leziz yiyeceklerle beslendi.

Artık et ve mısır pişirebildikleri halde memnun değillerdi. Kır Kurdu'nu şimdi de alabalığı getirmesi için kandırmaları gerekiyordu. Bu büyük ve parlak balıkların nehrin ağzındaki büyük bir su bendinde bulunduğunu, anahtarın da ateşi çaldığı yaşlı cadıların elinde olduğunu anlattılar.

Kır Kurdu bu işe gönüllüydü gönüllü olmasına ama tedbiri de elden bırakmak istemiyordu, “Kürküm değişene kadar biraz bekleyin, böylece cadılar beni tanımazlar,” dedi.

Kır kurdunun kürkü incelik rengi açılınca kadar beklediler. Hayvan hazır olunca şarkılar söyleyerek köyün çıkışına kadar ona eşlik ettiler.

Günler boyu Klamath ülkesinin güneyine doğru yol aldı, sonunda nehrin ağzına ulaştı ve yaşlı cadıların evini gördü. Kapıyı tıklattı. Kadınlar ateşin başında uyumaktaydı ama biri gürültüden uyanıp “İçeri gir,” diye homurdandı.

Ateşi çalmaya geldiğindeki gibi başını büküp kuyruğunu düşürmek ve yorgun gözükmek yerine, Kır Kurdu bu defa başını dik tuttu, kuyruğunu salladı ve sırtıttı. Artık pek önemli biriydi, güzel beslendiği için kanlı canlıydı. Dolayısıyla, yaşlı cadılar onu tanıyamadılar.

Alabalık pişiriyorlardı ama Kır Kurdu'na hiç ikramda bulunmadılar. Hayvan buna ses çıkarmadı, çünkü *Cahrocların* hazırladığı yemeklerle karnını iyice doyurmuştu. “Nasıl da yakında *Cahroclar* istediğim kadar alabalık verecek bana,” diye geçirdi içinden.

Ertesi sabah büyük kız kardeş kalkıp dolaptan su bendinin anahtarını aldığıında, Kır Kurdu uyuyormuş gibi yaptı. Kadın kahvaltı için alabalık getirecekti. Evden ayrılınca Kır Kurdu tembel tembel gerindi ve yavaşça kapıya gitti. Dışarı çıkınca yaşlı kadının arkasından koşturup ayaklarına atladı, kadın yere düştü ve bu sırada anahtarı da düşürdü. Kır Kurdu hemen anahtarı kapıp su bendine gitti ve balıkları serbest bıraktı.

Yeşil sular, gümüş renkli alabalıklarla parlıyordu. Balıklar öyle hızlı yüzüyordu ki sadece kilidi kırmakla kalmayıp su bendini de kırdılar. Böylece *Cahroclar* istedikleri kadar alabalık yakalayabildiler.

Kır Kurdu bu başarısı nedeniyle iyice kibirlendi ve *Cahrocların* gösterdiği nezaket ve iyilikle tatmin olmadı.

Göklerde dans etmek istiyordu. Kendine partner olarak parlak mavi bir yıldız seçti ve her gece birlikte dans etmek için onu yanına çağırdı. Sonunda yıldız, Kır Kurdu'nun kükremelerinden bıktı. Bir gece ona yamacın en yüksek noktasına gitmesini söyledi, kendisi de yanına inecek ve birlikte dans edeceklerdi.

Kır Kurdu bir süre epey eğlendi ama yıldız onu yükseğe kaldırdıkça üşümeye başladı. Öyle ki patileri uyuştı ve nihayet partnerinin elinden kayıp dünyanın kıyısında, yerle gök arasındaki büyük yarığa düştü. Her bir zerresi gözden kaybolana dek aşağı yuvarlandı, çünkü kır kurtlarının yıldızlarla dans etmesine izin verilemezdi.

Deli Buffalo'nun Gök Gürültüsü Kuşuyla Dövüşmesi

Cok ama çok uzun zaman önce Büyük Deniz'in etrafındaki bütün topraklar Kızılderililere aitti. Büyük Ruh, Kızıl Taş Ocağı'nda barış çubuğunu tütürmüş ve tüm ulusları yanına çağırmıştı. Onun emri üzerine yüzle-
rindeki savaş boyalarını temizleyip sopa ve baltalarını göm-
düler ve Büyük Ruh'un yaptığı tarzda kırmızı kum taşından
pipolar yaptılar kendilerine. Onlar da barış çubuğu tütür-
düler. Böylece uluslar artık savaşmayı bırakmıştı ve her biri
kendi nehir kıyısında yaşayıp geyik, kunduz, ayı veya bizon
avlıyordu.

O mutlu günlerde, avcı yıldızının hemen altındaki Bü-
yük Deniz'in kıyısında bütün ulusunun güvendiği bir Kızıl-
derili yaşardı. Cesaret, bilgelik ve tedbirlilikte onun eline su
dökebilecek kimse yoktu. Çocukluğundan beri ona büyük
işler başaracak biri olarak bakılıyordu.

Bozayı ve kuvvetli buffaloyu dize getirmişti. Bir kere-
sinde öyle güçlü bir buffalo yakalamıştı ki on iki okla bile
hayvanı öldürememişlerdi. İşte o zamandan beri Deli Buffa-
lo olarak tanınıyordu.

Bir defasında insanlara ilaç lazım oldu, onları iyileştire-
bilecek tek şey sihirli boynuzdu. İşte o zaman Deli Buffalo,
Çiçek Dolunayı*’nda yola çıkıp, sihir değil akıl marifetiyle

* Kızılderililer her yenilenen dolunaya bir isim vermişlerdir. Bu dolunay isimleri, her bir aya karşılık gelmektedir. Her bir dolunaya verilen isim kabileden kabileye değişir. Günümüzde, kolonistler üzerinde büyük bir

Büyük Boynuzlu Yılan'ın kafasından boynuzlarını kesip getirdi. Bu başarısı nedeniyle halkının büyük sevgisini kazandı, kabilenin en yaşlı ve bilge kimseleriyle bir araya gelip karşılıklı oturdular.

O günlerde en büyük sorunları gizemli Gök Gürültüsü Kuşu'ydu. Sık sık göklerde uçarken görülürdü. Ona hırpani bir görünüm veren kapkara kanatları vardı ve bu kanatlar geçtiği her yeri karanlığa gömüyordu. Ayışığıyla aydınlanan gecelerde kuşun kimseye zararı yoktu, fakat gündüz vakti ya da Ay Prensesi, ağabeyi Güneş Prensi'ni görmek üzere yola çıktığı ve parlak evinin, o güzel kızıl ışığının ardına saklandığı zamanlarda Gök Gürültüsü Kuşu, gölgesi altına düşmüş herkese fenalık ederdi.

Yuvasını herkes çok merak ediyordu ama hiç kimse onu takip etmeye cesaret edemiyordu. Hiçbir avcı bu kuşun saklanıyor olabileceği bir yer keşfedememişti. Kimi bir ağaç oyuğunda yaşadığını, kimi ise yuvasının kumtaşı mağaralarında olduğunu düşünüyordu ama yuvasını gören yoktu.

Bir kış günü, Deli Buffalo ailesine yiyecek aramak için yola çıktı. Büyük Deniz'in ötesinde, nehrin yukarısındaki kuzgunların evine yolculuk etmesi gerekiyordu. Şişmanca bir kuzgun yakalayıp omzuna attı ve dolunay, ağaç tepelerinin arasından yüzünü gösterdiği esnada evinin yolunu tuttu.

Gölü geçtiği, çadırı görüş açısına girdiği anda büyük bir gölge yanından geçerek etrafı karanlığa boğdu. Gölge kaybolunca Deli Buffalo, etrafına bakıp bu duruma neyin neden olduğunu anlamaya çalıştı. Gökyüzü açıktı, ay o kadar parlaktı ki onun yanında avcı yıldızı pek görünmüyordu. Deli Buffalo çevresindeki nesneleri sanki gündüzmüş gibi açık seçik görebiliyordu.

etki bırakan "New England" bölgesindeki Algonquin kabilesinin dolunaya verdikleri isimler kullanıldı. Bu kabileye göre "Çiçek Dolunayı" Mayıs ayına karşılık gelmektedir. (e.n.)

WCG 95

İlk başta hiçbir şey göremedi çünkü Gök Gürültüsü Kuşu hemen başının üzerindeydi. Ancak kuş, başının üzerinde daire çizmeye başlayınca onu görebildi. Gök Gürültüsü Kuşu aşağı doğru hızla hareket etti, genç adamın üzerine atılarak onu, avladığı kuzgunla beraber havaya kaldırdı.

Ayakları yerden kesilip gökyüzüne çıkana dek yavaş yavaş yükseldiğini hissetti ama o kadar da yükselmemişti, çünkü köyünü hâlâ görebiliyordu. Hatta kendi çadırını ve kapı eşiğindeki çocuklarını bile seçebiliyordu. Çocuklar, babalarını görünce çok korkmuşlardı. Anneleri bile onları yatıştıramadı, çünkü Gök Gürültüsü Kuşu hakkında anlatılan korkunç hikâyelerin hepsini ezbere biliyorlardı. Sık sık tırmandıkları güzel huş ağacının kökünden sökülüp cansız bir halde ormanın karanlığına gömüldüğüne bizzat şahit olmuşlardı. Savaşçıların etrafında toplandığı meşe ağacı da bu korkunç yaratık tarafından parçalanmıştı. Büyük Deniz'in üzerinde yol almak için kullandıkları kanonun yapımında, dallarını kullandıkları sarı sedir ağacı, Gök Gürültüsü Kuşu tarafından ateş verilmişti.

Deli Buffalo, cesaretini koruyordu. Mızrağını sıkıca tutup canavarla dövüşme ânının gelmesini beklemeye başladı. Hızla kuzeye ilerlediler, Büyük Deniz'i aşp daha da yükseldiler.

Nihayet tek bir ağacın bile yetişmediği büyük bir dağa ulaştılar. Dağın tepesi çıplak ve engebeliydi ama sağlam bir kayalıktı. Kenarları ise yer yer kaba çim tutamları ve birkaç bodur karaçalıyla kaplı yumru taşlardan ibaretti. Gök Gürültüsü Kuşu'nun yuvası, suyun üzerine sarkan yüksek bir kaya yarığındaydı. Yuvası insan kemiklerinden yapılmıştı. Kafatasları ve onların yaşarken kafalarına taktıkları tüylerle süslenmişti.

Yine de Deli Buffalo hiç korkmuyordu. Kuş yuvasına yaklaşınca ötüp mırıldanmaya başladı. Sesi, kulakları sağır edercesine yankılandı durdu. Daha da kötüsü hayvan, Deli Buffalo'yu kayalara doğru fırlatıp kanatlarıyla iterek kayalıklara doğru sürmeye çalıştı. Hayvanın kanatları genç adamın canını fena acıtıyor, sanki kızgın kömür parçalarına dokunuyormuş gibi tenini yakıyordu.

Deli Buffalo, kendini var gücüyle çekip mızrağını dengeleyerek yara almadan kaçmayı başardı. Sonunda güçlü bir darbeye kuş, genç adamı yuvasına sokmayı başardı. Ardından kanatlanıp gözden kayboldu.

Deli Buffalo sarsılmıştı ama yalnızca bir an sürdü bu hali. Kendine gelince Gök Gürültüsü Kuşu'nun çatırtılı sesini duydu. O an, vahşi ve aç gök gürültüsü yavrularının merhametine bırakıldığını anladı. Muhtemelen onlara yiyecek olarak getirilmişti. Yavrular hemen adamın başını gagalamaya başladılar. Yaşlı kuş gibi ötüyorlardı ama onun kadar yüksek sesli değillerdi. Gerçi sayıca fazla olduklarından çıkardıkları sesler daha ürkütücüydü.

Bunların henüz yavru olduğunu gören Deli Buffalo, güçsüz olduklarını düşündü ve yaşlı kuş gözden kaybolunca yavrularla dövüşmeye kalkıştı. Gücü yettiğince yükselerek içlerinden birine mızrağıyla vurdu. Bunun üzerine bütün yavrular, Deli Buffalo'nun üstüne atlayıp kanatlarıyla ona vurmaya ve kırptırdıkları büyük ve kısık kan kırmızısı gözlerini ona yönelterek ellerini ve yüzünü yakan yıldırımlar fırlatmaya başladılar. Çektiği acıya rağmen genç adam yığıtçe mücadele etti. Keskin kanatlarıyla ona vurduklarında sanki zehirli bir ok onu vurmuş ya da bir yılan onu sokmuşçasına canı yanıyordu.

Birer birer güçten düşüp geri çekildiler. Deli Buffalo

içlerinde en iri ve güçlü olanını kavrayıp boynunu burdu, sonra uçuşundan aşağı fırlattı. Bunu gören diğer yavrular birbirine sokulup bir daha genç adama dokunmaya cesaret edemediler.

Sonra Deli Buffalo bir başka kuş yavrusunu yakaladı, kalbini çıkarıp bedenini fırlattı. Kuşun derisini de kuruması için yuvanın kenarına bıraktı. Ardından yere oturdu, kemerinden sarkan kurt derisi piposunu doldurup tüttürdü. Dinlendiği sırada diğer kuşların da boyunlarını burdu ve hepsini Büyük Deniz'e attı. Yalnızca kalplerini ve pençelerini sakladı.

Hepsini öldürünce piposundan dört kısa nefes daha çekip dört rüzgâr krallığından yardım istedi. Sonra kurumuş olan derinin içine girdi, sakladığı pençelerle deriye iyice sarındı, gök gürültüsü yavrularının kalplerini mızrağına takıp dağ kenarı boyunca aşağı doğru yuvarlanmaya başladı.

Bir kayadan ötekine yuvarlandıkça derinin tüyleri, ateşböcekleri gibi yanıp söniyordu. Yolu yarılایnca doğruldu, kollarındaki kanatları kaldırıncı uçabildiğini fark etti. İlk başta yavaşça hareket ediyordu ama çok geçmeden harekete alıştı ve tıpkı büyük kuş gibi hızla uçmaya başladı.

Büyük Deniz'i aşip on gün önce kuşun onu kaçırdığı yere kadar ormanın üzerinde uçtu. Sonra yere konup üzerindeki kuş derisini yırttı ve evine doğru ilerledi.

Karısı ve çocukları, onu gördüklerine inanamadılar çünkü yavru gök gürültüsü kuşlarının Deli Buffalo'yu çoktan mideye indirmiş olduğunu düşünüyorlardı. Mızrağına taktığı gök gürültüsü yavrularının kalplerini bir güzel kızarttı. Çadırdan metrelerce uzaktan bile kalplerin çatırdama ve tıslama sesleri işitilebiliyordu. Yine de yumuşacık ve leziz bir etti.

Yaşlı Gök Gürültüsü Kuşu, ülkenin o bölgesinde bir daha görülmedi. Rocky Dağları'ndan gelen avcıların anlatığına göre dağın tepesine kurduğu yuvada yeni yavrular yetiştirmektedir. Bu yavrular kimi zaman yeryüzüne inip ormanları ve tahıl tarlalarını bozuyordu. Ama eskisinden daha yüksekte uçuyorlardı. Deli Buffalo'nun onlarla dövüştüğü günden beri insanların işine karışmaya cesaret edemiyorlardı. Bu yüzden, yuvalarını dağ geçisinin kemikleri ile sakalından yaptılar.

Kızılderili çocukları, ateşin çıtırdadığını duyunca bu sesin yavru gök gürültüsü kuşlarının kalplerinden çıkan sesler olduğunu söylerler. Zira tüm Kızılderili kabileleri, Deli Buffalo'nun kahramanlığından haberdardır.

Kızıl Kuğu

Büyük Şef Kızıl Şimşek, karısı ve üç çocuğuyla birlikte kabileler konseyine doğru yol almaktaydı. Toplantının yapılacağı yere yaklaştıklarında çocuklardan biri havada süzülen güzel, beyaz bir kuş gördü. Neşeyle ellerini çırparak yukarıyı gösterdi, çünkü kuş hızla yere doğru ilerlemekteydi ve geniş sırtı ile kanatlarına güneş vuruyordu.

Yüzlerine geniş bir gülümseme yayılmıştı ki kuş birden tepelerinde bitiverdi ve anneyi devirip yerin içine çekti ta ki kadın tamamen gözden kaybolana kadar. Darbenin şiddeti öyle büyüktü ki kuşun kendisi de paramparça olmuş, tüyleri etrafa yayılmıştı. Konsey için toplanmış Kızılderililer bir gayretle kuş tüylerini toplamaya koyuldu, çünkü beyaz bir kuş tüyü kolay ele geçmiyordu ve savaş zamanlarında çok değerliydi.

Büyük acı içindeki Kızıl Şimşek, olduğu yerde dondu kaldı. Çocuklarını da yanına alıp ormanın içinde gözden kayboldu. Bir daha da kimselere görünmedi. Kendine küçük bir ev yaptı ve evin eşiğinden dışarı asla adım atmadı. Kış mevsimi, ak saçlarını savurup her yanı karla kapladığında, Kızıl Şimşek nereden geldiği bilinmeyen bir okla vurulup öldü.

Bunun üzerine üç küçük erkek çocuğu yalnız kalmıştı. En büyük oğlan bile henüz eve yiyecek getirecek kadar güçlü kuvvetli değildi. Tek yapabildikleri şey, tavşanları kapana kısıtırıp yakalamaktı. Hayvanlar onların haline üzülmüyordu.

Bu yüzden işe el koydular. Sincaplar, kapı eşiğine fındık fıstık bırakıyor ve büyük bir bozayı da geceleri başlarında nöbet tutup onları koruyordu. Anne babalarını hatırlayamayacak kadar küçüktüler ama cesur çocuklardı. Avlanmayı ve balık tutmayı öğrenmek için ellerinden geleni yapıyorlardı. En büyükleri, çok geçmeden yetenekli bir avcı oldu ve kardeşlerine bildiği her şeyi öğretti.

Kendi başlarının çaresine bakacak yaşa geldiklerinde ağabeyleri, yanlarından ayrılmaya karar verdi. Uzaklara gidip dünyayı görecektik, başka evler bulacak ve hepsi için birer eş getirecekti. Kardeşleri buna razı gelmedi, yabancılar olmadan bunca zaman güzelce yaşayıp gittiklerini, bundan sonra da böyle yaşamaya devam edebileceklerini söylediler. Bunun üzerine birlikte yaşamaya devam ettiler, hiç kimse uzaklara gitmekten söz etmedi bir daha.

Bir gün, okları için yeni kılıflar yapmak istediler. Kardeşlerden biri samur kürkü kullandı, diğeri koyun derisinden kılıf yaptı. Üçüncüsü ise kurt derisi kullandı. Sonra yeni oklar yapmanın iyi olacağını düşündüler. Pek çok ok yaptılar. Bunlardan bir kısmı meşe ağacındandı; ayrıca bir erkek geyiğin uyluk kemiğini de kullanmışlardı ama çok değerli ve nadir olan bu malzemeden az sayıda ok yapabilmişlerdi. Çakıl ve kumtaşlarına şekil vermek epey vakitlerini aldı ama nihayet işlerini bitirdiler. Artık büyük bir ava hazırdılar. Kimin avda birinci olacağına dair iddiaya tutuştular. Her biri, avlamaya alışık olduğu hayvanı öldüreceğine ve kardeşlerine ait olana el uzatmayacağına söz verdi.

En küçükleri olan Derin Ses çok uzaklaşmamıştı ki siyah bir ayı çıktı karşısına. Kardeşler arasında yapılan anlaşmaya göre bu hayvanı öldüremezdi. Fakat ayı iyice yakınına gelmişti. Öyle ki nişan almaktan geri duramadı. Ayı, delikanlının ayakları dibine yığılıverdi. Vicdanındaki rahatsızlık

artık yok olmuştu. Bu yüzden, hayvanın derisini yüzmeye koyuldu.

Çok geçmeden gözleri bulanık görmeye başladı, kanlı elleriyle gözlerini ovuşturdu. Başını kaldırdığında her şey kıpkırmızı görünüyordu. Su kenarına gidip ellerini ve yüzünü yıkadı ama o kırmızı toz bulutu gözünün önünden gitmiyordu. Ağaçlar, toprak ve hatta siyah ayının derisi bile kırmızıya bulanmıştı. Tuhaf bir ses işitince hayvanı yarısı yüzülmüş halde bırakıp sesin geldiği yere doğru gitti.

Sesi takip ederek büyük bir gölün kıyısına ulaştı. Burada çok güzel bir kuğu yüzmekteydi. Güneşte ışıldayan parlak kırmızı kanatları, daha önce gördüğü kuğularinkine hiç benzemiyordu.

Oklarından birini çekip kuşa fırlattı ama ok, hedefine ulaşamadan yere düştü. Delikanlı, tekrar tekrar nişan aldı ta ki ok kılıfı boş kalana dek. Kuğu, uzun boynunu suya sokup çıkarmaya devam ediyor, avcının varlığından habersiz gözüküyordu.

Sonra babasına ait üç sihirli okun evde olduğunu hatırladı. Başka bir zaman olsa, bu oklara dokunmak aklından bile geçmezdi ama bu güzel kuşa sahip olmayı kafasına koymuştu. Hemen eve koşturdu, okları getirip nişan aldı. İlk ok, kuşun çok yakınından geçti ama ona isabet etmedi. İkinci ok da hayvana ulaşamadan suya düştü. Üçüncü ok, kuğuyu tam boynundan vurdu ama kuğu, hemen ayaklanıp batmakta olan güneşe doğru uçtu.

Derin Ses hayal kırıklığına uğramıştı. Okları kaybettiği için ağabeylerinin ona çok kızacağını bildiğinden hemen suya dalıp ilk iki oku buldu ama üçüncü oku, Kızıl Kuğu yanında götürmüştü.

Derin Ses, kuğunun yaralı olduğunu ve uzaklara uçamayacağını düşündü. Bu nedenle, sihirli okları kılıfına koyup kuşa yetişmek için koşturdu. Dere tepe düz gitti, ormanları aştı ve nihayet akşam olup hava kararınca kuğuyu artık göremez oldu.

Ormandan çıktığı sırada uzaktan gelen sesler işitti ve yakınlarda insanlar olduğunu anladı. Etrafına bakınca uzak bir tepede kurulu büyük bir kasaba olduğunu gördü. Bekçi olan yaşlı bir baykuşun şöyle seslendiğini duydu: “Ziyaretçimiz var!” Buna karşılık halk yüksek sesle cevap verdi: “Merhaba!”

Derin Ses, gözcüye yaklaşp kötü bir amaçla gelmediğini, yalnızca kalacak bir yer aradığını söyledi. Baykuş cevap vermedi ama onu Şef’in çadırına götürüp içeri girmesini söyledi.

“İçeri gelin,” dedi Şef. “Şuraya oturun,” diye ekledi genç adamı görünce.

Derin Ses’e yiyecek ikram edildi ve çok az soru soruldu.

Biraz sonra, onu yakından izlemekte olan Şef, “Kızım, damadımızın mokasenlerini al. Gerekiyorsa, tamir ediver,” dedi.

Derin Ses, böyle aniden evlendirildiğine çok şaşırılmıştı ve bu kızın, ağabeylerinden birinin karısı olması gerektiğine karar vermişti. Kız pek güzel değildi; ayrıca mokasenleri asık suratlı bir şekilde alarak huysuz biri olduğunu da göstermişti. Öyle ki Derin Ses kızın arkasından koşturup mokasenleri elinden aldı ve kendisi astı.

Çok yorgun olduğu için hemen uykuya daldı. Ertesi sabah erkenden kıza, “Kızıl Kuğu nereye gitti?” diye sordu.

“Onu yakalayabileceğini mi sanıyorsun?” diye cevap verip öfkeyle yüzünü çevirdi kız.

“Evet,” dedi Derin Ses.

“Aptallık bu!” dedi kız ama delikanlı ısrar edince kapıya gidip kuğunun hangi yöne doğru uçtuğunu gösterdi.

Hava hâlâ karanlıktı ve yolun yabancı olduğu yavaş ilerliyordu. Gün ağarınca bütün gün var gücüyle koştu. Geceye doğru neredeyse tükenmişti, yakınlarda dinlenebileceği bir başka köy olduğunu görünce sevindi.

Bu köyde de gözcülük yapan bir baykuş vardı; boz renkli ve büyüktü. Delikanlıyı uzaktan görünce kamptakilere seslendi, “Guk-guk! Ziyaretçimiz var!”

Derin Ses’i Şef’in çadırına götürdüler ve tıpkı önceki gece olduğu gibi yemek ikram ettiler. Bu sefer, Şef’in kızı güzel ve nazikti.

“Bu, büyük ağabeyimin karısı olsun,” diye düşündü delikanlı, “çünkü büyük ağabeyim bana karşı hep iyi davranmıştır.”

Bütün gece mışıl mışıl uyudu. Şafak sökerken uyandı. Hiç vakit kaybetmedi. Şef’in kızı, bütün sorularına hemen cevap verdi. Kızıl Kuğu’nun önceki gün öğleden sonra oradan geçtiğini söyleyip ne tarafa gittiğini gösterdi. Çayıra giden en kısa yolu da işaret etti.

Güneş doğana kadar yavaşça ilerledi, sonra yine koşturmaya başladı. Çok hızlı koşuyordu. Hatta bir ok fırlatıp onu geçmeye çalışıyordu. Hakikaten ona göre yavaş kalan ok, arkasına düşüyordu. Daha hızlı ilerlemesine yardım ettiği için ikinci gün de bunu defalarca yaptı. Akşama doğru, yakınlar da bir kasaba göremeyince bütün gece yol alması gerekeceğini düşünerek daha yavaş yürümeye başladı.

Hava karardıktan kısa bir süre sonra ormanda küçük bir ışık çarptı gözüne. Yakınlar da küçük bir çadır olduğunu gör-

dü. İhtiyatlı adımlarla ilerleyerek kapı eşiğinden içeri baktı. Ateş başında yaşlı bir adam oturmaktaydı, başını öne eğmişti.

Derin Ses çıt çıkarmadığı halde yaşlı adam, “İçeri gir, torunum,” diye seslendi.

Delikanlı çadıra girdi.

“Otur bakalım,” dedi yaşlı adam, kendisinin tam karşısındaki yeri işaret ederek. “Üstünü başını kurut. Yorgun olmalısın, biraz dinlen. Ben de sana yemek hazırlayayım. Suyla dolu tencerem ateşin yanında durur.”

Derin Ses ocağın her tarafına baktı ama tencere falan göremedi. Bir anda içi su dolu toprak bir tencere ortaya çıktı. Yaşlı adam bir darı tanesi ile bir çayüzümü alıp tencereye koydu ve kaynaması için ateşe yerleştirdi. Derin Ses acıkmıştı ama iyi bir akşam yemeği yiyebileceğinden şüpheliydi.

Su kaynayınca ihtiyar adam tencereyi ocaktan aldı ve delikanlıya, tencere gibi topraktan yapılmış bir tabak ve kaşık uzatarak yemekten koymasını söyledi.

Derin Ses çorbayı öyle lezzetli buldu ki tencerenin dibi görünene kadar tabağını tekrar tekrar doldurdu. Utanmıştı ama karnı hâlâ açtı.

Daha ağzını açamadan yaşlı adam, “Ye, torunum. İyice doyur karnını,” diyerek tencereyi gösterdi. Tencere bir anda yeniden dolmuştu.

Derin Ses, yine bütün çorbayı sildi süpürdü. Bu defa açlığı yatışmıştı. Sonra tencere ortadan kayboluverdi.

“Torunum,” dedi yaşlı adam Derin Ses yemeğini bitirince, “güç bir yola çıkmışsın ama başarılı olacaksın. *Kararlı ol* ve karşına çıkabilecek şeylere hazırlan yeter. Yarın gün batana dek yol alacaksın. Sonra büyücü dostlarımdan biriyle

karşılaşacaksın. Sana yiyecek ikram edip yatacak yer verecek ve benim söylemeye izinli olduğumdan çok daha fazlasını anlatacak. *Sebat et, yeter*. Yarından sonraki gün, sana bilmek istediğin her şeyi ve dileğine nasıl erişeceğini söyleyecek bir kişiyle daha tanışacaksın.”

Derin Ses, beyaz ve yumuşacık buffalo kürkünde yatıp mışıl mışıl uyudu. Yaşlı adamın sözleri onu çok mutlu etmişti.

Büyücü adam akşam yemeğinde yaptığı gibi kahvaltı hazırladı. Ardından delikanlı yola çıktı. İkinci büyücü, kendisine anlatıldığı gibiydi. Yine sihirli tencerede yapılan yemekten yedi ve beyaz buffalo kürkünden yatakta uyudu.

İkinci büyücü, genç adamın başarısından o kadar emin gözüküyordu. “Niceleri yürüdü bu yolu senden önce,” dedi, “ama hiçbiri geri dönmedi. Göreceğiz bakalım, göreceğiz.”

Bu sözler, Derin Ses’in cesaretini sınamak için söylenmişti. Delikanlı, ilk büyücünün sözlerini hatırlayıp kararlılığını korudu.

Ertesi sabah kahvaltıdan sonra hızla yol aldı, çünkü üçüncü büyücünün ona Kızıl Kuğu hakkında anlatacaklarını çok merak ediyordu. Gelgelelim, bütün gün koşmasına rağmen üçüncü eve diğerlerinde olduğu gibi çabuk varamadı.

Önceki iki gece olduğu gibi hazırlanan akşam yemeğinin ardından büyücü, “Torunum, yarın akşam Kızıl Kuğu’nun evine varacaksın. O bir kuş değil, çok güzel bir kızdır; bugüne dek yaşamış en güzel kız! Babası bir büyücüdür ve çok zengindir. Serveti çok değerlidir çünkü deniz kabuklarının*

* Kızılderililer deniz kabuklarını ve boncukları para yerine kullanmaktaydı. Kızılderili dilinde bunlara *wampum* adı verilmektedir ve masallarda “para, servet, zenginlik” anlamında bu kelime geçmektedir. (e.n.)

çoğu Büyük Tuz Gölü'nden getirilmiştir. Kızı her türlü hazineden daha değerlidir onun için. Kızıl Kuğu babasını çok sever. Hayatı, onu rahat ettirmeye çalışmakla geçmektedir. Ne var ki yaşlı adamın başına bir talihsizlik geldi. Kafasına sıkıca bağladığı ve gece gündüz çıkarmadığı hazinesinin başlığını kaybetti. Sihirli bir başlığı olduğunu duyan bir Kızılderili kabilesi günlerden bir gün onu ziyaret ederek şeflerinin kızının çok hasta olduğunu ve onu iyileştirebilecek tek bir şey olduğunu söylediler: Hazinesinin sihirli başlığını görmek. Büyücü elçilerden şüphe etmedi ama kızı yanına getirmeleri için onları ikna etmeye çalıştı. Kızın yerinden kalkmadığını söylediler. Bunun üzerine yaşlı adam, içinden hiç gelmese de başlığını çıkarıp Şef'e gönderdi. Gerçekte bütün bu hasta kız hikâyesi bir uydurmaydı. Başlığı ele geçirince ihtiyar adamla dalga geçtiler. Kuşların gagalaması ve gelip geçen yabancıların alay etmesi için başlığı bir direğe taktılar. Yaşlı adam başlığı geri alacak kadar güçlü değildi ama günün birinde genç bir savaşçının ona yardım edeceği söylenmişti kendisine. Kızıl Kuğu, Düşen Yapraklar Dolunayı'nda* bu cesur adamı aramaya gider, görevi başarırsa onun eşi olacağına dair de ant içmişti. Torunum, pek çok delikanlı Kızıl Kuğu'nun peşinden gitti ama başarısız oldu. Yine de senin daha şanslı olduğunu düşünüyorum. Kızıl Kuğu'nun çadırına gittiğinde büyücü sana her şey hakkında sorular soracak. Ona hayallerinden bahset, koruyucu ruhlarının senin için yaptıklarını anlat. O zaman senden hazinesinin başlığını geri getirmeni isteyecek, başlığı nasıl bulacağını ve onu kaçıran kötü insanları cezalandırmak için ne yapman gerektiğini söyleyecek."

Derin Ses, böyle güzel bir kızla evlenme şansının oldu-

* Kızılderililer, Ekim ayında görülen dolunaya bu adı verirler. Bir diğer adı da "Avcı Dolunayı" dir. (e.n.)

ğunu duyunca çok sevindi. Ertesi gün neşe içinde ormanda oradan oraya koşturdu. Başarısız olabileceği düşüncesi aklından bile geçmiyordu. Akşama doğru derin inleme sesleri duydu. Bunların Kızıl Kuğu'nun çadırından geldiğini düşündü.

Çok geçmeden güzel bir çadıra geldi. İçeri girince çadırın ortasında oturan büyücüyü gördü. Yaşlı adam, iki eliyle başını tutmuş acı içinde inliyordu.

Yaşlı adam akşam yemeğini hazırladı. Kimsenin Kızıl Kuğu'yu görmesine ve hatta çadırda olup olmadığını bilmesine bile izin verilmiyordu. Ama Derin Ses, odayı bölen bir perde olduğunu fark etti. Ayrıca perdenin arkasından kanat çırpışına benzer sesler duydu.

Heyecanlanmamış, sakin kalmayı başarmıştı. Yaşlı adamın sorularına sabırla ve dürüstlikle cevap verdi. Ona rüyalarını anlattıkça büyücü başını sallayıp “Hayır, o değil,” dedi her seferinde. Öyle ki Derin Ses, artık ona bir şey anlatamayacağını düşünmeye başlamıştı. Ne var ki Kızıl Kuğu'dan vazgeçmeye niyeti yoktu. Bu yüzden, diğerlerinden çok farklı bir rüyayı hatırladı. Hemen rüyasını anlatmaya başladı.

Delikanlı rüyasını anlatmayı daha bitirmemişti ki büyücü bir anda heyecanlanıvermişti. “İşte bu, işte bu!” diye haykırdı, “Sayende yaşayacağım! Bir delikanlının ağzından duymak istediklerim bunlardı. Şimdi gidip başlığımı getirecek misin?”

“Evet,” dedi Derin Ses, “Yarından sonraki gün, gece şahini ötünce başını evin kapısından çıkar. Elimde başlıkla geldiğimi göreceksin. Eve girmeden önce başlığını eskisi gibi başına yerleştireceğim. Bana verdiğin sihirli yemek sayesinde şeklimi değiştirme gücüne sahibim artık. Bu yüzden gece

şahini olarak geleceğim ve başarılı olduğumu haber vermek için öteceğim. Topuzunuzu hazırlayın, geldiğim zaman kullanmam gerekebilir.”

Derin Ses, konuşmaya başladığında neler diyeceğini bilmiyordu ama büyücü ona baktıkça, kelimeler dilinden dökülmeye başladı. Ondan önce bu maceraya atılmış diğer delikanlılara dair işittiği hikâyeler ve büyücünün o gece ona anlattıklarından sonra Derin Ses, başlayacağı görev için endişeliydi. Erkenden uyanıp kendisine gösterilen yöne doğru yola çıktı.

Uzakta başlığı gördüğünde yakınında kimselerin olmadığını düşünmüştü ama yaklaşıncı başlığın çevresini saranların bir ağaçtaki yapraklar kadar çok olduğunu gördü. Bu kadar çok insanın arasından öylece geçemeyeceğini anlayınca kendini bir sinekkuşuna çevirip başlığa iyice yaklaştı ama bir okun isabet etmesinden korktuğu için dokunmadı.

Başlık, uzun bir direğe bağlanmıştı ve kimseye fark ettirmeden onu oradan hiçbir kuş alamazdı. Bu yüzden Derin Ses, kendini karahindiba çiçeğine çevirip başlığın içine girdi. Gümüş parmaklarını iplerin altına ve arasına yerleştirip ipleri çözdü, sonra yavaşça başlığı kaldırdı. Böylesi küçük bir varlık için çok ağırdı bu başlık.

Aşağıdaki kalabalık başlığın hareket ettiğini görünce bağırışıp peşinden koşturdular. Peşinden giderken bir yandan da başlığı ok yağmuruna tutuyorlardı. Okları engelleyen rüzgâr, ters yöne esmeye başlayınca Derin Ses zaman kazanarak kuş şeklini aldı. Bir gece şahininin bedenine bürünmüş olarak büyücünün evine doğru hızla uçarken işaret olarak belirlediği gibi ötmekteydi.

Yaşlı adam sesi duyup dışarı baktı. Derin Ses, adamın yanına uçup başlığı adamın başına doğru bıraktı. Sonra tekrar eski haline dönerek büyücünün çadırın hemen dışına koyduğu topuzu aldı ve güçlü bir darbeye başlığı adamın kafasına sıkıca çaktı. Yalnız bu vuruş sonrası ihtiyar adam bayılmıştı. Adam kendine gelince Derin Ses gerçekten çok şaşırmıştı; çünkü karşısında yaşlı bir adam değil, ona şu sözleri söyleyen yakışıklı ve genç bir savaşçı duruyordu: “Cesaretin ve iyi kalpliliğinle bana gençliğimi ve gücümü yeniden kazandırdığın için sana minnettarım *dostum*.”

Derin Ses’ten misafiri olmasını istedi. Günlerce birlikte avlandılar ve dost oldular. Nihayet Derin Ses, ağabeylerinin yanına dönmek istedi. O zaman genç büyücü, arkadaşına hediyeler verdi. Kar gibi beyaz buffalo kürkleri ve geyik derisinin yanında, hangi ülkede olursa olsun varlıklı bir adam olmasına yetecek, taşıyamayacağı kadar çok sayıda kıymetli kemerler armağan etti.

Orada kaldığı süre boyunca Kızıl Kuğu’dan hiç laf açılmamıştı. O gün, birlikte son pipolarını tüttürürken genç büyücü Derin Ses’e, “Kardeşim, hazinemin başlığını getiren kişiye verilecek ödülü biliyorsun. Sana ömür boyu yetecek kadar kıymetli eşya verdim ve şimdi de en büyük armağanı vereceğim,” dedi.

Bu sözlerin üzerine Kızıl Kuğu ortaya çıktı.

“Onu yanına al,” dedi büyücü, “Kızıl Kuğu benim kız kardeşimdir. Onu eşin olarak al.”

Böylece Derin Ses ve Kızıl Kuğu birlikte yola çıktılar. Derin Ses’in geldiği yoldan dönüyorlardı. Yol üzerinde diğer iki yaşlı büyücüye uğrayıp onların kızlarını da ağabeylerine eş olmaları için yanlarına aldılar. Kızıl Kuğu, güzellik ve sevimlilikte hepsinden üstündü. Onun kızları ve kızlarının kızları, kabilenin gördüğü en güzel kadınlar olarak bilinegeldiler.

Eğilmiş Kayalar

Bir Niagara Hikâyesi

Eğilmiş Söğüt, güzel kadınlarıyla bilinen bir kabileden en alımlı kızdı. Pek çok talibi vardı ama o hiçbirini kabul etmiyordu, çünkü uzak bir kabilede genç bir savaşıya kaptırmıştı gönlünü. Bu delikanlının günün birinde geri gelip ayaklarının dibine kızıl bir geyik bırakacağından emindi. Böylece kıza evlenme teklifinde bulunmuş olacaktı.

Taliplerinin arasında çirkin mi çirkin, yaşlı mı yaşlı bir Kızılderili vardı. Bu adam çok zengin bir kabile şefiydi. Yüzü yara bere içinde ve buruş buruştu, saçları ise ormanda oyuklar kazan porsukların tüyleri gibi kırdı. Ayrıca pek zalim bir adamdı, kabilesinin o güne dek gördüğü en korkunç sınavları tasarlayarak saygı değer savaşçılar olduklarını ispatlamaya çalışan genç adamları işkencelere maruz bırakmıştı. İşte, pek isabetli bir şekilde “Taş Kalp” adıyla tanınmakta olan bu şef, Eğilmiş Söğüt ile evleneceğini ilan etti. Çok güçlü ve nüfuzlu olduğundan, kızın anne babası bu işe karşı çıkmaya cesaret edemedi. Eğilmiş Söğüt, yalvarıp ağladı ama nafileydi.

Nikâh gününden önceki gece kızcağız ormana gidip kendini yerlere attı, kalbi dağlanırcasına ağladı. Bütün gece oracıkta uzanıp büyük Niagara şelalesinin gürlemesini dinledi. Nihayet şelale, kesin bir kaçış yolu fısıldadı.

Sabah erkenden, henüz kimseler uyanmamışken, Eğilmiş Söğüt babasının çadırına geri döndü. Kanosunu alıp nehrin kıyısına çekti. Sonra kanoya binip hızlıca şelaleye doğru yol

aldı. Çok geçmeden suyun en hızlı aktığı yere geldi ve beyaz köpükler çıkaran kocaman dalgalar arasında kurumuş bir dal gibi tepetaklak oldu. Ama hızla ve kendinden emin bir şekilde büyük şelalenin kenarına doğru ilerlemeye devam etti.

Bir an için parlak ve yeşil renkteki suyu gördü. Sonra yukarı kaldırdığını hissetti. Kocaman beyaz kanatlar onu kayaların üzerine taşımaktaydı. Su ikiye yarıldı ve kız, gökkuşağının ardındaki karanlık bir mağaraya girdi.

Bulut ve Yağmur Ruhu, onu kurtarmaya gelip evine getirmişti. Bu, ufak tefek ihtiyar bir adamdı; bembeyaz bir yüzü vardı, ince ak saçları ve sakalları gece gündüz şelalenin dibinden bir sis gibi yükselirdi. Evinin kapısı Niagara'nın yeşil dalgasıydı, duvarları ise beyaz taş çiçekleriyle süslü gri kayalardan oluşuyordu.

Bulut ve Yağmur, ona kalın bir ceket verip evin uzak bir köşesinde beyaz kürklerin üzerine oturttu. Sihirli bir ateş sayesinde havadaki nem bu köşeye ulaşamıyordu. Bu ateş, şelalenin altında yanan ateştir ve akan sular boyunca sarılı yeşilli alevlerini yansıtarak bir gökkuşağı oluşturur.

Kıza leziz balıklar ve yalnızca deniz perilerinin bulup hazırlayabileceği yosunlardan yapılmış enfes bir jöle getirdi.

Eğilmiş Söğüt iyice dinlenince Bulut ve Yağmur ona, başına gelen her şeyi bildiğini ve istediği takdirde çirkin talibi ölene kadar onu yanında saklayabileceğini söyledi. “Büyük bir yılan var,” diye ekledi, “Köyün hemen altında yatar. Şu anda bile Taş Kalp'in su çektiği kaynağı zehirliyor. Dolayısıyla Taş Kalp, yakın zamanda ölecek.”

Eğilmiş Söğüt, ona minnettardı. Böyle güzel bir evde, böyle nazik bir ev sahibiyle tüm ömrünü geçirebileceğini söyledi.

Bulut ve Yağmur gülümsedi ama genç bir kızın, evine özlem duyacağını ve eve dönmesi mümkün olduğunda hemen ailesine kavuşmak isteyeceğini biliyordu. Böyle olduğunu anlamak için kızın, halkından birçok insanın hasta olmasına neden olan şu yılan hakkında sorduğu sorular yeterliydi.

Yaşlı adam, köydeki insanları hasta eden yılanın yıllardır orada barındığını söyledi. Bir defa insan kanının tadını alınca bir daha hiç tatmin olmamıştı. Köyün altına sızıp insanların su çektiği kuyuya siyah bir zehir akıtıyordu. Biri öldüğü zaman geceleri dışarı çıkıp ölen kişinin kanını içiyordu. Böylece daha da fazlasını istemeye başladı. Yılan karnını iyice doyurup biraz uyumak isteyene kadar ölümlerin ardı arkası kesilmiyordu.

“Evine dönünce,” dedi Bulut ve Yağmur, “halkını başka bir yere taşınmaya ikna et. Benim yakınımı getir onları. Yılan sizi takip edecek olursa sizi ondan koruyacağım.”

Eğilmiş Söğüt, dört ay Bulut ve Yağmur’la yaşadı. İhtiyar adam ona pek çok sihir öğretti, hastalıkları iyileştiren şifalı otları gösterdi.

Günün birinde balık avlamaktan döndüğünde kıza dönüp “Taş Kalp öldü. Bu gece suların dibinden şelalenin karşısındaki tepelere uzanan bir köprü asacağım. Hiç korkmadan köprüye tırmanmalısın, sen karaya ulaşana dek köprüyü sıkıca tutacağım,” dedi.

Ay doğup bütün nehri aydınlattığında Bulut ve Yağmur, yumuşak bir rüzgâr estirerek suyu yukarı kaldırdı ta ki mağarasından uzak tepelere kadar kocaman, beyaz bir köprü oluşturunca dek. Eğilmiş Söğüt’ü sisten oluşan bu köprünün ayağına götürdü, güvende olduğundan ve sarsılmadan yürüyebileceğinden emin olana kadar tırmanmasına yardım etti.

Bütün kabilesi onu karşıladı. Taş Kalp'le evlenmediğine herkes çok mutlu olmuştu. Onlara iyi ruh Bulut ve Yağmur'dan, muhteşem evinden, nezaketinden ve ona öğrettiği şeylerden bahsetti.

İlk başta köylerini taşıma fikrinden hiç hoşlanmadılar, çünkü yaşadıkları yerde bol bol balık yakalayabiliyorlardı. Oysa şelalelerin olduğu yerde ruhlardan başka kimse balık yakalayamazdı. Ama güçlü adamlar hastalanıp, Şef'in çocuklarından birkaçı ölünce çadır direklerini söküp iyi ruhun korumasına sığındılar.

Uzun zaman huzur ve sağlık içinde yaşadılar ama aylar sonra yılan, kabilenin yeni yerini keşfetti ve oraya doğru yol aldı.

Bulut ve Yağmur, yılanın varlığını hemen fark etti. Evinin bu kadar yakınına gelmeye cüret ettiği için çok öfkelendi. Sihirli ateşten bir avuç alıp yıldırım şekline soktu ve canavara fırlattı. İlk yıldırım yılanı sersemletti, ikincisi ağır şekilde yaralanmasına neden oldu ve nihayet üçüncü yıldırım yılanı öldürdü.

Bulut ve Yağmur, Kızılderililere canavarın cesedini şelaleye götürüp hızla akan suya fırlatmalarını söyledi. Kabilenin tüm kadınları toplanıp anca kaldırılabildi yılanı, çünkü yirmi ok uçuşundan uzundu yılanın uzunluğu. Suya atılınca sanki dalgaların üzerine bir dağ düşmüş gibi oldu. Yavaş yavaş Büyük Şelale'nin kenarına doğru sürüklendi. Kayalar arasına gömülüp sıkışmıştı. Artık yerinden çıkarılması imkânsızdı. Uykuya yatmış gibi kıvrılmıştı. Ağırlığı yüzünden kayalar eğildi. Öyle ki bugün bile çekilmiş bir yay gibi kıvrımlıdır bu kayalar. Yılanı gelince, suyun etkisiyle zamanla parçalanıp yok oldu.

Eğilmiş Söğüt'ün âşık olduğu genç savaşçı Çiçek Dolunay'nda geldi, kızın ayaklarına kızıl bir geyik bıraktı ve sonsuza dek mutlu mesut yaşadılar.

Tembel Beyaz Şahin

Beyaz Şahin, kabilenin en tembel çocuğu olarak bilinirdi. Babası kışın en soğuk günlerinde bile yalnız başına ağ atmak zorunda kalıyordu, çünkü Beyaz Şahin, ne ağ taşımaya ne de buzu kırmasına yardım ediyordu. Ava çıkmaz, balık tutmazdı. Delikanlıların oyunlarına da katılmazdı. Ayrıca anne babasına hizmet etmezdi. Artık Beyaz Şahin'in adı bile bir utanç kaynağı olmuştu.

Anne babası, oğullarının bu davranışına çok üzülüyorlardı, çünkü kendileri çok çalışkan ve tutumlu insanlardı. Kabilelerindeki pek çok insan gibi onlar da kışlama alanından dönünce yiyip içmek, tembellik etmek peşinde koşturmaz, tam tersine ormanda bir ev yapıp gelecek seneye erzak hazırlarlardı. Sonunda daha fazla dayanamayıp Beyaz Şahin'i tembelliği yüzünden utandırmaya karar verdiler. Bir gece oğulları, su getirmek için bir türlü gitmeyince babası, "Ah oğlum, hava kararınca nehre gitmekten korkan biri, Kızıl Kafa'yı asla öldüremez," dedi.

Mesele şu ki Kızıl Kafa'yı öldürmek her genç Kızılderilin hayaliydi. Gerçi anne babası bundan habersizdi ama Beyaz Şahin, bunu başarabileceğine inanıyordu. Sık sık bir köşeye çekilip Kızıl Kafa'yı öldürmenin yollarını düşünüyordu. Tembel olmasına tembeldi ama güçlü kuvvetli bir delikanlıydı.

Babasına hiç cevap vermeden doğruca yatağına gidip yattı. Ertesi sabah annesine, geyik derisinden yeni mokasenler yapmasını söyledi, kendisi de birkaç ok hazırlayacaktı. Yal-

nızca dört ok yaptı, bunları yırtık pırtık ok kılıfına yerleştirip sabah yanına almak üzere mokasenlerinin yanına koydu.

Sabah gün ağarmadan uyandı, annesini babasını uyan-dırmadan mokasenlerini giydi, yayını ve ok kılıfını alıp yola koyuldu. Eve döndüğünde Kızıl Kafa'yı öldürmüş olacağından emindi. Ne var ki hangi yöne gideceğini bilemiyordu. Bu yüzden güneş doğar doğmaz havaya bir ok fırlattı ve okun gittiği yönü izledi.

Bütün gün yürüdü. Hava kararırken iyice yorgun düşmüş ve acıkmıştı çünkü yanına hiç yiyecek almamıştı, ormanda ise ancak birkaç meşe palamutu bulabilmişti. Ama onu şaşırtan bir şey oldu. Yan tarafına ok saplanmış etli butlu bir geyik çıktı karşısına.

Sabah havaya fırlattığı ok, geyiğe isabet etmişti. Oku çıkarmadan yemek istediği kadar et kesti, hayvanın geri kalanını ise kır kurtlarına bıraktı.

Gece boyunca bir ağaç oyuğunda uyudu. Ertesi sabah erkenden hangi tarafa gideceğini belirlemek için havaya bir ok daha fırlattı. Gece olunca kendi okuyla vurulmuş bir başka geyik daha buldu.

Dört gün boyunca her gün aynı şeyi yaşadı. Geyiklerdeki okların hiçbirini çekmediğinden, beşinci gün oksuz ve dolayısıyla yemeksiz kaldı. Çok fena acıkmıştı, çünkü ormandan ayrılalı çok olmuştu, ovada ise yiyecek ne yemiş ne de böğürtlen vardı.

Açlığı yüzünden o denli acı çekiyordu ki oracıkta öleceğini düşünerek yere uzandı. Çok geçmeden uzaklardan bir gümbürtü duydu. Ses, sanki yerin altından geliyordu.

Ayağa kalkıp etrafına bakınca ovaya doğru giden aşınmış, geniş bir patika gördü. Yaşlı bir kadın her adımda bastonuyla yere vurarak patika üzerinde yürümekteydi.

Beyaz Şahin, kadın yaklaşınca büyük bir korkuya kapıldı; çünkü gelen, bütün ülkede “savaş çıkaran yaşlı büyücü kadın” diye bilinen cadının ta kendisiydi.

Onlarca kadının kafatasından yapılmış bir palto giyiyordu. Meşe ağacından bastonu, kuşların ayaklarından yapılmış zincirler ve çeşit çeşit kuş gagalarıyla süslüydü. Bastonunu yere her vurduğunda bu süsler sallanıp her biri kendi tarzında şakıyordu, ortaya çıkan ahenksizlik korkunçtu.

Beyaz Şahin, yüksek çalıların arasına gizlenerek kadının peşinden gitti. Sonunda cadının göl kenarındaki evini gördü. Kadın içeri girip paltosunu çıkardı ve birkaç defa silkelledi. Her defasında paltodaki kafataslarından tiz ve yüksek sesle kahkaha sesleri duyulmuş, cadı da onlara katılmıştı.

Sonra dışarı çıktı. Sanki hiçbir şey görmüyormuş gibi yürüyerek doğruca Beyaz Şahin’in yanına geldi. Kızıl Kafa’yı öldürme arzusundan haberdar olduğunu ve bu konuda ona yardım edebileceğini söyledi genç adama. “Nice delikanlı onu öldürmeyi *istedi*,” dedi cadı, “ama bu işe atılan bir tek sen oldun.”

Geceyi evinde geçirmesi için ısrar etti. Beyaz Şahin, böyle bir yerde uyuyamayacağını bildiği halde bu teklifi kabul etti.

Uzanmasını istedi delikanlıdan, sonra da bir tarak çıkarıp genç adamın saçlarını taramaya koyuldu. Beyaz Şahin’in saçları bir anda değişti, tıpkı kadınların saçları gibi upuzun ve parlak bir hal aldı. Cadı, delikanlının saçlarını sihirli bir tokayla bağladı ve ona ince yumuşak kumaştan bir kadın elbisesiyle, gümüş ve değerli taşlardan bir kolye ve broş verdi. Ardından delikanlının yüzünü sarı kırmızıya boyadı, biraz aşk pudrası sürmeyi de ihmal etmedi. Son olarak gümüş bir kâse getirip genç adamın kemerine çimen yaprağı gibi keskin bir hançer ilişti.

Kendi evi bir gölün kıyısındaydı. Bu gölün tam ortasında ise bir ada vardı. İşte Kızıl Kafa'nın bu adada yaşadığını anlattı delikanlıya.

Beyaz Şahin sabah olunca göle gidip gümüş kâseyi daldırarak gölden su içecekti. Kızıl Kafa'nın yanındaki Kızılderililer onu görünce kadın sanarak kanolarıyla yanaşacak ve her biri onunla evlenmek isteyecekti.

İşte o zaman Beyaz Şahin, "Olmaz. Ben yalnızca Kızıl Kafa'yla evlenirim. Kendi kanosuyla yanıma gelmeli, çünkü eşi olmak için çok uzun yol teptim," diye cevap verecekti.

Kızıl Kafa bu haberi işitince kanosuyla gelip Beyaz Şahin'i adaya götürecekti. Cadı, evliliğin gerçekleşmesi halinde sunması için hediyeler verdi Beyaz Şahin'e. Bu durumda delikanlı, keskin hançeriyle Kızıl Kafa'nın boğazını kesmek üzere fırsat kollayacaktı.

Ertesi sabah Beyaz Şahin erkenden uyandı ve kendisine verilen kadın giysilerini giydi, göle gidip gümüş kâseyi suya daldırmaya başladı.

Kısa süre sonra ada tarafından yola çıkmış çok sayıda kano hızla Beyaz Şahin'in olduğu yere ulaştı. Kanoları süren adamların her biri ona evlilik teklifinde bulundu.

Beyaz Şahin, tıpkı cadının anlattığı gibi yani bu durumda bir kadının davranacağı şekilde davrandı. Bütün yalvarmalara karşın, "Kızıl Kafa'yı görmek için çok uzun yollar aşım. Onunla evlenmeye kararlıyım. Beni istiyorsa, kendi kanosuyla gelip beni çadırına götürsün," cevabını verdi.

Bu mesaj kendisine iletilince Kızıl Kafa hiç vakit kaybetmeden kanosuyla gölü geçip kıyıya yanaştı. Beyaz Şahin, kanonun dışının canlı çingiraklıyılanlardan oluştuğunu gördü. Delikanlı, kanoya binerken yılanlar başlarını uzatıp tıslı-

yordu. Kızıl Kafa onlarla konuşup tıpkı sahibinin sözünden çıkmayan köpekler gibi sakinleşmelerini sağladı.

Adaya varınca Kızıl Kafa doğruca çadırına gitti ve nikâh kıyıldı. Sonra bir ziyafet düzenlendi. Bu esnada Beyaz Şahin fırsat kolluyordu.

Derken, gelini çok dikkatlice izlemekte olan Kızıl Kafa'nın annesi kocasına, "Oğlumuzun evlendiği kişi kadın değil. Hiçbir kadın böyle gözlerle bakmaz etrafına," dedi.

Bunun üzerine kocası çok öfkелendi. Bu konuşmaya kulak misafiri olan Beyaz Şahin hemen öne atlayıp "Kocamın ailesi bana hakaret etti. Bundan böyle burada yaşayamam. Hemen kendi memleketime döneceğim," dedi. Bu sözlerin ardından çadırdan koşturarak çıktı. Misafirler ve Kızıl Kafa da peşinden gittiler. Sonra Kızıl Kafa, diğerlerine oldukları yerde kalmalarını ve onu yalnız bırakmalarını söyledi.

Beyaz Şahin hemen kıyıya gidip bir kanoya biniyormuş gibi yaptı. Bu sırada Kızıl Kafa, Beyaz Şahin'i kolundan kavrayıp kalması için yalvardı, çok üzgündü. Ama Beyaz Şahin sırtını dönüp oturdu. Bunun üzerine Kızıl Kafa, karısının ayaklarına kapanıp başını da kucağına koydu.

Beyaz Şahin, hiç zaman kaybetmeden keskin hançerini çekip canavarın kafasını tek darbeye kesti. Ardından suya daldı ve kesik baş elinde, gölü yüzerek geçti.

Daha kıyıya yeni ulaşmıştı ki Kızıl Kafa'nın yakınlarının ellerinde meşalelerle onu ve karısını aradıklarını gördü. Başsız cesedi bulunca çığlıklar attıklarını duydu. Bu yüzden cadının evine doğru hızla yol aldı. Orada onu bulamazlardı.

Delikanlı, cadı tarafından büyük bir sevinçle karşılandı. Canavarın kafatasının bir kısmını ona vermesini, geri kalanını eve götürebileceğini söyledi.

Beyaz Şahin, evine dönmeye can atıyordu. Bu yüzden cadı, yol üzerinde onunla karşılaşacak olursa Yeryüzü Ruhu'na sunması için bir keklık verdi genç adama.

Beyaz Şahin ovayı aşınca büyük bir gümbürtü ve çatırtı duydu. Sonra tam karşısında yer yarılıp açıldı. Kekliği yarığa atınca yarık hemen kapandı. Böylece güvenle oradan geçti.

Eve varınca anne babasının onu öldü sanarak oruç ve yas tuttuğunu öğrendi, çünkü tam bir sene ortalıktan kaybolmuştu. Pek çok delikanlı yanlarına gelip “Oğlunuz benim,” demişti. Öyle ki Beyaz Şahin gerçekten döndüğünde oğullarına bakmadılar bile, çünkü ölmüş olduğuna emindiler.

Beyaz Şahin anne babasının ayaklarına kapanıp Kızıl Kafa'yı öldürdüğünü söyledi. Anne babası, delikanlıya hiç aldırış etmedi. Yaşadıklarını kabilenin diğer gençlerine anlatınca, kabilenin gençleri gülüp onunla alay etti.

Kampın dışına çıkıp yanında kafayla geri döndü. İşte o zaman anne babası gerçekten sevindi. Çünkü böylesi büyük bir düşmandan onları kurtardığı için oğullarının da artık büyük savaşçılar arasına alınacağını biliyorlardı. Onun kadar tembel birinin böyle büyük bir düşmanı nasıl alt ettiği sorusu herkesin kafasını kurcalasa da köyden ayrılmadan evvel neden öyle davrandığını anlattı genç adam. Öyle güçlüydü ki her şeyi kırıp dökmekten korkuyor, bu yüzden hiçbir şeye elini sürmüyordu. Bir defasında eline aldığı balık ağı parmaklarının arasında un ufak oluvermişti. Ama artık gerçek bir erkek olduğuna göre gücü, kendisi ve kabilesi için faydalı olacaktı. Ormandaki devrilmiş ağaçları temizleyebilir, birkaçını nehre taşıyarak insanların güvenle karşıya geçebilmesi için köprü yapabiliirdi. Bundan böyle “Tembel Beyaz Şahin” diye değil, “Kuvvetli Adam” diye tanınacaktı.

Sihirli Tüy

Dakotaların* ülkesinde ormanın derinliklerinde diğerlerinden fersah fersah uzakta bir çadır duruyordu. Bu çadırdaki yaşayan ihtiyar adamın öldüğü sanılıyordu, fakat esasen küçük torunu için saklanmaktaydı. Annesi, çocuğunu devlerden koruması için buraya getirmiş ve ihtiyar adama emanet etmişti.

Dakotalar bir zamanlar cesur ve kudretli bir halktı. Hızlı koşarlardı ve çevik oluşlarıyla gurur duyarlardı. Bu kabilelerden büyük bir şef çıkacağı ve bu şefin kabilenin bütün düşmanlarını, hatta savaşta ele geçirdikleri kişileri yiyip kanlarını içerek güçlenmiş devleri bile dize getireceği kehanet edilmişti. Bu büyük şef beyaz bir tüy takacak ve adını işte bu tüyden alacaktı.

Bu kehanete inanan devler, gerçekleşmesini engellemeye çalışmışlardı. Bu nedenle *Dakotalara*, “Gelin bir koşu yarışı yapalım. Siz kazanırsanız, oğullarımız ve kızlarımız sizindir, dilediğinizi yaparsanız. Ama biz kazanırsak, sizin kileri alırız,” dediler.

Bilge Kızılderililerden birkaçı başını sağa sola sallayıp “Diyelim ki devler kazandı, o zaman çocuklarımızı alıp öldürür, sonra da pişirip yerler,” dediler. Ama delikanlılar, “*Dakotalardan* hızlı koşabilecek kimse var mı? Yarıştan muzaffer bir şekilde, yavru devleri el ve ayaklarından bağlamış

* Dakota kelimesi müttefikler anlamına gelir. *Dakotalar*, Kuzey Amerika Ova Kızılderilileri ya da Siular olarak da bilinirler. (e.n.)

olarak döneceğiz. Her gün bize hamallık edecekler,” karşılığını verdiler. Bunun üzerine devlerle yarışma kararı verildi.

Zannetmeyin ki devler adil yarıştan yanaydı. Ovanın her yanına çukurlar kazdılar, çukurların üzerini yaprak ve otlarla örttüler. Dolayısıyla, Kızılderili koşucular çukurlara düşerek yarışı kaybettiler.

Sonuç olarak, *Dakotalar* çocuklarını getirip devlere vermek zorunda kaldılar. Hepsi sayılınca bir çocuğun eksik olduğu görüldü. Devler öfkeden kudurup bütün kabileye kayıp çocuğu arattılar ama çocuk hiçbir yerde bulunamadı. O zaman devler, çocuğun babasını öldürüp etini yediler. Her lokmada homurdanıp intikam sözü verdiler.

O çocuk, ormandaki evde yaşayan adamın torunuydu. Henüz küçük bir bebekken büyükbabası ona minik bir yay ile düz ve hafif oklar yapmış, bunları nasıl kullanacağını öğretmişti.

Evden ilk defa ayrıldığında bir tavşanla geri döndü. İkincisinde bir sincap ve üçüncüsünde ise büyük bir geyik vurmuştu. Üstelik daha geyiği eve taşıyacak kadar büyümemişti bile.

On dört yaşındayken bir gün ormandan geçiyordu. O esnada bir sesin onu çağırdığını duydu: “Buraya gel, ey beyaz tüyün sahibi! Henüz beyaz tüyü takmamış olsan da bu unvana layıksın.”

Etrafına bakındı ama ilk başta kimseleri göremedi. Nihayet ağaçların arasında kısa boylu bir ihtiyarın kafasını fark etti. Yanına gidince adamın göğsünden aşağısının odun olduğunu ve yere sımsıkı tutturulmuş olduğunu gördü. Bir avcının çürük bir ağaç kütüğüne atlayıp kütük çökünce de orada sıkışıp kalmış olduğunu düşündü. Fakat

kısa süre sonra çok iyi bildiği yaşlı meşe ağacının kökünü tanıdı. Ağacın tepesine yıldırım düşmüştü, dalları kömür gibi kararmıştı. Kuşlar buraya yuva yapmak şöyle dursun, konmuyorlardı bile.

Çocuk, büyükbabasının ona öğrettikleri dışında bu dünyaya dair hiçbir şey bilmiyordu. Bir keresinde ormanın kenarında tıpkı kendi çadırındaki gibi birkaç çadır direği ile kül yığını bulmuş ve bunlara bakarak yakınlarda başka insanların yaşıyor olabileceğini düşünmüştü. Diğerlerinden bu kadar uzakta, yaşlı büyükbabasıyla yaşamasının nedeni ona hiç anlatılmamıştı, fakat artık her şeyi öğrenme vakti gelmişti.

Ona seslenen adama doğru yaklaştı. Adam, “Evine git, Beyaz Tüy. Güzelce uyu. Bir rüya göreceksin ve uyandığında başucunda bir pipo, bir torba tütün ve uzun bir beyaz tüy bulacaksın. Tüyü başına tak, tütün içerken pipondan yükselen dumanın, güvercin sürüsü gibi kapıdan çıktığını göreceksin,” dedi. Ardından adam, aslında kim olduğunu anlatarak devlerin onu aramaktan hiç vazgeçmediğini söyledi. Artık onları beklemesine gerek yoktu. Tam tersine, cesaretle hareket edip onların yuvasına gitmeli ve yarışmayı teklif etmeliydi. “İşte, seninle yarışan her devin başının üzerinden fırlatacağın sihirli sarmaşık.”

Beyaz Tüy (bundan böyle adı buydu), sarmaşığı alıp hemen eve gitti ve kendisine söyleneni yaptı. Sesi duydu, uykudan uyandı. Tütün torbası, pipo ve son olarak beyaz tüy yanı başındaydı. Tüyü başına takıp piposunu doldurarak yere oturdu ve piposunu tüttürmeye koyuldu.

Çadırın yakınında çalışmakta olan büyükbabası başının üzerinde uçuşan güvercinleri görünce afalladı. Kuşların, çadırın kapısından çıktığını anlayanca daha da şaşırdı. Eve gi-

dince delikanlının başındaki beyaz tüyü gördü. İşte o zaman bütün bunların ne anlama geldiğini anladı ve çok üzüldü, çünkü torununu çok seviyordu ve onu kaybetme düşüncesi-ne katlanamazdı.

Ertesi sabah Beyaz Tüy, devleri aramaya çıktı. Ormandan geçip ovaya vardı, sonra başka ormanları aşırıp yeni ovalara ulaştı. Nihayet ormanın tam ortasında uzun bir çadır direği gördü. Cesur adımlarla eve doğru ilerledi, devleri şaşkırtacağını sanıyordu, fakat ziyareti hiç de sürpriz olmadı; çünkü haber taşıyan küçük ruhlar, ormandaki sesin ona söylediklerini işitmiş ve hiç vakit kaybetmeden bu bilgiyle en çok ilgilenecek olan devlere her şeyi anlatmışlardı.

Devler, bir evde yaşayan altı erkek kardeşti. Evleri çok bakımsız ve pisti. Delikanlının yaklaştığını görünce kendi aralarında onunla alay ettiler ama çocuk eve girince onu görmekten mutlu olmuş gibi yapıp iltifatlarda bulundular, cesaretine ilişkin hikâyelerle şanınin onlara çoktan ulaştığını söylediler.

Beyaz Tüy, onların ne istediğini çok iyi biliyordu. Yarış teklifinde bulundu. Onlar da aynı teklifi yapmak niyetinde olmalarına karşın, delikanlıyla dalga geçtiler. Sonunda, ilk önce en küçük ve güçsüz devle yarışması gerektiğini söylediler.

Önce, kabuğu soyulmuş çıplak bir ağaca ulaşana dek doğru yönünde koşacaklardı. Sonra başladıkları noktaya geri geleceklerdi. Başlangıç noktasında demir bir topuz toprağa dikilmişti. Buraya ilk ulaşan kişi, diğerinin beynini topuzla patlatacaktı.

Beyaz Tüy ve en küçük dev hızla koşturdular. Onları izleyen devler ise kardeşlerinin yavaş ama emin adımlarla ilerlediğini ve nihayet Beyaz Tüy'ü geçtiğini görünce çok se-

vindiler. Düşmanı hedefe neredeyse ulaşmıştı ki yalnızca bir iki metre gerideki delikanlı sihirli sarmaşığı devin başının üzerine attı. Bunun üzerine dev çaresizce geri düştü. Kimse bir kaza yaşandığından başka bir şeye ihtimal veremiyordu, çünkü sarmaşık yalnızca onu tutan kişi tarafından görülebiliyordu.

Beyaz Tüy devin başını kopardıktan sonra ağabeyleri, delikanlının hakkından gelmeyi düşündü ve kardeşlerinin başını onlara vermesi için yalvardılar. Büyü marifetiyle onu yeniden diriltebileceklerini düşünüyorlardı; ancak Beyaz Tüy, başı evine götürüp büyübabasına göstermenin kendi hakkı olduğunu öne sürdü.

Ertesi sabah aynı şekilde yendiği ikinci devle, üçüncü sabah ise üçüncü devin başı elinde olarak eve geldi. Tek bir dev kalana dek böylece yarışmaya devam ettiler.

Altıncı sabah devin evine doğru ilerlerken meşe ağacının orada yine yaşlı adamın sesini duydu. Onu uyarmaya gelmişti. Altıncı devin onunla yarışmaya korktuğunu ve bu yüzden büyüye başvurarak onu kandırmaya çalışacağını anlattı. Ormandan geçerken çok güzel bir kız çıkacaktı karşısına, dünyalar güzeli bir kız. Beyaz Tüy, tehlikeden kurtulup güvende olmak için bir geyiğe dönüşmeyi dilemeliydi. Böylece bu hayvanın şekline girecekti. O halde bile kızın yanına yaklaşmamalıydı çünkü ona kötülük yapmak istiyordu bu kız.

Beyaz Tüy, kızla karşılaştığında meşe ağacından çok uzaklaşmamıştı henüz. Daha önce hiç bu kadar güzel bir kız görmemişti. Öyle güzel, öyle alımlıydı ki hemen bir geyiğe dönüşmeyi diledi, çünkü şüphesiz bu kızın delikanlıyı büyülemesi an meselesiydi. Ne var ki genç adam olduğu yerden ayrılamadı, kızın yakınında dolanıp ara sıra yüzünü görebilmek için kafasını kaldırıyordu.

Kız, geyiğe yaklaşıp ellerini boynuna uzattı ve boynunun iki yanını okşamaya başladı. Başını kaldırıp iç geçirdi. Geyik başını ona çevirince kız, eskiden uzun boylu yakışıklı bir erkekken kendini böyle çirkin bir hayvana dönüştürdüğü için delikanlıyı azarladı. “Çok uzak diyarlarda senin şanını duydum,” dedi. “Pek çokları benimle evlenmek istedi ama ben senin karın olmak için buralara kadar geldim.”

Beyaz Tüy, kızın yaşlı gözlerini görünce yeniden insan olmayı diledi. Bir anda eski şekline döndü. Bunun üzerine kadın kollarını boynuna sarıp delikanlıyı öptü.

Derken kız, Beyaz Tüy’le yere uzanıp delikanlıyı, başını kızın kucağına koymaya ikna etti. Bu güzel kız aslında kılık değiştirmiş olan devin ta kendisiydi. Beyaz Tüy, kızın dizleri üzerine başını koydu. Kız, delikanlının saçları ile alnını okşayıp büyü marifetiyle onu uyuttu. Ardından bir balta alıp delikanlının sırtına bir darbe indirdi. İş bitince gerçek haline geri döndü, Beyaz Tüy’ü ise bir köpeğe dönüştürerek eve kadar peşinden gelmesini emretti.

Dev, beyaz tüyü alarak kendi başına taktı, çünkü bu tüyün sihirli olduğunu biliyordu. Sonra bütün kabilelerin uzun zamandır bekledikleri büyük savaşçı olarak ona hürmet etmelerini diledi.

Sihirli Tüy II

Devlerin evinden uzakta küçük bir köyde Kızıl Kanat adlı bir şef yaşırdı. Beyaz Gelincik ve Parlak Taş adında iki kızı vardı. İkisi de güzellikleri ve kibirleriyle bilinirdi. Parlak Taş, âşıkları hariç herkese karşı nazikti. Uzak ya da yakın diyarlardan Parlak Taş'ı görmeye gelen bu delikanlılar, ablası Beyaz Gelincik için gerçek bir kıskançlık kaynağıydı. Devlerin en yaşlısı, Beyaz Gelincik'e talipti ama kız ondan çok korkuyordu. Dolayısıyla, iki kız kardeş de evlenememişti.

Beyaz Tüy'ün devlerle yaptığı yarışın haberi köye ulaşınca her iki genç kız da bu cesur savaşıyla evlenmeyi kafasına koydu. Beyaz Gelincik, büyük bir şef olacak ve aynı zamanda da bütün kabilelerin kendisinden korkacağı bir koca istiyordu. Parlak Taş, delikanlıyı daha görmeden sevmişti, çünkü bu genç adam cesur olduğu kadar iyi kalpli de olmalıydı, aksi halde beyaz tüy ona verilmezdi. Kızlar, dilekleri kalplerinde saklı, ormana koşturdular. Belki de hayalleri gerçek olacaktı.

Beyaz Tüy'ün ormana doğru ilerlediğini öğrenince Beyaz Gelincik hemen evini derleyip topladı, güzel giysiler giydi. Böylelikle delikanlının ilgisini çekmeyi umuyordu. Kız kardeşi ise bu tür hazırlıklar yapmadı, çünkü böylesi cesur ve bilge bir şefin bir kadının süsüyle ilgilenmeyecek kadar akıllı olduğunu düşünüyordu.

Dev, ormandan geçerken Beyaz Gelincik dışarı çıkıp

onu evine davet etti. Dev içeri girdi. Kız, karşısındaki kişinin korktuğu o dev olduğundan habersizdi.

Parlak Taş, köpeği davet etti evine; oysa ablası hayvancağızı içeri sokmamıştı. Parlak Taş, suskun hayvanlara karşı hep şefkat göstermiştir, bu köpeğe de aynı şefkati gösterdi. Aslında köpek, büyüyle köpeğe çevrilmiş olan ve durumunu değiştiremeyen bir insandı. Üstelik hâlâ bir insan gibi düşünüp hissederek sahibesinin aklından geçenleri okuyabiliyordu. Her gün Parlak Taş'ı daha çok sevdi. Hiç durmadan sevgisini göstermenin bir yolunu aradı.

Günün birinde dev, ovada avlanmaktayken köpek de avlanmak üzere dışarı çıktı, fakat nehir kenarına doğru koşturmuştu. Dikkatlice suya girip büyük bir taş çıkardı. Taş, yere değer değmez bir kuzguna dönüştü. Kuzgunu eve götürüp sahibesine gösterdi. Parlak Taş da hayvanı ablasına götürüp paylaşmayı teklif etti. Beyaz Gelincik bu teklifi reddetti ama kocasına gidip köpeği takip etmesini, bu güzel kuzgunların bulunduğu yeri öğrenmesini istedi.

Dev, köpeğin peşinden gitti ve görünmemek için bir ağacın ardına gizlendi. Köpeğin sudan çıkardığı taşın yere değince kuzguna dönüştüğünü gördü. Hayvan eve dönünce bu defa kendisi suya girip bir taş çıkardı. Bu taş da tıpkı diğerleri gibi bir kuzguna dönüştü. Kuzgunu kemerine bağlayıp eve götürdü, kapı eşiğine fırlattı.

Evde biraz zaman geçirdikten sonra karısından gidip kemerini getirmesini istedi. Beyaz Gelincik, kemeri getirdi ama kemere bağlı bir kuzgun falan yoktu ortalıkta. Sadece sudan çıkardığı taş benzeyen büyük, pürüzsüz bir taş vardı.

İzlenmekte olduğunu fark etmiş olan köpek, bir daha kuzgun getirmeye gitmedi. Ertesi gün ormana koşturup yanmış bir ağacın yanına vardı. Küçük bir dalı kopardı ve

eve götürmek üzere eline alır almaz dal, bir ayıya dönüştü. Köpeği takip etmiş olan dev de bir dal kopardı ve dal ayıya dönüştü, fakat hayvanı eve götürüp karısına göstermek istediğinde, kadın kara bir sopadan başka şey göremedi.

Bunun üzerine Beyaz Gelincik çok öfkelenip kocasını azarladı. Ona şan kazandıran o müthiş işleri de böyle mi başardığını sordu alay ederek. “Ah! İriyarı olsan ne yazar, kor-kağın tekisin sen.”

Ertesi gün dev dışarı çıkınca Beyaz Gelincik köye, babası Kızıl Kanat’ın yanına gitti. Kocasının eve hiç yiyecek getirmediğini, ona çok kötü davrandığını anlattı. Ayrıca çadırında köpek besleyen kız kardeşi Parlak Taş’ın hiç yiyecek sıkıntısı çekmediğini söyledi. Ona göre Parlak Taş, Beyaz Tüy’ün açlık çeken karısına acıyarak bakıyordu.

Kızıl Kanat, kızının anlattıklarını dinleyince bu işin içinde büyüyle ilgili bir şeyler olduğunu hemen anladı. Genç kadın ve adamlardan oluşan bir grup insanı Parlak Taş’ın evine göndererek Beyaz Gelincik’in anlattıklarının doğru olup olmadığını öğrenmelerini istedi. Eğer anlatılanlar doğruysa, kızını ve beslediği köpeği çadırına getirmelerini buyurdu.

Bu arada köpek, sahibesinden bir ricada bulundu. Kızilderili usulünce yıkanmak istiyordu. Bunun üzerine nehre gittiler. Burada hayvan, nehrin aşağısını işaret etti. Sahibesi ona burada bir kulübe yapacaktı. Parlak Taş, çimen ve sopalardan küçük bir kulübe yaptı, ısıttığı birkaç büyük taşı yere koydu. Sadece köpeğin sığacağı kadar bir alan kullanmıştı. Sonra kız, taşların üzerine su dökünce yoğun bir buhar tabakası oluştu, köpek az daha boğulacaktı. Hayvan, bir süre içeride uzandı. Sonra kalkıp hışımla dışarı çıktı ve nehrin oluşturduğu bir su göletine atladı. Sudan çıktığında uzun ve yakışıklı bir erkek olmuştu, fakat konuşmıyordu.

Kızıl Kanat'ın yolladığı haberciler, bekledikleri üzere bir köpek bulmak yerine genç bir adamla karşılaşınca çok şaşırdılar. Onu ve Parlak Taş'ı beraberlerinde Kızıl Kanat'ın yanına gitmeye ikna etmekte güçlük yaşamadılar.

Kızıl Kanat, tıpkı haberciler gibi şaşkıındı. Kabilenin tüm bilgelerini çağırıp yaşanacaklara şahit olmalarını ve kızları konusunda ona tavsiyede bulunmalarını istedi.

Bütün kabile ve çok geçmeden başka kabilelerden insanlar toplandı. Dev de gelmişti, üstelik Beyaz Tüy'e rüyasında verilmiş olan sihirli pipoyu getirmişti yanında. Pipoyu tüttürdü, sonra diğer Kızılderililere uzattı ama hiçbir şey olmadı. O zaman Beyaz Tüy, işaret ederek pipoyu istedi. Ayrıca beyaz tüyü de alıp başına yerleştirdi. Pipodan tek nefes çekmişti ki bir de ne olsun! Masmavi bulutlar ve beyaz güvercinler çıktı dışarı.

Bu olağanüstü olayı gören adamlar şaşkınlıkla ayağa fırladı. Beyaz Tüy'ün dili açılmıştı. Kendisine sorulan sorulara cevap vererek bütün hikâyeyi şefe anlattı.

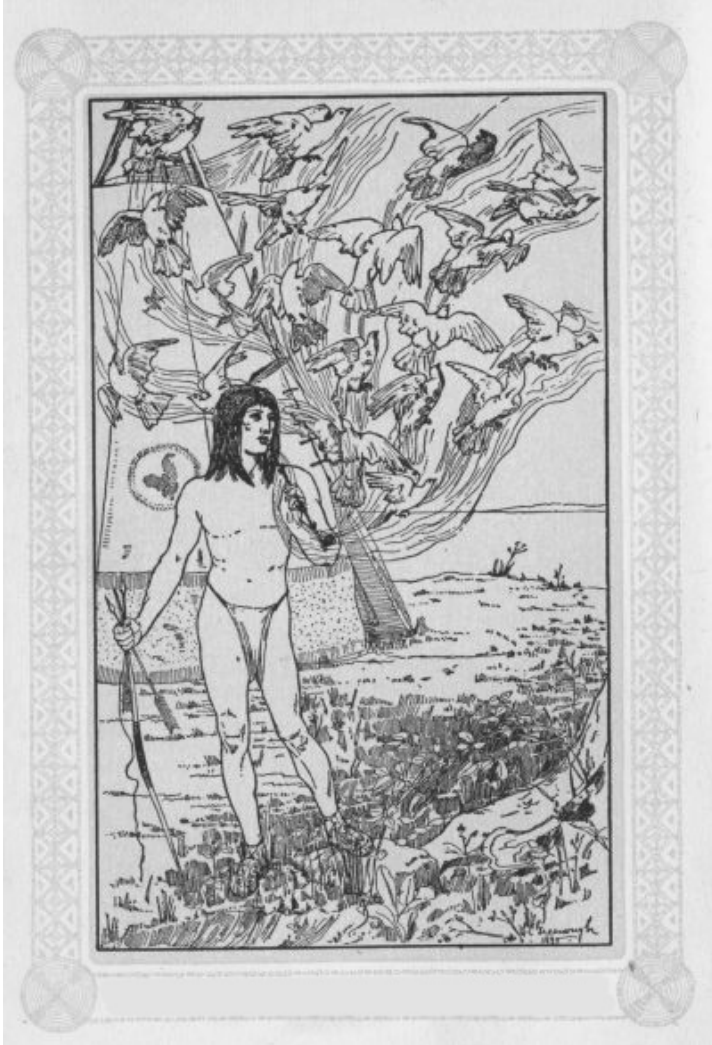
Kızıl Kanat ve konsey, bir süre sessizce onu dinleyip tütün içtiler. Sonra içlerinde en yaşlı ve cesur olan adam, Dev'e, Beyaz Tüy'ün karşısına geçmesini emretti. Beyaz Tüy, Dev'i köpeğe çevirmeliydi. Delikanlı, sihirli piposundan çıkan külleri serpererek bu işi başardı. Sonra kabiledeki erkek çocuklarına, babalarının topuzlarını alarak köpeği ormana göturmeleri ve döve döve öldürmeleri emredildi.

Beyaz Tüy, arkadaşlarını ödüllendirmek istediği için onları dört gün sürecek bir buffalo avına davet etti, çok sayıda ok hazırlamalarını söyledi. Kendisi de bir buffalo kürkünü şeritler halinde keserek ovaya yerleştirdi.

Belirlenen günde buluşan avcılar, bu deri şeritlerinin kocaman bir buffalo sürüsü haline geldiğine şahit oldu. Di-

ledikleri kadar hayvanı öldürdüler, çünkü Beyaz Tüy, oklara büyü yapmıştı. Bu yüzden hiçbiri hedefini kaçırmadı.

Beyaz Tüy'ün devler karşısındaki zaferi ve Parlak Taş ile evliliği şerefine büyük bir ziyafet düzenlendi.

Yıldız Kız

O *jibwayler** perilerin çok sevdiği büyük bir halktı. Toprakları pek çok ruhun yuvasıydı. Bu halk büyük göllerin kıyılarında yaşadıkları sürece o topraklardaki ormanlar perilerle dolu olacaktı. Perilerin bazısı, şapkalı mantarların altında saklanırdı. Bazısı da parlak kanatlı kelebekler veya ışıldayan, kanatlarını çırpın minik böceklerle dönüştürürdü kendini. Çok sevdikleri çocuklara yakın olmak ve onlarla oynayabilmek için yapıyorlardı bunu.

Bunun yanında bu topraklarda kötü ruhlar da vardı. Bunlar toprağa çukurlar kazar, en güzel çiçeklerin köklerini kemirip perişan ederlerdi. Darıların üzerine üfleyip cayır cayır yakarlardı. Ne zaman konuşan insanlar duysalar dinleyip kötülük yapacak kişilere haber yetiştirirlerdi.

İşte bu kötü periler yüzünden Kızılderililerin ormanlarda sessiz olmaları, kötü ruhların kar battaniyesi altında derin uykuya dalmış olduğundan emin olmadıkça kimseye sır vermemeleri gerekiyordu.

Ojibwayler iyi ruhların çıkarını gözetmeye özen gösterirlerdi. Çiçekleri korur, yolları üzerindeki yosun ya da çiçeklere basmamaya dikkat ederek kenarlardan yürürlerdi. Ağaçlardaki yosun ve otlara hiç dokunmazlar, ayrıca güneş huzmelerini yakalamaya kalkışmazlardı, çünkü binlerce peri bu ışıklar sayesinde göklerden inmekteydi. Av bitince çadırlarının eşğine oturup tütün tütürür, mavi halkaların

* Kuzey Amerika'da yaşayan en büyük üçüncü kıızılderili halkıdır. (e.n.)

süzülüp akşamın karanlığına karışmasını izlerken perileri, böceklerin mırıldanışlarını ve gecenin yanında getirdiği binlerce küçük sesi dinlerlerdi.

Bir gece sesleri dinledikleri esnada en uzun ağaçların tepesinde ışıldayan parlak bir ışık gördüler. Ötekilerin hepsinden daha parlak bir yıldızdı bu, üstelik yeryüzüne de çok yakındı. Ağaca yaklaşıncı yıldızın hakikaten en tepedeki dallara sıkışmış olduğunu gördüler.

Kabilenin bilge insanları toplanıp üç gece boyunca kamp ateşi başında oturdular ama güzel yıldız konusunda ne yapacaklarına dair bir karara varamadılar. Nihayet genç savaşçılardan biri yanlarına gitti ve bu işin çaresini rüyasında gördüğünü anlattı.

Delikanlı uyuduğu sırada batı rüzgârı, çadırının perdelerini kaldırmış ve yıldızın ışığı genç adamın üzerine düşmüştü. Birden yanı başında güzel bir kız belirmişti. Kız ona gülümsedi. Delikanlı dili tutulmuş halde onu izlerken evinin gökteki bir yıldız olduğunu, bütün yeryüzünü dolaştığını ama *Ojibway*lerinki kadar güzel bir başka ülke daha görmediğini anlattı. Çiçekleri, güzelim gölleri, yeşillerle kaplı dağlarını görünce adeta büyülenmiş ve artık bir gezgin olmaktan vazgeçmişti. Kabul ettikleri takdirde onlarla birlikte yaşamayı istediğini söyleyip evini yapabileceği bir yer göstermelerini istedi.

Bunları işiten konsey çok mutlu olmuştu ama Yıldız Kız'a önerebilecekleri en güzel yer konusunda bir türlü anlaşıyorlardı. Bunun üzerine kızın kendisinin bir seçim yapmasına karar verdiler.

Yıldız Kız, önce ovanın çiçekleri arasında bir yer aradı. Orada perilerin yüzüğünü buldu, küçük periler ayışığıyla aydınlanan gecelerde burada dans ederlerdi. “İşte, burada

yaşayacağım,” diye düşündü. Ne var ki çok güzel bir çiçeğin köküne tutunup sallandığı sırada korkunç bir ses duydu ve korkarak oradan kaçtı. Kalabalık bir buffalo sürüsü gelip perilerin yüzüğünü almıştı. Hayvanların böğürmeleri uzaklardan bile işitiliyordu. Hiçbir zarif yıldız kız böyle bir yerde yaşayamazdı.

Sonra dağ gülüne gitti. Burası serin, hoş bir yerdi. Yumuşak yosunlar ayağına iyi gelmişti. Üstelik evleri yıldızlar olan güzel perilerle de konuşabilirdi. Ama dağın yamacı çok dikti ve devasa kayalar, o çok sevdiği toprakları görmesine engel oluyordu.

Kendisini çaresiz hissettiği o anda gül yaprağının kenarından aşağı baktı ve beyaz bir çiçek gördü. Çiçeğin altın sarısı kalbi hemen aşağıdaki göl sularının ortasında parıl parıl parlıyordu. Etrafına bakınca genç bir savaşçının sürdüğü kanoyu gördü. Yıldız Kız'ın dileklerini halkına anlatan delikanlıydı bu. Çiçeğin yanından geçerken güçlü ve esmer eli, çiçeğin kenarına değmişti.

“İşte evim burası,” diye haykırdı Yıldız Kız neşeyle. Kâh sekerek kâh uçarak dağ yamacından aşağı indi, hemen çiçeğe gidip ortasına gizlendi. Burada dağ gülünün göğsünden yukarı bakınca yıldızları görebiliyor ve yıldız perileriyle konuşabiliyordu, çünkü yıldız perileri gölün berrak sularında yıkanıyorlardı. Ama hepsinden güzeli, çok sevdiği insanları izleyebilecekti burada, çünkü Kızılderililerin kanoları hep su üzerinde yol almaktaydı.

Dövuşçü Yabantavşanı

Günlerden bir gün yabantavşanlarının prensi evinin önünde çocuklarıyla birlikte oyun oynuyordu. Yorgun düşünce kulaklarını geri savurup, ayaklarını çekti ve uyumak üzere yere uzandı.

Bu arada güneş çıkmış ve yeryüzüne öyle yaklaşmıştı ki tavşanın sırtı yanıp delik deşik oldu. Yabantavşanı'nın canı çok yanıyordu, acısını hafifletmek için sırtını ovarken tüyleri parça parça elinde kalmıştı. Lafın kisası, bütün güzelliği mahvolmuştu. İçi öfkeyle dolan tavşan, güneşle dövüşeceğini haykırdı. Dostlarının sözlerine hiç kulak asmadan güneşin peşinden onu yakalamaya gitti.

Yabantavşanı'nın yaşadığı yer kocaman bir ovaydı. Ovanın sonuna gelince toprağa yukarıdan bakmak için yüksek bir tepeye çıktı. Tam aşağıda diğer tarafta yeşil tüylerin batı rüzgârıyla sallandığı bir tarla gördü. Daha önce hiç darı tarlası görmemişti ve bu yeşil tüylerin ne olduğunu da bilmiyordu.

Hevesle koşturdu, taşıyabileceği kadar darı koparıp bunları kayaların arkasına gizledi. Sonra iki kuru dalı sürterek ateş yaktı ve mısırları pişirdi.

O esnada tarlanın sahibi geldi. Mahsulüne verilen zararı görünce hırsızla dövüşmeleri için savaşçılarını çağırdı.

Yabantavşanı kayanın yanında bir çukur kazdı. Üzerine yağmur gibi akın eden okları sihirli nefesi sayesinde geri sa-

vurdu. Savaşçılar onu yakalamak için koşturdular ama çok acele ettikleri için çarpışıp birbirlerinin yumruklarını yakalayabildiler ancak. Bunun üzerine toprağı kazıp tavşanı çukurdan çıkarmak geldi akıllarına. Güneş Prensi neredeyse evine dönmek üzereyken Yabantavşanı'nı görebildiler ama tavşan gizli bir geçitten kaçmıştı.

Tavşan biraz uzakta, adamların altını kazdığı kayadan daha yüksek bir kayaya koşturup sihirli topunu çukura fırlattı. Çukur sarsılıp çökünce Şef ile adamları toprağın altında kaldılar.

Ertesi sabah Yabantavşanı, iki adamın kızgın taşlardan ok başları yaptıklarını gördü ve onları seyre koyuldu. Taşlar iyice kızınca, "Ha! ha! Kızgın taşlar beni yakamaz!" diye bağırdı.

Bunu işiten adamlar başlarını kaldırıp baktı. Bir tanesi "Sen büyücü müsün?" dedi.

"Hayır," dedi Yabantavşanı, "ama senden ya da seninle çalışan adamdan çok daha iyi biriyim. Size de aynısını yapmama izin verirseniz, kızgın taşların üzerine uzanabilirim."

Adamlar bunu kabul etti. Yabantavşanı, iyice kızmış taşların üzerine uzandı, adamlar da elleriyle onu iyice bastırdılar. Ama Tavşan var gücüyle üfledi ve sihirli nefesi, üzerinde yattığı tarafı öyle serinletti ki tek bir tüyü dahi yanmadı.

Adamlar, buna benzer bir korumaya sahip olmadıklarından dolayı merhamet dilediler; fakat Yabantavşanı, sözlerinde durmalarını isteyince her ikisi de perişan oldu. "Bir büyücüyle aşık atmak neymiş anlayın bakalım," dedi Yabantavşanı kendi kendine. Ardından yoluna devam etti.

Ertesi gün yüksek bir uçurum kenarından geçti. Bu uçurumun çevresinde rüzgâr öyle şiddetli esdi ki o ülkenin

halkı buraya “Kasırğa Uçurumu” adını vermişti. Uçurum, gövdeleri ağaçlar kadar uzun ve başları çekirdek dolu ayçiçeklerinin olduğu derin bir dağ geçidi üzerinde bulunuyordu.

Yabantavşanı bir avuç çekirdek aldı ve bunları havaya atıp ağızıyla yakalamaya çalışarak eğlenmeye başladı.

Bu esnada bazı sesler duydu. Başını kaldırıncı onu öldürmeyi planlayan bir grup kadın gördü.

“Haydi kasırgayı çağıralım da üzerine bir taş atsin Yabantavşanının,” dedi kadınlar.

Tavşan bir şey demedi ama kadınlara kendini göstererek büyük bir zevkle ay çekirdeklerini yemeye koyuldu. Kadınlar onu izliyorlardı, tavşanın yediğı şeyi canları çekmişti. Nihayet o lezzetli yiyecekten onlara da biraz vermesini istediler. Oysa tavşanın ne yediğini bile bilmiyorlardı.

Kadınlar, Yabantavşanı’nın havaya fırlattığı bir avuç çekirdeğı yakalamaya çalıştılar. Defalarca denediler ama başaramadılar ve her seferinde uçurumun kenarına daha da yaklaştılar. Öyle ki çekirdekleri kapmaya en hevesli olan kadın sonunda uçurumun kenarına iyice yaklaştı ve dağ geçidine düştü. Diğer kadınlar da aynı sona mahkûm olarak ilk kadının üzerine yığıldılar. İçlerinden yalnızca ikisi sağ kalmıştı. İşte bu iki kadın, Yabantavşanı’ndan intikam almaya ant içtiler.

Biraz dut topladıktan sonra kadınlarla karşılaştı ve intikam dileklerini yerine getireceğini söyledi. “Bakın, şu dut dikenlerini gözlerimin içine atabilirsiniz. Önce siz deneyin, yalnız gözlerimi kör edemezseniz aynısını size yapmama izin vermeniz gerek.”

Kadınlar Yabantavşanı’nın önerisini kabul ederek diken haricinde ne buldularsa hayvanın gözlerine fırlattılar. Fakat

Tavşan, tıpkı kızgın taşlar üzerinde yatarken yaptığı gibi güçlü bir nefes alıp verdi ve bütün atılanları savurdu.

Kadınlar elleriyle kendilerini korumaya çalıştılar ama Yabantavşanı çok iyi nişan alıyordu, attığı dikenler parmaklarının arasından geçip kadınların gözlerini oydu.

Kadınlarla bir macerası daha oldu. Issız bir yerden geçerken birkaç kadının söğüt ağacından hasır testiler ördüklerini ve su geçirmemesi için de içlerine zift sürdüklerini gördü. Bu kadınlar da tavşanın işini bitirmek niyetindeydi.

Yabantavşanı korkusuzca kadınların yanına gitti ve testilerinden birine kendisini koymalarını önerdi. Yaptıkları testilere sığmayacağından Yabantavşanı'nı henüz bitmemiş bir testiye koydular, kaçamasın diye testinin ağzını sıkıca örüp kapattılar.

Kadınlar, onu yakalamanın böyle kolay olmasına sevinip gülerken Yabantavşanı testiye parçalayıp sağ salım dışarı çıktı.

Sonra kadınları testilere girmeye mecbur bıraktı ve kendisi de testilerin ağzını kapatacağı. İlk başta hasırı nasıl öreceğini bilmediğini düşünsünler diye çok yavaş çalışıyordu, ama sonra testilerin ağzını bir güzel örüp sıkıca bağladı.

Sonra testileri yuvarladı. Kadınlar iyice sarsılmış, her yanları yara bere içinde kalmıştı. İntikam almaya ant içtiler. Yabantavşanı testilere daha da sert vurunca iyice yara alan kadınlar, dışarı çıkabilmek için yalvarmaya başladılar.

Tavşan, zavallıları çıkarmamaya kararlıydı ama bir süre sonra yeterince acı çektiklerini düşünerek her testiye sihirli topuyla vurdu. Böylece kadınların çilesine bir son verdi.

Yabantavşanı'nın yaptıklarını görmüş olan bir tarantula, onu kendi yöntemleriyle cezalandırmaya karar vermişti.

Bu örümceğin dokunduğu her şeyi zehirleyen ama kendisine hiç zararı dokunmayan bir topuzu vardı. Yabantavşanı'nı çağırıp topuzla ona vurmasını istedi.

Yabantavşanı topuzu havaya kaldırıp indirdi, gelgelelim örümceğe hiçbir şey olmadı. Yabantavşanı bu işte bir tuhaflık sezdiği için sıra kendisine gelince topuzu sihirli topuyla değiştirdi ve örümceği tek bir darbeye öldürdü.

Tavşan böylece kendisine karşı çıkan ya da onu alt etmek için planlar kuranların hepsinin hakkından gelerek yoluna devam etti, ta ki dünyanın sonuna gelene kadar. Orada her türde ve büyüklükte ağaçlarla kaplı yüksek bir uçurum gördü. Akça ağaca yanaşıp "Sen ne işe yararsın ki?" diye sordu.

Akça ağaç böbürlenerek "Ben Büyük Baş'ın gıdasıyım. Çocuklarımin kanı tatlı ve besleyicidir, kanlarını insanlara cömertçe verirler," cevabını verdi.

"Ben," dedi Karaçam, "insanların kanolarını birleştiririm. Ben olmasam göllere, nehirlere asla açılmazlardı."

Sedir ise, "Benim sayemde kanolar, büyük savaşçıları taşıyacak kadar sağlam olur. Ben olmasam kadınlarla çocuklardan başkası sulara açılmazdı," cevabını verdi.

Sıra Huş Ağacı'na gelmişti, dedi ki: "Ben olmasam kimse kano falan yapamazdı. İnsanlar kabuklarıma resim çizip yazı yazarlar. Yoksa Şef, uzak nehir kıyısında yaşayan ağabeyiyle nasıl konuşurdu?"

Kök nar Ağacı, kanoların su üzerinde kayıp gitmesini sağlayan balsamıyla övündü.

"Of! Her biriniz, siz olmadan kano yapılamayacağını söylüyorsunuz. Peki ya sen İhlamur, sen ne işe yararsın bakalım?" dedi Yabantavşanı.

“Ben,” dedi İhlamur, “çocuklara beşik yapmak için kullanılırım. Ben olmasam, güneşin güzelim kızılı göklerden çekilip de yerini geceye bırakınca çocuklar nerede uyurdu? Ayrıca tas ve çanaklarınızın malzemesini de ben sağlarım.”

Bundan sonra sıra Meşe’ye gelmişti ama daha kendisine sorulmadan alt dallarıyla başına dokunup kalın bir sesle konuştu: “Ben büyük savaşçılara siper olurum. Toplantılarını yapacakları yeri belirlerim. Avcıların ayağına yiyecek getiren ve düşmanlarına ölüm taşıyan hızlı oklar benim dallarımdan yapılır.”

Dişbudak ağacı iç geçirip “Oklara hız veren yayı benden yaparlar,” diye fısıldadı.

Kızıl Söğüt başını indirerek şöyle dedi: “Kızılderililer benim kabuğumdan pipo yaparlar, benden yaptıkları değnekleri ise ziyafet zamanlarında kullanırlar. Sepetçi söğüdümden sepetler, hasır döşekler ve su testileri örerler.”

Böylelikle her ağaç, insanlar için vazgeçilmez olduğunu iddia etmişti. Nihayet Yabantavşanı, yaprakları yanmış, çalılıktan hallice küçükçük bir ağaca geldi. “Peki, sen ne işe yararsın?” diye sordu.

“Hiçbir şeye,” dedi ağaç, “ama belki sen beni kullanabilirsin.”

“Göreceğiz, göreceğiz,” dedi Yabantavşanı.

Uçurumun tepesine çıktığında güneş yeni doğmaktaydı. Güneş de onu görmüştü, intikam için geldiğini anladığından çabucak mağarasına çekildi.

Güneş orada üç gün kaldı. Bu nedenle bütün dünya soğuyup karanlığa büründü. Sonunda bu durumdan mustarip insanların sesleri güneşe erişti ve güneş yeniden yüzünü göstermek zorunda kaldı.

Yabantavşanı oklarını çoktan hazırlamıştı, hemen güneşe nişan aldı ama oklar hedefe varamadan yere düştü. Güneş tam tepesindeyken sihirli bir ok çekti, bu oku kendi gözünden akan sihirli bir gözyaşına batırmıştı. Bu sefer iyi nişan aldı. Güneşi vurdu ve güneş binlerce parçaya ayrıldı.

Güneşin uçuşan parçaları bütün dünyayı bir yangınla sarıp sarmaladı. Ormanı, ovayı, köyleri, darı ve pirinç tarlasını, kabak sarmaşıkları ile su kabaklarını, üzümeleri ve yemişleri yakıp geçti.

Yabantavşanı'nın çocukları çukurlarına kaçtılar. Büyük Geyik diğer hayvanları Rocky Dağları'ndaki geniş bir alana götürdü. Burası hiçbir ateşin geçemeyeceği kutsal bir hatla çevriliydi.

Alevler dünyanın sonundaki uçurumu yaktı. Yabantavşanı, ağaçtan ağaca koşup yangından kaçıp korunacak bir ağaç aradı ama hiçbir işe yaramadığını söyleyen o küçük ağaç dışındaki bütün ağaçlar yanıp kül olmuştu. Ağaç, çok küçük olduğu için tavşanın tüm vücudunu koruyamamıştı. Kuyruğu, sırtı, ayakları ve kulaklarının ucu, kısacası başı hariç her tarafı yanmıştı.

Rahatlayabilmek için yuvarlandı durdu ama acısı öyle büyüktü ki gözleri patlayıverdi. Gözlerinden fişkıran su, ateşi söndürdü.

Güneş ele geçirilip konseyin önüne getirildi. Zalimlik ve insanların acısına karşı kayıtsızlıktan suçlu bulundu. O günden sonra her gün dünyadan belli bir uzaklıkta olacak şekilde tekrar tekrar aynı yolu almasına karar verildi. İşte bu yüzden artık ağaçları ve hayvanları yakamadığı gibi onları soğukta ve karanlıkta da bırakamıyor.

Büyük Baş

Yalnız Kurt, bir Kızılderiliydi. Karısı ve on oğluyla beraber kendi kabilesinden uzak bir yere taşınmış ve ormanın içinde bir ev yapmıştı. Adam ve karısı yaşlıydı, üstüne bir de hastalık gelince dayanacak güçleri kalmadı. Birbirlerinin peşi sıra birkaç ay içinde vefat ettiler. Oğulları henüz kendi başlarının çaresine bakacak yaşa gelmemişlerdi. Bu yüzden dayıları Derin Göl'ün çadırına gittiler. Derin Göl, en büyük yeğenleri avlanmayı öğrenip kardeşlerine bakacak yaşa gelene kadar onları evinde misafir etti, karınlarını tok sırtlarını pek tuttu.

Bir sabah birkaç kardeş dışarı çıktılar ama her biri farklı tarafa gidiyordu. En büyükleri kuzeye yönelmişti çünkü uzaklara gidip o bölgede yaşayan vahşi hayvanlarla başa çıkmakta diğerlerinden daha yetenekliydi.

Gece oldu, yıldızlar gökyüzünü kapladı ama delikanlı geri dönmedi.

Ertesi sabah ikinci delikanlı aynı yöne doğru yola çıktı, ağabeyinin izini bulabileceğini düşünüyordu ama o da geri dönmedi. Sonra üçüncü kardeş, kaybolan ağabeylerini aramaya çıktı ama ondan da bir daha haber alınamadı.

Böylece kardeşler bir bir kayboldu. Dayılarının yanında bir tek en ufakları olan Küçük Geyik kalmıştı. Ağabeylerinin başaramadığı göreve atılmak için pek küçük ve güçsüzdü. Zaten Derin Göl, yalnız başına dışarı çıkmasını yasaklamıştı, çünkü diğer yeğenlerini yok etmiş olan cadı ya da devin,

Küçük Geyik'e de zarar vermesinden korkuyordu.

Günün birinde Derin Göl ve Küçük Geyik ormandayken yeraltından geldiğini düşündükleri bir ses işittiler. Etrafı arayınca üzeri yosunlarla kaplı bir adam buldular, büyük bir kütüğün altında yatmaktaydı.

“Çabuk,” dedi Derin Göl yeğenine, “Eve koşup ayı yağını getir.”

Küçük Geyik hemen çadıra koşturup bir kavanoz ayı yağıyla geri geldi. Sonra yağı adama sürdüler. Sonunda adam kendine gelip konuştu. Söyledikleri pek tuhaf şeylerdi, özellikle de Derin Göl ve yeğenini ilk kez gördüğü düşünülüyordu.

“Sen,” dedi çocuğa bakarak “Küçük Geyik’sin. Dokuz ağabeyin vardı senin, avlanmak için o kurak yere gittiler ama hiçbiri geri dönmedi.”

Yaşlı adam, bu işte büyü marifeti olabileceğinden şüphelendi. Sesi titreyerek “Kimsin sen?” diye sordu.

“Bana Çürük Ayak derler,” dedi yabancı, “Büyük Baş’ın kardeşiyim.”

Derin Göl Büyük Baş’ın kim olduğunu iyi bilirdi. Vücudu olmayan devasa bir baştı. Korkuyla yuvarladığı kocaman gözleri ve bozayının kine benzeyen upuzun, sert saçları vardı; yuvası olan yarık kayada yaşardı. İnsan ya da hayvan fark etmez, ne zaman bir canlı görse tiz bir sesle bağırdı: “Gördüm seni, gördüm seni! Öleceksin!”

Derin Göl, büyük bir şefi. Bu yüzden belki Büyük Baş’ın hakkından gelirim diye düşündü ya da en azından yeğenlerine ne olduğunu öğrenebilirdi. Onları Büyük Baş’ın öldürdüğünden emindi. Amacına ulaşmak için bir plan yaptı. Buna

göre Büyük Baş'ın ağabeyine nazik davranacak, böylece onun hakkında daha fazla şey öğrenebilecekti.

Bu nedenle Çürük Ayak'ı kendi çadırına davet etti ve ona ateş başındaki en rahat yeri verdi, katılmış uyluklarını ayı yağıyla ovup lezzetli yiyecekler ikram etti.

İyice ısınıp karnı doyunca Derin Göl ona Büyük Baş hakkında sorular sormaya başladı. "Onu buraya getirebilir misin?" diye sordu sonunda.

"Sırf benim ricamla gelmez ama onu kandırıp buraya getirebilirim," diye cevap verdi Çürük Ayak.

Ertesi gün Çürük Ayak, ağabeyini aramaya çıktı. Onu Kızılderili adamın evine getirmek için gerekirse bütün marifetini ve büyü gücünü kullanmaya söz verdi. "Eğer benimle gelirse, Büyük Baş'a yiyecek olarak ikram etmek üzere biraz akça ağaç odunu bulundurun," diye tembih etti.

Bir ceviz ağacından oklar yaptıktan sonra tedbirli adımlarla ilerledi ve nihayet yarık kayayı gördü. Ağabeyinin onu görmesinden korktuğu için büyüye başvurarak bir köstebeğin içine girip hayvandan bir çukur kazmasını istedi, burada saklanacaktı.

Ama çok geçmeden Büyük Baş'ın kükreyişini işitti: "Gördüm seni, gördüm seni! Öleceksin!"

Dışarı bakınca ağabeyinin bir baykuşu izlemekte olduğunu gördü. Kuş anında ağaçtan düşmüş, etleri kemiklerinden ayrılmıştı.

Çürük Ayak hemen bir ok çekip ağabeyine nişan aldı. Fırlattığında ufacık olan ok, Büyük Baş'a yaklaştıkça büyüdü. Onu vuramadı ama ok, başlangıçtaki büyüklüğüne ulaşana dek küçülmeye devam ederek geri geldi ve Çürük Ayak'ın ok kılıfına girdi.

Büyük Baş'ın onu takip edeceğinden emin olduğu için Derin Göl'ün çadırına doğru koşturdu Çürük Ayak. Köstebeg'in kâh görünerek kâh gözden kaybolarak koşması sayesinde ağabeyinden saklanmayı başarmıştı. Bu durum Büyük Baş'ı öfke nöbetine soktu.

Çürük Ayak'ın ormandan geldiğini duyunca Derin Göl ve yeğeni Küçük Geyik topuzlarını ellerine aldılar. Çadıra saldırarak olursa canavara karşı hazırlıklı olmaları gerekiyordu.

Çadıra ulaşan Çürük Ayak, tam köstebek derisinden çıkmak üzereydi ki Büyük Baş, kardeşini tanıdı. Onu gördüğüne çok sevinmişti, çünkü uzun zamandır kardeşini öldü biliyordu. Öyle şiddetli bir kahkaha attı ki bulutlar dağıldı ve ağaçların üzerinde bir gökkuşağı belirdi.

Büyük Baş'ın sesindeki bu değişimden öfkeli değil neşeli olduğunu anlayınca Derin Göl ile Küçük Geyik, sopalarını bırakıp akçaağaç odunlarını getirdiler.

Baş, ikram edilen odunları ıstahla yedikten sonra kuzeyde yaşayan ve onun iki katı insan ve hayvanı telef etmiş olan bir cadıyı öldürmeye karar verdiğini açıkladı. "Ben, cesur ve masum canlıları asla öldürmem," dedi, "fakat o cadının hiç merhameti yok. İnsanları tatlı şarkılarla ölüme çağırıyor. Bu ezgiler avcılar, ormanda tökezleyip düştükleri zaman soğuk karın uyuttuğu gibi uyutuyor, ninni gibi geliyor."

Bunun üzerine Derin Göl söze karışarak "İzin ver, ben de seninle geleyim. O cadı benim yeğenlerimi, şu çocuğun dokuz ağabeyini katletti," dedi.

"Olmaz," dedi Büyük Baş, "Çocuğu alacağım yanıma. Ağabeylerinin intikamını almamıza o yardım edebilir."

Gece gündüz yürüdüler, sabahın erken saatlerinde ca-

dının evi görünmüştü. Burası ölü adamların kemikleriyle dolu bir mağaraydı. Çatıdan parmakları sarkıyordu, üzerinde hâlâ saçlar olan kafa derileri kanepenin üzerine yığılmış, kafatasları ise cadıya kâse ve cezve olmuştu.

Cadı, sandalyesine oturmuş bir öne bir arkaya sallanıyor, alçak sesle tatlı bir şarkı söylüyordu. Bu şarkının ezgileri, işitenleri buz gibi keserek etleri dökülüp kemikten ibaret kalıncaya kadar titretmekteydi.

Büyük Baş, kadını duymaması için kulaklarına karanfil tıkamasını söylemişti Küçük Geyik'e. Kadının evine yaklaştıklarında çocuğa şöyle dedi: "Cadıya 'Ne zamandır burada yaşıyorsun?' diye soracağım. Böylece şarkısının benim üzerimdeki etkisi yok olacak ama saçlarımın başımdan döküldüğünü göreceksin. Hiç vakit kaybetmeden saçlarımı başıma geri koyman gerek. Böylece saçım hemen uzayacak. Sonra kadının üzerine atlayıp onu ısıracağım. Et parçalarını ağzımdan alıp 'Tilki ol, kuş ol,' diyerek ya da dilediğin başka bir hayvan ismi söyleyerek atmalısın. Böylece hayvana dönüşen parçalar kaçıp bir daha geri gelmeyecekler."

Sessizce mağaraya ilerledikleri esnada Büyük Baş, "Ne zamandır burada yaşıyorsun?" diye bağırdı.

Saçları uzun ve kalın bukleler halinde dökülmeye başladı. Küçük Geyik hemen onları yerine geri koydu. Ardından Büyük Baş, cadının üzerine atladı. Kadın çığlıklar atarak merhamet edilmesini diledi ama Büyük Baş, "Sen başkalarına merhamet gösterdin mi ki? Ecelin geldi, öleceksin!" diye karşılık verdi.

Kadını ısıırıp öldürdü. Kadının bedeni parçalanınca bütün ova hayvanlarla, nehir ise balıklarla doldu. Bir daha dirilemesin diye cadının kemiklerini yakıp küllerini nehre savurdular.

Sonra Büyük Baş, Küçük Geyik'e bir yıllık kemikleri bulup üst üste yığmasını söyledi. Bunlar diğerlerinden daha beyaz olacaktı. "Şimdi eve gidiyorum. Giderken bu mağaranın ağzına çarpacak bir fırtına çağıracağım. Fırtına kemiklere erişince 'Herkes ayağa,' diyeceksin."

Küçük Geyik, tam son kemiği getirmişti ki ormanda yükselen rüzgârı işitti. Rüzgâr mağaranın içine girince bağırdı: "Herkes ayağa!"

Kemikler ayaklanıp ete büründü. Kardeşler birbirlerini tanıdılar. Hepsi, cesareti ve sabrı nedeniyle Küçük Geyik'i övdü. Sonra ormandan geçerek evlerine döndüler.

Canlı Yontu'nun Maceraları

Canlı Yontu, Huron Gölü kıyısında yaşayan Ottawa kabilesinden büyük bir büyücüydü. Çadırı, üzerine güneş vurduğunda kar gibi bembeyaz görünene kadar ovulup beyazlatılmış deridendi ve çok uzaktan bile gözükiyordu. Direğinden itibaren her yanı resimlerle kaplıydı. Resimlerin bir kısmını büyücü, bir kısmını ise arkadaşları yapmışlardı. Her resimde büyücünün sihir gücünü anlatan birbirinden muhteşem hikâyeler konu edilmişti.

Kanepesi, çok nadir ve dolayısıyla kıymetli olan beyaz buffalo derisinden yapılmıştı. Pipolarını gören hayran kalıyordu; çünkü nar bülbülünün göğsündeki kıızıl ve mavi, alakargadaki mavi, güvercinin boynundaki mor ve sunanın boynundaki yeşil tüylerle süslenmişti. Mokasenleri, yumuşacık tavşan derisindendi. Uzak bir kabileden gelen bir elçinin getirdiği boncuklarla işlenmişti. Elçi bu boncukları, Büyük Tuz Gölü'nü aşan Soluk Benizlilerden almıştı. Ama bu mokasenlerin en müthiş tarafı, aslında sihirli bir çift ayakkabı olmasıydı. Bu ayakkabılarla attığı her adım onu bir buçuk kilometre ileri götürüyordu.

Flütü, bataklık ormanından kesilmiş kamışlardan yapılmıştı. Şöyle bir üfledi mi uzaktaki kayalardan yankısı duyulur, ayışığında dans eden ve gözden kaybolan küçük adamlar, müziğe eşlik ederek neşeyle gülerlerdi. Hafifçe üflediğinde Kızılderililer onu duymazdı, çünkü ses doğruca çiçeklerin kalbine giderdi. Bunu işiten periler ise ileri atılıp sesi daha iyi duysunlar diye çiçeklerin üzerine çıkarlardı.

Büyücünün, Tatlı Çilek adında bir kız kardeşi vardı. Bu kızın geyik derisinden elbisesi, aydınlık gecelerde ayın yüzünde gözükürdü. Tatlı Çilek, bazen uzun ağaçların en tepedeki dallarına oturup çevresindeki sesleri dinlerdi. Bir zamanlar ağabeyiyle yaşıyordu ama Ay Prensi'yle evlenince baba evinden ayrıldı. Bütün kabilesi sanki ölmüş gibi genç kız için yas tuttu.

Canlı Yontu, kuşlarla ve sincaplarla konuşabiliyordu. Bu hayvanlar, onun bir sözüyle ölüme gitmeye bile hazırldılar. Bütün tavşanların dostuydu. Öyle ki büyücünün kendilerini yemesinden bile gurur duyuyorlardı. Yemeğini bitirince yediği hayvanın henüz eti kemiğine yapışıkken yaşadıklarına dair bir hikâye anlatırdı. Eğer bu hayvan uslu davranmışsa derisini şöyle bir okşardı ve hayvan yeniden canlanırdı, üstelik bir daha kimseye av olmazdı.

Bir gün Canlı Yontu, orman yakınlarındaki ovada dolaşırken boyu dizini aşmayan ufak bir adamla karşılaştı. Cüce, baştan ayağa yeşil giyinmişti; başında da kırmızı tüylü yeşil bir başlık vardı.

“Dövüş benimle, dövüş benimle,” dedi cüce, büyücünün tam karşısında dans ederek.

Canlı Yontu, tekme atarak onu uzaklaştırmaya çalıştı. Bunun üzerine ayağı fena halde şişti, yerinden kımıldamıyordu.

“Dövüş benimle, dövüş benimle,” dedi cüce yine tam karşısında hoplayıp zıplayarak.

Canlı Yontu eğilip küçük adamı tuttu, niyeti onu diğer tarafa fırlatmaktı ama cüce çok güçlü çıkmıştı. Onu kaldırmaya uğraştı ama nafile. Kolları dermansız kalana kadar onunla boğuştu, fakat cüceyi bir türlü alt edemedi. Sonunda büyük bir gayretle onu itmeyi başardı, ardından var gücüyle

hücuma kalkıp adamı yere fırlattı. Sonra cücenin üzerine çullanıp bıçağını çıkardı, derisini yüzmeye hazırlanıyordu.

“Dur, dur,” dedi cüce, “Ottawa büyücüsünün, büyük bir sihir ustası olduğu gibi cesur bir savaşçı da olduğunu anladım. Benimle dövüşüp hakkımdan geldi. Üstelik bunu da büyü marifetiyle yapmadı. Şimdi ona, bugüne dek kimsenin şahit olmadığı bir büyü göstereceğim.”

Sözlerini bitirince kendini geriye atıp yamuk bir mısır koçanına dönüştü. Koçan yuvarlanıp büyücünün ayaklarının dibine kadar geldi.

“Al beni,” dedi koçan, “Etrafıma sıkıca sarılmış yaprağı çıkar, beni gözlerinden saklayacak hiçbir şey kalmasın. Sonra vücudumu parçala, kemiklerimdeki eti sıyrıp ovanın farklı yerlerine fırlat ama üstlerini ört ki kuşlar görüp de yiyemesinler. Omurgamı, başparmağını geçmeyecek büyüklükte parçalara ayırıp ormanın yakınına dağıt. Bu dediklerimi yaptıktan sonra köyüne geri dön. Bir ay döngüsü geçince buraya geri gel.”

Canlı Yontu, cücenin söylediklerini harfi harfine yerine getirdi ama Ottawalara macerasından söz etmedi. Sihir ve büyüyü anlamak onlara düşmezdi. Sadece kendisinin anladığı şeyleri yapmaya kalkışabilirlerdi ki bu, ruhların gazabını getirebilirdi.

Ay büsbütün gökte görüldüğü vakit Canlı Yontu, cüceyle dövüştüğü ovaya geri döndü ve orada uzun, yeşil tüylerin güneşte dalgalandığını gördü. Pürüzsüz ve parlak olan bu tüyler neredeyse yere değiyordu. Renkleri, cücenin kıyafeti gibi yemyeşildi ama çok daha parlak ve ışıltılıydı.

Şaşkın şaşkın etrafına bakınırken, cüce birden en büyük saptan çıkıverip dedi ki: “Aferin, iyi iş çıkardın. Şimdi bir ay

döngüsü daha bekle ve yine geri gel. Ottawalar için yeni yiyecekler bulacaksın; hint pirincinden daha lezzetli, akçaagaç pekmezi kadar tatlı ve geyik eti gibi güç verici yiyecekler.”

Canlı Yontu belirlenen tarihte, tekrar aynı yere gitti ve mısır koçanının armağanıyla karşılaştı. Yiyecekleri görmeleri ve toplamaları için kabilesini çağırdı. Sonra üç başka büyücüyle birlikte vücutlarını beyaz kille boyayıp mısır koçanının pişmekte olduğu tencere etrafında dans ettiler. Mısır pişince tanelerini koparıp kurban olarak ateşe attılar. Sonra ateşi söndürüp yenisini yaktılar. Bu ateşte kendileri için “ruhların sevdiği dut”u pişirdiler.

Bir gece Canlı Yontu uyuduğu sırada çadırının perdesinin açıldığını işitti. İki cüce içeri girip büyücünün yatağına yanaştılar. Biri büyücünün bacaklarına çıkıp ata biner gibi oturdu, öteki ise adamın göğsüne çıkarak boğazını tuttu.

“Boğ onu, boğ onu!” dedi birinci cüce.

“Yapamam, ellerim çok küçük ve güçsüz,” dedi diğeri.

“Kalbini çıkar! Kalbini çıkar!” dedi birincisi.

İkinci cüce, uyuyan adamın göğsüne vurmaya, onu çekirtmeye başladı. Bunun üzerine ata biner gibi oturmuş olan cüce, arkadaşına fena bir tekme atıp boğuk bir sesle fısıldadı: “Seni aptal! Ağzından çıkarıver işte.”

Bunun üzerine cüce, Canlı Yontu’nun ağzını güçlükle açarak elini boğazına soktu. Büyücü bunun olacağını çoktan tahmin ettiği için ağzını bir anda kapayıverdi ve cücenin parmaklarını ısırp kopardı. Sonra yavaşça ayağa kalkarak bacağındaki cüceyi çadırın kapısına doğru fırlattı.

“Ah! Yandım!” diye bağırdı eli ısırılmış olan cüce, köpek gibi uluyordu.

“Ah! Yandım!” diye inledi durdu diğeri, kurt gibi uluyordu. Sonra ikisi birlikte karanlığa karışıp gözden kayboldular.

Büyücü sessizce bekledi, ardından kapıya ilerleyip perdeyi kaldırdı ve başını dışarı uzatıp dinledi. Cücelerin hangi yöne gittiğini anlamak istiyordu. Hızla ormanı geçip göle doğru ilerlediklerini duydu. Her taraf sessizken binilen kannonun suya vurarak çıkardığı ses gibi hafif bir su sıçraması sesi geldi ve ardından her şey sessizliğe gömüldü.

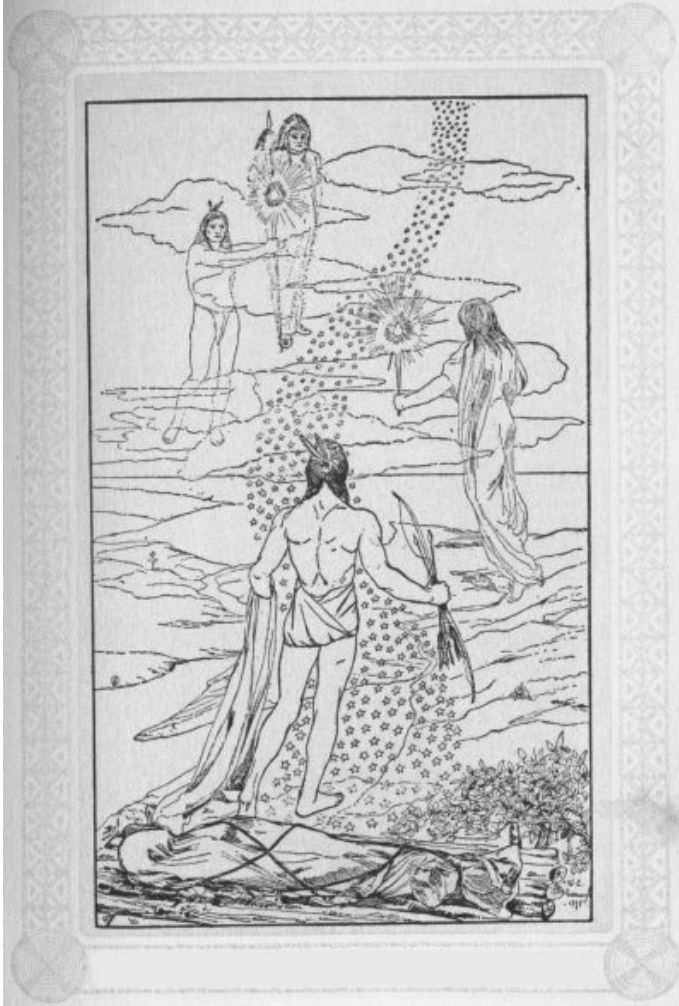
Sabah olunca Canlı Yontu, ısırdığı parmakların *wampum* yani uzun deniz kabuklarına dönüştüğünü gördü. Kızılderililer bunlara büyük değer biçerdi, öyle ki bu deniz kabuklarına sahip olan biri artık zengin olmuş demektir. Büyücü, cücelerin gittiği yolu takip etmekte güçlük çekmedi, çünkü kıymetli deniz kabuklarına dönüşmüş olan parmaklardan akan kan damlalarıyla işaretlenmişti yol. Kendine bir palto, başlık ve pantolon almaya rahat rahat yetecek kadar deniz kabuğu toplamıştı. Öyle ki bundan böyle tüm kabileler onu “*Wampum Prensi*” diye adlandıracaklardı.

Göle ulaşınca kendi teknesinin dört katı büyüklükte ve rüzgârların kıyıya sürüklediği dalgalar gibi bembeyaz taştan bir kano gördü. İçinde iki adam oturmaktaydı, biri kannonun ön tarafında diğeri ise öteki ucundaydı. Elleri dizlerinde olduğu halde dimdik oturmuşlardı ve büyücünden tarafa bakmıyorlardı. Yaklaşınca bunların taşa dönüşmüş cüceler olduğunu gördü. Kano, çuval çuval ayı derisiyle doluydu. Büyücünün ömründe görmediği, hayal bile edemeyeceği kadar büyük bir hazine saklıydı içlerinde.

Hazinenin bir kısmını almak üzereyken parmaklarını ısırdığı cüce konuştu: “Bu sayede, bu kıyılardan geçerken halkının kanoları bir hazineyle dolacak ve hiçbir düşman, onlardan bu zenginliği çalamayacak.”

Büyücü, yontuları çadırına götürdü. Yontular kabilenin kutsal evine konuldu, beyaz kano da ikisinin arasına yerleştirildi.

Pek çok şef, *Wampum Prensi*'ni kızlarıyla evlendirmeyi istedi ama o, bir yıldız kız seçti. Birlikte gökyüzünde, beyaz ve sisli olan ölümler yolu yakınlarında yaşadılar.

Üveyik*, Bilge Horoz ve Cadı

Üveyik, iki çocuklu bir duldu. Kızı Sarı Kuş on bir yaşındaydı, oğlu Bilge Horoz ise henüz bir bebektir. Kızı iri yarı, biraz sakar ve şapşaldı. Ama oğlu, daha küçücük olmasına rağmen son derece zeki bir çocuk olduğunun işaretlerini gösteriyordu.

Üveyik, oğlu konusunda sürekli endişeleniyordu, çünkü o bölgede yaşamakta olan bir cadı, bulduğu bütün erkek çocuklarını kaçırmaktaydı.

Üveyik bir gün biraz yiyecek ve ot toplamak için vadiye inmişti. Bebeğini de sırtında taşıyordu ama çocuk epey ağırdı. Bir süre sonra çocuğunun ağırlığı yüzünden sürekli eğilmesi gerektiği için yorgun düştü. Bu yüzden çocuğu alıp pelin otlarının arasına yatırdı. Kızından, kardeşine göz kulak olmasını istedi.

Bu sırada yaşlı cadı o tarafa yaklaşmaktaydı. Bohçanın yanına gelip her yanına dokundu, sonra Sarı Kuş'a bohçanın içinde ne olduğunu sordu.

“Kız kardeşim,” dedi Sarı Kuş, çünkü cadının kız çocuklarını çalmayacağını düşünmüştü.

Bunun üzerine yaşlı cadı onu fena şekilde azarladi. Her sözünde öfkesi ve hiddeti giderek artıyor, bağırıp çağırıyordu. Kızın suratına diktği gözleri neredeyse yuvalarından fırlayacaktı. Ağarmış saçlarından kuru dallar gibi haşır huşur

* Güvercingiller familyasından bir kuş türüdür. (e.n.)

sesler çıkıyordu. Sarı Kuş korkudan donakalmıştı, sesini bile çıkaramadı.

Kızın kendisine saldıramayacağını anlayan yaşlı cadı bebeği kapıp yarasalarının benzeyen kanatlarını çırparak uzaktaki dağa uçtu. İnsanlar, altında çingiraklıyılanlarla dolu bir ormanın bulunduğu bu dağa yaklaşamıyordu bile.

Kömür siyahı çukur bir yer olan ve katran ağaçlarıyla gizlenmiş mağarasına varınca bebeği yere bıraktı, yün battanieresini saran geyik derisi bağları çözüp yetişkin bir erkek boyuna ulaşana kadar çocuğun bacaklarını gerdi.

“Artık bir kocam olacak,” dedi.

Bilge Horoz bir anda yetişkin bir adamın cüssesine kavuşmuştu ama kalbi hâlâ bir bebek kalbiydi, çirkin ve ihtiyar bir cadıyla evlenme fikrine nasıl karşı koyacağını bilmiyordu.

Üveyik geri dönüp de olanları öğrenince Sarı Kuş’a çok kızdı, onu çağırmadığı için kızını affetmeyecekti. Her gün oğlunu aradı, kayaların arasına baktı, vahşi hayvanların ya da bir cadının saklanabileceği her yere baktı. Aramadığı tek bir çalılık dahi kalmadı ama nafileydi çabası. Sonunda ağabeyi Kartal’a gitti ve başından geçenleri ona anlattı.

Kartal, keskin bakışlı hızlı bir avcıydı. Savaş tüylerini taktıktan sonra savaş boyasını sürüp yeğenini aramaya koyuldu.

Bir gün bir bebek ağlaması işitti ama çocuğun sesini tanıyamadı. Bu olayı kız kardeşine anlatınca Üveyik onu da oraya götürmesi için yalvardı, çünkü kendi çocuğunun sesini tanıyacağından emindi.

Cadının dağına doğru yol aldılar. Daha dağa varmamışlardı ki çocuğun ağladığını işittiler, ancak Çingiraklıyılan Ormanı yüzünden ona nasıl ulaşacaklarını bilmiyorlardı.

Kartal büyü gücüne başvurmayı düşündü, şayet kabilenin büyücülerinden biriydi. Başındaki tüylerden iki tane alıp omuzlarına bağladığı kanatlarına yaydı. Sonra Üveyik'i sırtına oturttu ve Çingiraklıyılan Ormanı üzerinden uçtular.

Otlara saklandılar. Üveyik bir yandan "Bilge Horoz, Bilge Horoz," diye bağıırıyordu.

Çocuk ağlıyor ve mağaradan çıkmaya çabalıyordu. Sonra otların arasından kaçmaya çalıştı ama cadıya yakalandı. Cadı, sopasının tek darbesiyle yakındaki bir dağ koyununu öldürdü, çocuğu kollarına alıp koyunun karnına girdi. Koyunun yününü ise üstlerine örtüp sessizce beklemeye başladı.

Bu sırada Kartal, öldürdüğü bir tavşanı uzun bir çam ağacının tepesine koymuş, ardından da tırmanması zor olsun diye ağacın kabuğunu soymuştu. Günlerce nöbet tutup etrafı gözlediler ama çabaları boşunaydı.

Nihayet yaşlı kadının karnı acıktı, Bilge Horoz da açlıktan ağlamaya başlamıştı. Bu yüzden kadın dışarı çıktı, ağacın tepesindeki tavşanı fark edince onu almaya gitti.

Kartal cadıyı görünce bebeğin de yakınlarda olduğunu anlamıştı. İyice gerinip yere uzandı ve kulağını toprağa vererek dinlemeye koyuldu.

İlk önce uzaklardan gelen bir ağlama sesi duydu, koyundan geliyordu ses. Sonra yaklaşıncı bebeğin kalp atışını işitti, artık nereye gitmesi gerektiğini biliyordu. Bebeği buldu, kollarına aldı ve hiç zaman kaybetmeden Çingiraklıyılan Ormanı'nın kenarına koşturdu.

Yaşlı cadının onu takip edeceğini bildiğinden büyük bir kar fırtınası çıkararak bıraktığı bütün izlerin üstünü örttü. Böylelikle cadı, hangi yöne gittiğini bilemeyecekti.

Ama o telaş içinde tüylerinden iki tanesini yere düş-

müştü. Bunları gören cadı, kocasını kimin çaldığını hemen anladı. Bunun üzerine, çingiraklıyılanların şeflerinden olan ağabeyine giderek yardım istedi. Ağabeyi, cadıdan nefret ediyordu çünkü onun yüzünden başı hep derde giriyordu ama ne de olsa kız kardeşiydi, onun yardım isteğini reddedemezdi.

Tam o sırada Kartal'ın savaş çağlığı işitildi. Onu saklayacak başka bir yer olmadığından Yılan, ağzını kocaman açıp cadının boğazına atlamasını sağladı. Kadın bir türlü yerinde durmuyor, Yılan'ı çok rahatsız ediyordu. Nihayet Kartal geçip gidince Yılan, cadıyı tükürmeye çalıştı ama ondan bir türlü kurtulamadı. En sonunda kendini iyice kanırtıp derisinden dışarı atladı.

Cadı hâlâ ağabeyinin attığı deride yaşar ve kayaların arasında yuvarlanarak gelip geçenlerle alay eder. Gelgelelim, kimse onu yakalayamaz. Soluk Benizliler ona Yankı diyorlar.

Bilge Horoz'a gelince, zavalılık yine küçük bir çocuk haline geldi. Sonra büyüüp güçlü bir şef oldu. Büyük bir savaşçı ve büyücü olarak amcası Kartal'ın mirasını devam ettirdi.

İskelet Adası

Koca Dalga ve küçük yeğeni Kızıl Deniz Kabuğu sık bir ormanda birlikte yaşıyorlardı. Çocuk, ihtiyar adamın tek yakınıydı ve onu pek severdi. Kızıl Deniz Kabuğu ile kız kardeşi Mineçiçeği'ni birkaç sene önce, çocukların anne babası dahil kabilesinden birçok kişiyi öldüren büyük vebadan hemen sonra yanına almıştı. Birlikte yaşamaya başlamalarının üzerinden birkaç ay geçmeden Mineçiçeği, İskelet Adası'nda yaşayan bir dev tarafından kaçırıldı.

Koca Dalga asla doğuya gitmemesi için çocuğu uyardı, çünkü Koca Dalga'nın sihirle çizdiği kutsal yiyecek hattını kazara geçecek olursa, devin eline düşecekti.

Çocuk bir süre için amcasının sözünü dinledi ama zamanla tek bir yerde oynamaktan sıkıldı. Bu yüzden doğuya doğru gitti. Sihirli sınırı aştığını fark etmeden büyük bir gölün kıyısına kadar ilerledi.

Suya çakıl taşları atıp oklar fırlatarak biraz oyalandı. Sonra yanına bir adam gelip "Söyle bakalım çocuk, evin nerede?" diye sordu.

Kızıl Deniz Kabuğu nerede oturduğunu söyledi. Sonra adam, "Kim daha yükseğe ok atabilecek bakalım," diyerek yarış teklif etti. Kızıl Deniz Kabuğu idmanlıydı, üstelik daha küçük bir çocuk olmasına karşın kolları da kuvvetliydi. Yayını iyice gererek oku adamın fırlattığından çok daha yükseğe fırlattı.

Adam gülererek "Sen cesur bir çocuksun. Acaba ok attı-

ğın kadar iyi yüzebiliyor musun? Görelim bakalım,” dedi.

Suya atladılar ve yüzerken nefeslerini tutmaya çalıştılar. Çocuk yine yarışı kazandı.

Tekrar karaya çıktıklarında adam, “Kanoma binip benimle gelmek ister misin? Çok güzel kuşların olduğu bir adaya gidiyorum, orada istediğin kadar kuş avlayabilirsin,” dedi.

Kızıl Deniz Kabuğu geleceğini söyledi, kanoyu görebilmek için etrafına bakındı. Adam bir şarkı tutturdı ve anında iki yanında üçer kuğunun çektiği bir kano çıktı ortaya. Çocuk ve yol arkadaşı kanoya bindiler. Adam şarkı söyleyerek kuğuları yönlendirdi.

Bu ada öyle uzundu ki sonu görünmüyordu ama pek geniş değildi. Her yer ormanlıktı, ayrıca çalılıklar toprağı kaplamıştı. Kızıl Deniz Kabuğu çalılıkların altındaki kemik yığınlarını fark ederek bunların ne olduğunu sordu. Adanın bir zamanlar meşhur bir av alanı olduğu ve bunların, öldürülen hayvanlara ait kemikler olduğu cevabını aldı.

Bir süre dolaştıktan sonra adam, bir yüzme yarışı daha yapmayı teklif etti. Daha suya gireli birkaç dakika olmuştu ki çocuk, adamın şarkı söylediğini duydu. Etrafına bakınca adamın kanoya binip gitmekte olduğunu gördü. Bu yetmezmiş gibi kendi giysilerinin yanında Kızıl Deniz Kabuğu’nun kıyafetlerini de götürüyordu. Bağırdı çağırdı ama ne adam ne de kuğular çocuğa aldırış etti.

Böylece yapayalnız ve anadan üryan bir halde kalakalmıştı. Hava hızla kararmaktaydı. Sonra amcasının tembihi geldi aklına. Soğuk, açlık ve korkudan perişan haldeydi, oracığa oturup içli içli ağladı.

Derken bir ses duydu: “Sus! Sessiz ol.”

Etrafına bakınca yakınında uzanmış bir iskeletin seslen-

diğini fark etti. “Zavallı çocuk, benim de başıma aynısı geldi. Ama bana bir iyilik yaparsan, ben de sana yardım ederim. (Yakındaki bir ağacı göstererek) Şu ağaca git, sol tarafını kaz. Orada bir torba tütün ile bir pipo bulacaksın. Onları bana getir. Sahilde de çakmaktaşı var. Ondan da bir tane getiriver.”

Çocuk çok korkmuştu ama iskelet gayet nazikti, bir kötülük yapacakmış gibi konuşmuyordu. Bu yüzden, Kızıl Deniz Kabuğu iskeletin gösterdiği ağaca giderek pipo ve tütünü getirdi. Sonra bir çakmaktaşı buldu. İskeletin ricası üzerine ateş yakıp pipoyu ateşledi ve iskelete uzattı.

İskelet, dumanı içine çekip kaburgalarından dışarı vererek pipoyu çabucak içti. Kızıl Deniz Kabuğu onu seyredalmıştı, kemiklerin arasından kaçışan fareleri gördü. İskelet, farelerden kurtulunca çocuğa döndü. “Şimdi kendimi çok daha iyi hissediyorum. Artık benimle aynı kaderi paylaşmamak için ne yapabileceğini söyleyebilirim. Seni avlayıp akşam yemeğinde yemek için bu gece üç köpeklerle beraber bir dev gelecek. Adanın karşı yakasında bir ağaç oyuğu var, oraya git ama ağaca giderken defalarca suya atlayarak izini kaybettirmelisin. Sabah, onlar gittikten sonra yine yanıma gel.”

Kızıl Deniz Kabuğu iskelete teşekkür edip hemen ağacı bulmak için yola çıktı. Hava iyice kararmıştı, hiçbir şey göremiyordu. Yine de ağaçtan ağaca koşturdu, her birinin yarısına kadar tırmanıyor ve sık sık suya atlıyordu. Nihayet geceyi geçireceği ağaç oyuğunu buldu.

Sabaha karşı suya çarpan bir kanonun sesini işitti. Arından üç büyük köpeğin izlediği bir dev, uzun adımlarla ormana girdi.

“Bu hayvanı bulmanız gerek,” dedi dev, köpeklerle.

Köpekler yolu iyice koklayıp oradan oraya geçtiler. Bir

ağaçtan ötekine koşturan hayvanlar nihayet kuyruklarını bacaklarının arasına sıkıştırıp devin yanına geldiler, hiçbir şey bulamamışlardı.

Dev öyle öfkelendi ki en öndeki hayvana topuzuyla bir darbe indirerek oracıkta öldürüverdi. Sonra zavallının derisini yüzüp çiğ çiğ yedi. Ardından diğer iki köpeği yanına alarak kanosuna binip gitti.

Adadan gidip gözden kaybolduklarında Kızıl Deniz Kabuğu saklandığı yerden sessizce çıkıp iskeletin yanına döndü.

“Sen hâlâ yaşıyor musun be?” diye sordu iskelet şaşkınlık içinde. “Hakikaten cesur bir çocukmuşsun. Bu gece seni buraya getiren adam, kanını içmeye gelecek. Hava kararmadan sahile inmeli ve kuma bir çukur kazmalısın. Çukurun içine gir, üzerini kumla ört. Adam inince kanosuna gidip ‘Haydi kuğular, eve gidelim,’ de. Adam sana seslenecek olursa, sakın başını çevirip bakma. Özgürlüğüne kavuştuğunda iskeletin bu iyiliğini de unutma.”

Kızıl Deniz Kabuğu adaya geri döneceğine ve zavallı kemikler için elinden geleni yapacağına söz verdi. Sonra sahile inip içine girdiğinde başı su ile aynı seviyede olacak derinlikte bir çukur kazdı. Uzaktan gelen şarkıyı işitince kuğuların yaklaştığını anladı. Hemen başını kumla örttü ve kuru yapraklar üzerinde ayak sesleri duyana kadar bekledi.

Sonra sessizce dışarı çıkıp kuğulara fısıldadı: “Haydi, eve gidelim.” Adamın kuğulara söylediği şarkıyı söylemeye başladı ve kano kıyıdan uzaklaştı.

Kuğular gölün aşağısında, tam ortada duran büyük bir yarık kayaya götürdü onu. Kanoyu mağaradan geçirip taş bir kapıya vardılar. Kızıl Deniz Kabuğu kapıyı açmaya çalıştı

ama başaramadı. Sonra kanoyu çevirip kanonun kış tarafını kapıya vurdu.

Kapı açılıvermişti. Kızıl Deniz Kabuğu şimdi çok güzel bir evdeydi. Harlı ateşin yakınındaki köşeye yığılmış giysileri gördü, kendisinininkiler de oradaydı. Ateşte bir tencere çorba kaynıyordu, ayrıca ocaktaki küllerde birkaç patates vardı.

Kimseyi göremeyince yemekten yiyip yaban kedisi derisinden kanepede uykuya daldı.

Sabah olunca dışarı çıktı, kanoya binip “Haydi kuğular, adaya gidelim,” dedi.

İki köpeğin güneş altında uyuduğunu gördü. Açlıktan kıvranan köpekler sahiplerini öldürmüştü.

İskelet onu gördüğüne çok sevinmişti, cesareti ve sözüne sadık kaldığı için ona övgüler düzdü. Fakat sözlerine şöyle devam etti: “Henüz eve dönemezsin. Önce üç gün boyunca doğu yönünde ilerle, dev kayalar çıkacak karşına. Orada bir membadan su çeken genç bir kız göreceksin. Senin kız kardeşindir o. Nice aylar evvel devin kaçırdığı ve öldü sandığınız Mineçiçeği. Bu dediklerimi yap, sonra yanıma gel.”

Kızıl Deniz Kabuğu hiç vakit kaybetmeden doğu yönüne doğru yola çıktı, üç gün sonra iskeletin bahsettiği kayaları buldu. Yaklaşınca orada su çekmekte olan şirin bir kız gördü. “Kardeşim, benimle eve dönmelisin,” dedi.

Kızcağız korktuğu için kaçmayı denedi. Sonra arkasına bakınca bu çocuğun gerçekten de kardeşi olduğunu anladı. Bunun üzerine kalbi daha da korkuyla doldu ama yine de konuşacak cesareti içinde buldu. “Sessiz ol. Bir dev beni burada esir tutuyor. O gelmeden kaç buradan, yoksa öldürür seni.”

Kızıl Deniz Kabuğu kımıldamadı bile.

“Haydi git,” dedi Mineçiçeği.

“Olmaz,” diye cevap verdi çocuk, “Benimle gelmezsen hiçbir yere gitmem. Nerede kalıyorsun? Göster bana.”

Dev, yabanmiersini bataklığına gitmişti. Mineçiçeği, akşamdan önce dönmeyeceğini biliyordu. Bu yüzden, kardeşini eve götürmeye cesaret edebilmişti. Evin bir köşesine bir çukur kazıp içine girmesini istedi, sonra buffalo derisinden yapılmış yatağıyla çukuru örttü.

Hava kararmadan hemen önce Dev’in köpekleri öfkeyle havlayarak içeri koşturdular.

“Burada saklanan biri var, kim o?” diye sordu Dev.

“Kimse yok,” diye cevap verdi Mineçiçeği.

“Biri var, biri var,” dedi Dev, “yoksa köpekler böyle havlayıp durmazlardı.”

Ama köpekler Kızıl Deniz Kabuğu’nu bulamadılar. Bu yüzden Dev, akşam yemeğini yemeye koyuldu.

“Bu oğlanın eti sert kalmış, hiç iyi pişmemiş. Kalk haydi, biraz daha pişir,” dedi Dev.

“Beğenmediysen, git kendin pişir,” diye cevap verdi kız.

Dev, kızın laflarına hiç aldırmış etmeden mokasenlerini çıkarmasını istedi.

“Kendin çıkar,” dedi kız.

“Ah, bak şu işe! Birini gizlediğinden şimdi emin oldum. Sabah öldüreceğim onu,” diye geçirdi içinden Dev.

Ertesi gün Dev erkenden kalkıp akşam yemeğine birkaç çocuk bulmak için yabanmiersini bataklığına gideceğini söy-

ledi. Tabii bunu yapmak yerine evden fazla uzaklaşmadan kıyıya yakın çalılıklara saklandı.

Mineçiçeği ve kardeşinin bir kanoya bindiğini görünce arkalarından bir kanca fırlattı, kanoyu yakalayıp kıyıya çekti. Ama Kızıl Deniz Kabuğu bir taş alıp kancayı kırdı. Böylece özgürce ilerlediler.

Dev öfkeden kuduruyordu. Yere dümdüz uzandı, ağzını suya dayayıp hızla içmeye başladı. Çok geçmeden kano kıyıya çekilmişti ama Dev de o kadar çok su içtiği için iyice şişmişti, yerinden kımıldayamıyordu. Kızıl Deniz Kabuğu bir taş daha alıp deve fırlattı. Taşın çarpmasıyla Dev patladı ve yuttuğu sular göle geri döküldü.

Kızıl Deniz Kabuğu ve kız kardeşi adaya doğru yol aldılar. Sahiplerini yemiş olan iki köpek, koşturarak onları karşıladı. Çocuk tehditkâr bir tavırla elini kaldırıp “Kurt olup ormana gidin. Artık köpek olmayı hak etmiyorsunuz,” diye emretti.

Hayvanlar homurdanarak sıvıştılar. Uzaklaştıkları esnada iki köpek, iki sıska ve aç kurda dönüşmüştü.

Kızıl Deniz Kabuğu iskeletin yanına gitti. İskelet ondan adada bulabildiği bütün kemikleri toplayıp bir yere yığmasını istemişti. Sonrada kemiklere şöyle demesi gerekiyordu: “Ölüler, ayaklanın!”

Bu görevi yerine getirmek çocuk ve ablasının günlerini aldı, çünkü her yer kemiklerle doluydu. Hepsini tek bir yerde toplayınca Kızıl Deniz Kabuğu biraz uzakta durup “Ölüler, ayaklanın!” diye bağırdı. Kemikler ayaklanıp insan kılığına büründüler. Bütün erkeklerin ok ve yayları vardı ama kimileri tek kollu, kimileri de tek bacaklıydı. Kızıl Deniz Kabuğu’na yardım eden iskelet, uzun boylu, yakışıklı bir

savaşçıya dönüşmüştü. Vücudunda eksik bir uzvu yoktu. Şef olarak Kızıl Deniz Kabuğu'nu selamladı, diğerleri de aynısını yaptı.

Çocuk ve ablası gölü aşıp amcalarının evine varana dek batı yönünde ilerlediler. Artık iyice yaşlanıp güçten düşen amcaları hâlâ yeğeni için yas tutuyordu. Fakat çocuğun maceralarını dinleyip sağ salım geri döndüğünü görünce, ömrüne ömür katıldı.

Sağlam ve büyük bir ev yaptılar, içinde bir sürü ocak vardı evin. Sonra Kızıl Deniz Kabuğu adaya geri dönüp eskiden iskelet olan bütün o insanları yanında getirdi. Beyaz Kartal diye bilinen yakışıklı ve cesur savaşçı, Mineçiçeği ile evlendi. Ömürlerinin sonuna kadar huzurlu ve mutlu yaşadılar.

Taş G  mlek ve Birin İkişi

Taş G  mlek, korkunç bir devdi. Bu devin deniz kabuklarından yapılmış bir g  mleği vardı. Kabuklar birbirine öyle sıkı yapıştırılmıştı ki hiçbir ok bu g  mleği delemeydi.    kızıyla beraber B  y k Deniz'in kıyısında yaşamaktaydı.

Kızlar, fena ya da taş kalpli insanlar değillerdi ama babalarını korumak için her türlü kötülüğü yapmaya mecburdular. Diledikleri yere ulaşarak doğruca düşmanlarının kalbini vuran sihirli okları vardı.

Taş G  mlek bir gün avlanırken s sen toplayan güzel bir kadın gördü.

“Kimsin sen?” diye sordu kadına.

Kadın, devden korkmuştu, “Ben Nane'yim,” dedi.

“Hayır, değilsin,” diye kükredi dev, “Sen Turna'nın karısı Fare'sin. Onu  ld recekim. Sen de benimle yaşayacaksın. Ben geri gelmeden çocuğunu  ld r, yoksa gözlerinin önünde parçalarım onu.”

Fare, küçük oğlunu kuağına aldı ve dev gözden kaybolur kaybolmaz, annesinin evine gitti. Sonra geri gelip taşlara taze ayı etiyle kan sürdü, eti ise göle attı.

Kocasını ikaz edememişti, çünkü Turna gün doğarken ava çıkmıştı. Kadın, kocasının ne tarafa gittiğini ya da ne zaman geri d necekini bilmiyordu. Ne kadar düşünse de bir  are bulamadı.

Dev, çok geçmeden geri geldi. Elinde de Turna'nın kafa derisi vardı. Çadırına dönerken zavallı adamla karşılaşmıştı. Sonra Fare'yi saçından tutarak kafa derisinin kadının suratına doğru salladı ve ardından kadını orman boyuca sürükledi.

Küçük çocuk artık delikanlı olduğunda geyik defalarca boynuz dökmüştü. Bir gün büyükannesiyle birlikte süsen kökü toplamaya gittiler. Toprağı kazımak için çakmaktaşından keskin bir bıçak aldılar yanlarına, çünkü çiçeğin köklerini çekmek epey zordu.

Bataklıkta biraz kaldıktan sonra köklerin giderek daha kolay çıktığını gördüler. Öyle ki sonunda topraktan çıkarmak için bir süsene dokunmaları yetiyordu.

Yaşlı kadın, “Şüphesiz tuhaf bir şeyler olacak. Haydi, eve gidelim, bugün canım daha fazla toplamak istemiyor,” dedi.

Çocuk kucığına doldurduğu süsenleri diğerlerinin yanına koydu ama arkasını döndüğünde yığının kaybolduğunu gördü. Büyükannesine seslenip “Kökleri sen mi götürdün?” diye sordu.

“Hayır, çocuğum,” dedi kadın, “belki de dev çalmıştır kökleri. Haydi, eve gidelim en iyisi.”

Çocuk etrafına bakınca çok uzakta olmayan bir ağacın altında oturmakta olan bir adam olduğunu fark etti. Süsenleri onun çaldığından emindi, eline birkaç taş alıp adama fırlattı. “Seni pis hırsız! Seni korkak!” diye bağırdı.

Adam yerinden kımıldamadı. Nihayet diğerlerinden büyük bir taş, bacağına çarpıp kemiğini kırdı. Adam bacağına kaldırarak ceketinden yırttığı bir şeritle sıkıca bağladı, sonra tekrar ağacın altına oturdu. Ardından çocuğa işaret edip önündeki kemikleri göstererek “Ne kemiği bunlar sence?” diye sordu.

Çocuk hemen cevap verdi: “Geyik kemiğidir herhalde.”

“Hayır,” dedi adam, “Bunlar senin babanın kemikleri. Büyükannen, babanı Taş Gömlek’in öldürdüğünü, kemiklerini de burada herhangi bir kurt kemiğiymiş gibi çürümeye bıraktığını anlatmadı mı sana?”

“Hayır,” dedi çocuk.

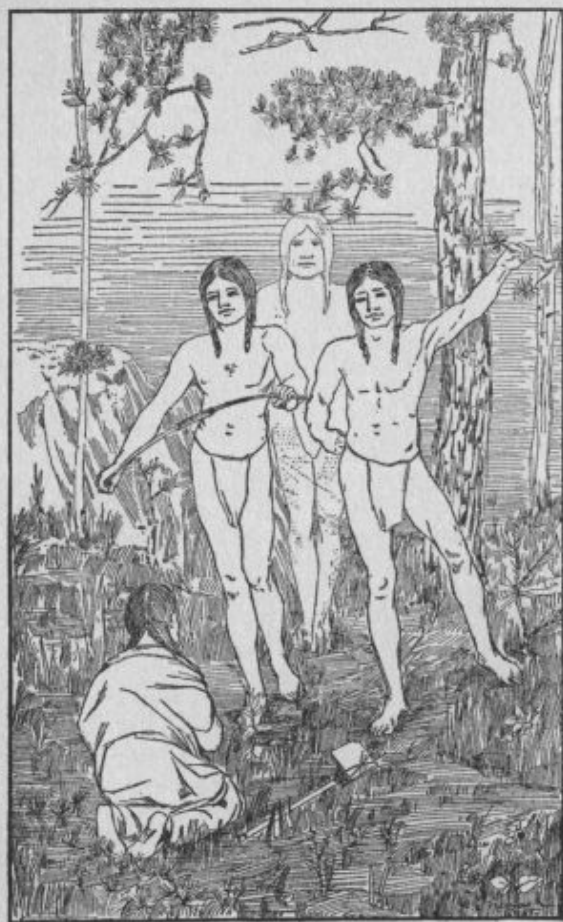
“Peki, Taş Gömlek’in anneni kaçırdığını da mı söylemedi?”

“Hayır,” dedi çocuk bir kez daha. Adam, delikanlının devle dövüşmeyi aklına koyacağından endişelendiği için başka bir şey söylemeden geldiği gibi ortadan kayboldu.

Çocuk büyükannesinin yanına gidip duyduklarını anlattı. Kadın, torununun bir ruhla karşılaşmış olduğunu anladı hemen. Çocuk, babasının ölümünü ondan sakladığı için büyükannesini suçlayınca kadın ağlamaya başladı. “Sen benim tek umudumsun. Eğer Taş Gömlek’le dövüşmeye gidersen, öldürür seni. Ben de yapayalnız kalırım.”

Çocuk hiç cevap vermeden deri yatağına uzandı, ağır bir uyku bastırmıştı. Tam üç gün üç gece uyudu. Uyandığında yemek yemeyi reddederek “Davama katılacak savaşçılar bulmak için bütün kabilelerle görüşeceğim,” dedi.

Çocuk uzun boylu, iri yapılydı. Ayrıca uykusunu alınca yüzü iyice gençleşmişti. Aylarca yol tepti. Gittiği her yerde şefler ona kulak verdi, farklı kabilelerden genç adamlar ok ve yaylarını alıp onunla gelmeye hazır olduklarını bildirdiler. Bu savaşçılar arasında iki de büyücü vardı: Kurt ve Çıngıraklıylan.

Bu ikisi delikanlıyla biraz yol yürüdüler. Sonra üçü birlikte büyükannenin çadırına girdiler. Yaşlı kadının memnuniyetle hazırladığı yemeği yedikten sonra genç adam taş bir baltayı alıp kadına uzattı. Onu baltayla ikiye bölmesini istedi.

Kadın bunu yapmayacağını söyledi ama torunu ısrarlıydı. Nihayet öyle bir ses tonuyla emretti ki kadın delikanlıya itaat etmeye mecbur kaldı.

Büyükanne, elleri titreyerek bir darbe indirdi torununa. Delikanlının giydiği kızıl geyik kuyruğuna isabet etmişti. Bir de ne olsa beğenirsiniz! Delikanlının iki yarısı, birer vücut oldu. Bir yakışıklı genç savaşçı yerine şimdi birbirinin aynısı iki genç vardı! Bunları birbirinden ayırt etmek imkânsızdı.

Kendilerine “Birin İkisi” adını veren gençler, ormanda ilerlemekte olan insanlarla buluşmaya gittiler. Öyle kalabalıklardı ki grubun en önündeki adamlar ile sonundakiler arası bir günlük yürüme mesafesiydi.

Yolları çok kurak bir yerden geçti. Bütün gün ne bir ağaç ne de bir damla su gördüler. Ertesi sabah homurdanıp söylenmeye başladılar, çünkü fena halde susamışlardı. Gün ilerledikçe daha çok şikâyet ederek Birin İkisi’ni tehdit etmeye başladılar. Gerçi hiçbirisi zorla çıkmamıştı bu yola.

Çok bilge olan Çıngıraklıyılan, “Birin İkisi, sihirli kâseni çıkarma vakti geldi artık,” dedi.

Bu, ıhlamur ağacından yapılmış cilalı büyük bir kâseydi. Elde tutulabiliyordu ama içine bakınca dibi gözükmüyordu. Genç adam bunu yolculuğun başında bir büyücüden almıştı. Kendisine tembih edildiği gibi nilüfer yaprağı ve köknar balsamıyla üzerini örtüp sıkıntılı zamanlarda kullanmak üzere saklamıştı.

Birin İkisi birbirine danışarak Çıngıraklıyılan’ın öğüdü-

ne uymaya karar verdiler. K seyi birbirlerine uzattılar. Her biri istediği kadar içtikten sonra, k se yeniden doluyordu. Ama k se kendisine gelinceye kadar Kurt  lm    .

Bunun  zerine insanlar yeniden söylenmeye ba ladılar,       Kurt cesurdu ve onları yüreklendiriyordu. İ iz kardeşler  ik yetlere aldırış etmedi. Biri kâseyi kaldırdı, öteki ise içinden biraz su alıp Kurt'un üzerine serpti.

Kurt dirilip haykırdı: "Neden uyandırdınız beni? Ne güzel rüyalar görüyordum."

Ona kâseyi uzattılar. Kurt, bütün suyu içip bitirdi. Ne var ki tekrar karde lere uzattığında k se bo tu, yeniden de dolmadı.

Yanlarında çok az yiyecek getirmişlerdi. O ıssız yerde etraflarında hiç hayvan da görmediler. Lafın kısıası, karınları zil çalıyordu.       gün yine homurdanıp  ik yet etmeye ve kardeşleri suçlamaya ba ladılar.

Birin İ isi hiçbir şey demedi ama ak ama doğru gözleri keskin, burnu çok iyi koku alan Kurt'a sordu: "  u uzaktaki bir antilop mu?"

"Evet," dedi Kurt, "yalnız o çok gözlü bir ke idir, Ta  Gömlek'in g zc s d r. Yine de gidip  ld re eğim onu."

Bunun  zerine Çıngıraklıyılan söze girdi: "İzin ver ben gideyim. Antilop seni görürse ka ar."

Fakat Birin İ isi, Kurt'u gönderdi;       onun daha cesur olduğunu biliyorlardı. Kurt hemen harekete geçti,  alı lıklara saklanarak ilerledi.

O gidince Çıngıraklıyılan karde lere dönerek "Beni görüyor musunuz?" dedi.

"Hayır," diye cevap verdiler. Sonra onu aramaya koyul-

dular. Boş yere çabaladılar durdular, ta ki Çingiraklıyılan kendini göstermeye karar verene kadar. Oysa açık bir alandaydılar, yılanın saklanabileceği hiçbir yer yoktu.

Çingiraklıyılan yine antilopu avlamak için izin istedi. Kardeşler bu defa izin verdiler ve yılan, birkaç saat içinde antilopu omuzlarına almış olarak geri döndü.

Kurt, yanından geçerken onu gördü. İlk başta çok kızmıştı ama sonra, “Herkesin karnı doyduğu sürece, ne fark eder ki?” diye geçirdi içinden.

Yine susuz kalmışlardı. Bunun üzerine Birin İkisi, iki güvercine dönüşüp sihirli kâseyi de alarak Beyaz Gömlek’in evine doğru uçtu. Evin, göl kıyısında olduğunu biliyorlardı.

Taş Gömlek’in kızları her sabah gölde yıkanırđı. Çalılıklardan onları seyreden kuşlardan rahatsız oldukları için hayvanlara tuzak kurmuşlardı.

Birin İkisi, bundan habersizdi. Kızlar, tuzağa düşürdükleri güvercinleri eve götürdüler. Taş Gömlek, kuşlara şüpheye baktı, çünkü etrafta böyle kuşlar yaşamadığını biliyordu. Bunların casus olabileceğinden korkuyordu, fakat kızları, kuşları öldürmemesi için babalarını ikna ettiler. Hayvanları okşayıp beslediler, sabah olunca da uçup gitmelerine izin verdiler.

Kardeşler, kâseyi düşürdükleri çalılıklara geri dönerek su doldurup kampa uçtular.

Ertesi gün kendileri olarak Taş Gömlek’in evine gittiler. Bu defa, annelerini de gördüler. Kadın, anlattıkları hikâyeye ilk başta pek inanmadı, çünkü ardında tek bir çocuk bırakmıştı. Ama her şeyi açıkladıkları zaman, Taş Gömlek ile dövüşmemeleri için oğullarına yalvardı. Devin zırhı ve kızlarının oklarından söz etti.

Ama delikanlıları caydırmak mümkün değildi. Ertesi gün devle d v şeceklerini söyleyip g l kenarına gitmemesi için annelerini uyardılar, zira yolundan çıkmış bir oka hedef olabiliirdi.

O gece Birin İkisi, fare kılığına girerek Taş Gömlek'in çadırına sızdı. Dev'in bütün yaylarının tellerini kemirdiler.  ıngıraklıyılan da onlarla birlikte gitmiş ve Taş Gömlek'in her gün oturduğu bir kayanın ardına saklanmıştı.

Dev her zamanki gibi eve geldiğinde Çıngıraklıyılan onu soktu. Havaya zıplayan dev, "İhanete uğradık!" diye bağırdı.

Kızları hemen ok ve yaylarını kaptılar ama silahları hiçbir işe yaramadı, çünkü bütün yayların telleri kemirilmişti.

Savaşçılar gece yol olarak devin çadırına yakın bir yerde konumlanmışlardı. Taş Gömlek'in bağırışını duyunca hepsi uyandı. Evi ok yağmuruna tutup saklandıkları yerlerden koşturdular.

Dev'in kızlarının ikisi de vurulmuştu. Geri çekildiklerini göstermek için düşmanlarına el işareti yaparken bir ölüm şarkısı söyleyerek eve giden yolda yığılıp  ld ler.

Birin İkisi buna çok üzülmüştü, çünkü kızlar onlara çok iyi davranmıştı. Kızları gömüp onlar için yas tuttular. Ama Taş Gömlek'in kemiklerini, tıpkı babaları Turna'ya yaptığı gibi, çürümeye bıraktılar.

Yüce Büyücü

Dolaşık Saç, Batı Rüzgârı'nın oğluydu. Dev gibi bir adamdı. Yüzü ise karga tüyleri gibi simsiyahtı. Saçları tıpkı siyah ve gri renkteki benekli, kıvrık yılanlar gibi birbirine dolaşıktı. Tam kafasının ortasında bir taç olarak bakır renkli kafasını uzatan engerek yılanı vardı. Ayrıca omuzlarına yayılmış bir de çingiraklıyılan vardı. Bütün büyücülerin en kudretlisiydi. İsteddiği an kendini dilediği kuşa ya da hayvana çevirebilir, canı iyilik isterse iyilik, kötülük isterse kötülük yapardı.

Büyükannesiyile birlikte yaşıyordu. Bu yaşlı kadın, kısıkanç bir rakibi tarafından gökteki aydan atılmıştı. Evleri, Büyük Deniz'in yakınlarındaki ovanın kenarındaydı.

Başındakilerden çok daha parlak renkli güzel bir yılanla oynadığı o güne kadar, sahip olduğu güçten kendisi de habersizdi. O gün büyü gücüne sahip olduğunu anladı. Yılanı yakalayıp su dolu bir kâseye koydu, her gün küçük kuşlar ve böceklerle onu besliyordu. Şans eseri birkaç çekirdeği yere düşürmüştü. Bunlar suya dokunur dokunmaz kuşa dönüştüler ve yılan hepsini iştahla mideye indirdi. Sonra suya koyduğu her şeyin canlandığını gördü.

Yılanı yakaladığı bataklığa gitti, çünkü kâseye koymak için daha fazlasını yakalamak istiyordu. Parmakları hâlâ ıslakken gözlerini ovuşturunca çok uzaktaki şeyleri daha net görmeye başladığını fark etti.

Birkaç kök topladı, üzerlerine toz döküp suya koydu.

Sonra ağzına biraz su koyup püskürttü. Bunun üzerine parlak bir ışık oluştu. Suyu gözlerine sürdüğünde karanlıkta bile görebiliyordu. Vücudunu bu suyla yıkadığında ise dar ve kaygan yerlerden kolayca geçebildiğini gördü. Bu suya batırılmış bir kuş tüyüyle her kuşu vurmak mümkündü, tıpkı bir ok gibi hayvanın içinden geçebiliyordu.

Yaraları ve hastalıkları iyileştiriyor, bütün düşmanlarını alt ediyordu ama bütün bunlara rağmen neredeyse tüm hayatını kötü bir ruh olarak geçirdi.

Babası Batı Rüzgârı, Dolaşık Saç'ın ağabeylerine yeryüzünün dörtte üçünü yani kuzeyi, güneyi ve doğuyu emanet etmişti. Fakat en küçükleri olan Dolaşık Saç'a hiçbir şey bırakmamıştı. Hiçe sayıldığını anladığı yaşa geldiğinde, bu durum karşısında çok sinirlendi ve babasından intikam almak istedi.

Bunun üzerine ayı derisi eldivenlerini alıp yılan suyuna batırdı. Eldivenler büyülü suyun etkisiyle öyle sağlamlaştı ki bir vuruşuyla kocaman kaya parçalarını un ufak edebiliyordu bu eldivenleri giydiğinde. Dağlar boyunca babasının peşinden gitti, dünyanın ucuna ulaşana dek önüne çıkan kayaları un ufak etti. Cesaret edebilse Batı Rüzgârı'nı öldürebilirdi ama ağabeylerinden korkuyordu. Ağabeyleri birbiriyle çok iyi anlaşıyordu ve Dolaşık Saç, üçüne birden gücünün yetmeyeceğini biliyordu. Böyle olunca Dolaşık Saç ona yılanlar, korkunç hayvanlar ve her türden canavar üzerinde kontrol gücü vermesi ve öldükten sonra krallığından kendisine ait olacak bir toprak parçası bırakması için babasını zorladı.

Payına düşeni aldıktan sonra Dolaşık Saç evine geri döndü ve aldığı yaraların iyileşmesi için uzun süre burada dinlendi.

İyileştikten sonra ilk maceralarından biri kocaman bir balık yakalamak oldu. Balıktan öyle çok yağ çıkardı ki bunu ormandaki bir çukura dökünce adeta ufak bir göl oluştu. Ziyafet çekmeleri için bütün hayvanları çağırdı.

Hayvanlar gelir gelmez, hepsine göle atlayıp kana kana içmelerini söyledi. İlk önce ayı girdi, ardından geyik ve keseli sincap da onları izledi. Mus* ve buffalo geç kaldığı için diğerleri kadar içemedi yağdan. Keklik neredeyse bütün yağ bitene kadar diğerlerini seyretti, yabantavşanı ve ağaçsarsarı o kadar gecikmişlerdi ki ikisine de hiç yağ kalmadı. İşte hayvanların yağlılık seviyelerinin farklı olmasının sebebi budur.

Yiyip içtikten sonra Dolaşık Saç, davulunu çalmaya başladı ve misafirlerini dans etmeye davet etti. Bir daire oluşturup etrafından geçmelerini istedi. Yalnız bunu yaparken gözlerini kapatmaları gerekiyordu.

Yanından geçen şişman bir ördeği görünce boynunu vurdu, kuşun çığlık ve çırpınışlarını bastırmak için davulunu daha hızlı çalmaya başladı. Tek tek bütün hayvanları öldürdükten sonra “İşte böyle devam edin kardeşlerim, *işte böyle*, hiç bozmayın!” diyordu.

Sonunda bu işten şüphelenen küçük bir ördek bir gözünü açınca Dolaşık Saç'ın ne yaptığını gördü ve avazı çıktığı kadar “Dolaşık Saç hepimizi öldürüyor!” diye bağırdı. Sonra kaçıp suya atladı.

Dolaşık Saç onu takip etti. Tam suya girdiği sırada sırtını ve bacaklarını dümdüz eden bir tekme savurdu, zavalıcılık karada yürüyemez oldu. İşte bu yüzden bugün bile yere ayak basamaz ve kuyruğunda bir avuç tüy vardır.

Diğer kuşlar bu karışıklıktan faydalanıp kaçtılar, hayvanlar da dört bir yana koşturdular.

* Kuzey Amerika'ya özgü yassı boynuzlu bir geyik cinsidir. (ç.n.)

Dolaşık Saç bunun ardından kendinden daha güçlü büyücüler olup olmadığını öğrenmek için yola çıktı. Bütün Kızılderili kabileleriyle görüştü. Oldukça memnun bir şekilde evine dönmekteydi ki yaşlı bir kurt biçiminde büyük bir büyüyle karşılaştı, yanında da altı kurt yavrusu vardı.

Kurt, onu görür görmez yavru kurtlara yoldan çekilmelerini söyledi, çünkü Dolaşık Saç'ın zalimliği ve kötülüğüne dair haberler, öldürmeye çalıştığı hayvan ve kuşlar tarafından her tarafa yayılmıştı.

Yavru kurtlar kaçarken Dolaşık Saç onlara, “Torunlarım, nereye gidiyorsunuz? Durun, ben de sizinle geleyim,” dedi.

Yaşlı kurt onu izliyordu, cevap vermekte gecikmedi: “Bol bol avlanıp kışı geçirebileceğimiz bir yere gidiyoruz.”

Dolaşık Saç, onlarla birlikte gitmek istediğini söyleyerek yaşlı kurttan onu da bir kurda dönüştürmesini rica etti. Bu yaptığı çok aptalca bir şeydi aslında, çünkü büyü gücünü kaybetmesine neden olacaktı. Oysa kendi gücünü kullanarak bir kurda dönüşseydi, büyü yapabilme yeteneğini kaybetmemiş olacaktı. Ne diyelim, dünyanın en güçlü büyücüsü bile her şeyi bilemiyor.

Yaşlı kurt, Dolaşık Saç'ın bu dileğini yerine getirmekten fazlasıyla mutluydu. Tıpkı kendisi gibi onu da bir kurda çevirdi. Ama Dolaşık Saç halinden pek memnun değildi, daha büyük bir kurt olmak istiyordu. Yaşlı kurt onu daha büyük bir hale getirdi. Gelgelelim, Dolaşık Saç hâlâ tatmin olmayınca kendisinin tam iki katı kadar büyük yaptı onu.

Dolaşık Saç biraz daha mutlu olmuştu ama hâlâ düzeltilebilecek tarafları olduğunu düşünüyordu. Bu yüzden yaşlı kurda, “Lütfen kuyruğumu biraz daha büyük ve tüylü yapar mısın?” dedi.

Kurt, Dolaşık Saç'ın bu dediğini de yaptı. Ne var ki Dolaşık Saç şimdi aşırı büyük olan kuyruğunu taşımakta zorlanıyordu.

O sırada bir vadiye ulaşmışlardı. Hemen ormanlık alanla kaplı bu yere koşturdular ve bir geyiğin izini keşfettiler. Yavru kurtlar, yolu takip ederken yaşlı kurt ve Dolaşık Saç da yavaş yavaş arkalarından geliyordu.

“Yavrularım içinde sence en hızlısı hangisi?” diye sordu yaşlı kurt.

“En öndeki tabii. Baksana, nasıl da uzağa atlayabiliyor,” diye cevap verdi Dolaşık Saç.

Yaşlı kurt alaycı bir şekilde güldü. “Yanılıyorsun,” dedi, “O hemen yoruluvverecek. En yavaş ilerleyen avlayacak geyiği.”

Kısa bir süre sonra bir yere vardılar, burada yavru kurtlardan biri yere küçük bir bohça düşürdü.

“Kaldır şunu,” dedi kurt, Dolaşık Saç'a.

“Olmaz,” diye cevap verdi Dolaşık Saç, “Pis bir köpek derisini ne yapacağım?”

Bunun üzerine kurt deriyi yerden aldı. Deri ânında güzel bir kaftana dönüşüverdi.

“Şimdi taşıyabilirim işte,” dedi Dolaşık Saç.

“Katiyen olmaz,” dedi kurt, “İncili bir kaftanı sana emanet edemem.” Bir anda kaftan parıl parıl parlamaya başladı, incilerden başka bir şey gözükmüyordu.

Altı ok atımı mesafe gitmişlerdi ki yavru kurtlardan birinin kırık dişi yere düşmüştü, yanından geçen geyiği ısırma-ya çalışırken düşürmüştü o dişi.

“Dolaşık Saç,” dedi kurt, “çocuklardan biri geyiği vurmuş, şu oku yerden al.”

“Olmaz,” dedi Dolaşık Saç, “Pis bir köpek dişini ne yapacağım?”

Yaşlı kurt, dişi yerden aldı. Diş, güzel bir gümüş ok oluverdi.

Yavru kurtlar etli butlu bir geyiği avlamışlardı. Dolaşık Saç’ın karnı çok açtı ama kurt ona öyle bir büyü yaptı ki etleri sıyırılmış kemik olarak görüyordu. Sonra kurt ona yeni kesilmiş, kıpkırmızı bir et parçası verdi. Daha doğrusu kurdun verdiği geyiğin kemiği idi ve Dolaşık Saç’a et gibi gözüküyordu.

“Nasıl da sert!” diye bağırdı kemiği ısırma kalkınca.

“Evet,” diye cevap verdi kurt, “Bizim avladığımız hayvanlar hep böyle sert etlidir. İyi avlanabilmek için uzun kuyruklu olmak gerekmez.”

Dolaşık Saç, tembelliği tutmadığı zamanlarda iyi bir avcıydı. Bir gün epey büyük ve yağlı bir geyik öldürmüştü ama kurdun evinde iyi beslendiğinden dolayı çok aç değildi. Bu yüzden hayvanın cansız bedenini bir o yana bir bu yana çevirdi durdu, nereden başlayacağını bilemiyordu. Kurtların alaycılığından korkuyordu, ona sürekli ne kadar cahil bir kurt olduğunu söyleyip duruyorlardı. Ne var ki kendini yeniden insana da çeviremiyordu.

“Üstünden başlasam, ters yiyorsun diyecekler. Yanını ısırsam, ona da bir kusur bulacaklar.” Kemiği, arka ayağı öne gelecek şekilde çevirdi. “Eğer buradan yemeye başlarsam önünden yemeye başlanır mı diyecekler.” Böyle düşünürken karnı acıkmaya başlamıştı. “Buradan yiyeceğim yahu, ne derlerse desinler,” dedi ve işe koyuldu.

Yan taraftan biraz kesti, eti tam ağzına koymak üzereydi ki büyük bir ağacın çatırdadığını duydu. “Dur, sessiz

ol,” dedi ağaca, çünkü sesten çok rahatsız olmuştu. Ağaç hiç aldırış etmeyince elindeki eti fırlatıp “Bu gürültüde bir şey yiyemem ki,” dedi.

Ağaca tırmandı. Başka bir dala sürttüğü için o rahatsız edici çatırtı sesini çıkaran dalı çekti. Ama dal, Dolaşık Saç’ın üzerine savruldu ve ayağı dala sıkıştı. Kısa süre sonra bir kurt sürüsü geldi. Dolaşık Saç onlara, “Gidin buradan, gidin buradan!” diye bağırdı.

Kurtların şefi, Dolaşık Saç’ın sesini tanıyınca diğerlerine döndü: “Devam edelim. Eminim ki sakladığı şeyi görmemizi istemiyordur.”

Geyiği buldular ve yemeye koyuldular. Dolaşık Saç onların yanına gidemiyordu. Hayvanın bütün etini yiyip bitirdiler, kemikten başka hiçbir şey kalmadı geriye. Kurtlar oradan ayrılınca ağaçların dallarını ayıran bir fırtına çıktı. Bu sayede Dolaşık Saç ağaçtan kurtuldu ama eve aç gitmek zorunda kaldı.

Ertesi gün yaşlı kurt ona şöyle dedi: “Kardeşim, seni bırakmam gerek, çünkü sürekli birlikte yaşayamayız.”

“İzin ver de çocuklarından biri benim torunum olsun,” dedi Dolaşık Saç.

Yaşlı adam, çocukları içinde avcılıkta en iyi olanı ona bıraktı. Ayrıca evi de Dolaşık Saç’a verdi.

Kurtlar gidince Dolaşık Saç’ı etkileyen büyü bozuldu. Kendi haline dönünce büyü gücü de geri geldi. Torununu pek seviyor, ona çok iyi bakıyor, gece gündüz hep onu düşünüyordu. Bir gün dedi ki: “Torunum, dün gece rüyamda seni gördüm. Söylediklerime kulak vermezsen, başına bir şey gelecek diye korkuyorum. Koyu ormandaki gölü geçmemelisin. Çok susasan da çok yorulsan da gölü kaplayan buz güvenli gözükse bile etrafından dolaşacaksın.”

Baharın ilk günlerinde, göller ve nehirlerdeki buzlar yeni yeni çözülürken küçük kurt, bir akşam vakti suyun kenarına gitti. Çok yorgundu. Gölün çevresini dolaşmak pek uzun sürecekti. “Büyükbabam evham yapıyor,” diye düşündü kendi kendine. Sonra ayağıyla buzı kontrol etti, ağırlığını iyice bastırdı. Buz gayet güçlü gözüküyordu için gölü geçmeye cesaret etti. Gelgelelim, daha yolun yarısını gitmemişti ki buz kırıldı ve kurt göle düştü. Suyun altında yaşayan yılanlar onu yakaladılar.

Sabah olup torunu hâlâ ortalıkta görünmeyince Dolaşık Saç başına ne gelmiş olabileceğini tahmin etti. Günlerce evinden çıkmayıp yas tuttu. Sonra göle çıkan küçük bir çayı takip etti.

Onu izleyen bir kuş, “Burada ne yapıyorsun?” diye sordu.

“Hiçbir şey,” dedi Dolaşık Saç, “Söylesene, kim yaşıyor bu gölde?”

“Burada,” dedi kuş, “Yılanların Prensi yaşar. Ben onun için gözcülük yapıyorum. Üç ay dönümü önce Dolaşık Saç’ın torununu öldürdüler. İşte ben onun cesedinin başında nöbet tutuyorum. Sen Dolaşık Saç’sın, öyle değil mi?”

“Hayır, değilim,” diye cevap verdi büyücü, “Dolaşık Saç ne diye buraya gelmek istesin ki? Haydi, bana şu yılanlardan söz et.”

Kuş, beyaz kumlarla dolu güzel bir sahili göstererek yılanların öğleden sonraları buraya gelip güneşlendiklerini anlattı. “Geldiklerini rahatça anlayabilirsin, çünkü bütün dalgalar dinler ve su, dümdüz ve hareketsiz olur,” dedi kuş.

“Teşekkür ederim,” dedi Dolaşık Saç, “Ben Büyücü Dolaşık Saç’ım. Benden korkma. Haydi gel, sana bir ödül vereceğim.”

Kuş, büyücünün yanına gitti. Dolaşık Saç kuşun boynuna beyaz bir madalyon taktı. Yalıçapkını hâlâ bu ödülü gururla taşır. Madalyonu takarken büyücü, kuşun boynunu burmaya çalıştı. Yılanlara gidip her şeyi anlatmasından korktuğu için yapmıştı bunu. Ne var ki kuş sağ salim kurtuldu elinden. Sadece başındaki tüyler birazcık kabarmıştı o kadar.

Beyaz kumlu sahile gitti, kendini bir meşe kütüğüne çevirip yılanları bekledi. Çok geçmeden sular duruldu, tıpkı bir zamanlar kendisinin yapmış olduğu yağ gölü gibi dümdüz oldu. Sonra yüzlerce yılanın sahile akın ettiği görüldü. Yılanların Prensi bembeyazdı. Diğer yılanlar ise sarı ve kırmızı renkliydi.

Prens, yanındakilere şöyle dedi: “Şuradaki siyah kütüğü daha önce hiç görmemiştim. Büyücü Dolaşık Saç olabilir o.”

Bunun üzerine en büyük yılanlardan biri gidip kendini kütüğün etrafına sardı, sonra kütüğü iyice bastırıp sıktı. Dolaşık Saç en fazla baskıyı boğazında hissediyordu. Nihayet serbest kaldığında ağlamasına ramak kalmıştı. Sekiz yılan daha aynı şeyi yaptı ama her biri tam zamanında kütüğü bıraktı. Sonra Prens’in yanında, sahilde kıvrılıp güneşlendiler. Bir süre sonra yılanlar uykuya daldı.

Dolaşık Saç, onları yakından izliyordu. Sonuncu yılanın da ağır bir uykuya daldığını görünce ok ve yayını eline alıp tedbirli adımlarla Prens’e yaklaştı ve onu vurup yaraladı.

Prens’in çığlıklarıyla uyanan yılanlar suya atladılar. Dalgalara öyle bir kuvvetle çarpmışlardı ki ortaya çıkan tufanda Dolaşık Saç az daha boğulacaktı. Uzun bir ağaca tırmanan büyücü, bir kaçış yolu arıyordu. Sular çenesine kadar yükselmişti! Tam o anda bir dalgıçkuşu gördü. Ona, “Suya dal, kardeşim. Bana biraz kum getir ki yeni bir dünya yapayım,” dedi.

Kuş, büyücünün dediğini yaptı, fakat sudan ölü olarak çıktı. Sonra Dolaşık Saç misk sıçanından bir iyilik istedi, başarılı olduğu takdirde ona şirin göletler vermeyi vaat etti. Misk sıçanı dibe daldı, fakat o da canlı çıkamadı sudan. Dolaşık Saç, hayvanı alıp burun deliklerine üfleyince sıçan dirildi. Sonra yeniden suya dalıp görevini tamamlamaya çalıştı, ancak bir kez daha öldü. Ne var ki bu defa ellerinde biraz toprak vardı.

Dolaşık Saç'ın yaptığı büyüyle toprak bir adaya dönüştü, sonra yeni bir dünya çıktı ortaya. Kendi eseri olan yeni yeryüzünde yürürken yaşlı bir kadınla karşılaştı. Bu kadın, Yılanlar Prensi'nin annesiydi ve oğlunu iyileştirecek şifalı otlar arıyordu. Sirtında sedir ağacından ipler vardı. Büyücü bunun nedenini sorunca, Dolaşık Saç'ı tuzağa düşürmek için olduğunu söyledi kadın.

Öğrenmek istediği her şeyi öğrendikten sonra Dolaşık Saç kadını öldürüp yüzdüğü derisini kendi vücuduna sardı. Sedir ipleri de sırtına bağladı. Sonra kadının evine gitti.

Sevgili torununun derisi, eşikte asılı duruyordu. Bunu görünce öyle öfkелendi ki az daha girdiği kılıktan çıkacaktı. Kapının dışında oturup sedir iplerden bir tuzak örmeye başladı. Bunu yaparken yaşlı bir kadın gibi öne arkaya sallanıp ağlıyordu. Biri seslenip gürültü yapmamasını ve Prens'le ilgilenmesini istedi.

Büyücü tuzağı yere bıraktı, gözlerini silip içeri girdi. Yaşlı kadının iyileşmesi için oğluna söylediği ninnileri söylemeye koyuldu.

Kimse ondan şüphelenmemişti. Prens'in yan tarafına saplanmış ama çok derine girmemiş olan oku çıkarmaya hazırlanıyormuş gibi yaptı. Oku çekip çıkarmak yerine hızlıca içeri itti ve Prens'i öldürdü. Ama çok fazla güç kullandığı

için üzerine sardığı yaşlı kadın derisini patlattı. Yılanlar tıslamaya başlayınca büyücü hızla oradan kaçtı.

Porsuğun yanına sığınmıştı. Birbirlerine yardım ederek evlerinin kapısını toprakla örttüler, böylece kimse büyücüyü bulamayacaktı. Kayanın arkasında bir kapı daha vardı. Buradan yiyecek getiriyorlardı. Bu sayede yılanlar yüzünden açlık çekmekten kurtulmuşlardı.

Çok geçmeden Dolaşık Saç'ın canı sıkılmaya başladı, yerin altında yaşamaktan bunalmıştı. Bu yüzden dışarı çıkmak istedi, fakat porsuk ona engel oluyor, yeterince hızlı hareket edemiyordu. Bu yüzden zavallı hayvanı tekmeleyip öldürdü.

Sonra yılanın evine geri döndü. Yılanlar büyücüyü yakalamak için acele etmiş, o telaş içinde Prens'in cesedini gömmeden bırakmışlardı. Bunu gören Dolaşık Saç, Prens'in derisini sarınıp korkusuzca yılan kabilesinin yanına gitti. Onu gören yılanlar korkudan göle düştü. Bir daha da oradan çıkmaya cesaret eden olmadı.

Kötülükle geçen yılların ardından Dolaşık Saç pişman olup dünyanın sonuna gitti. Burada kendine bir ev yaptı. İyilikler yaparak eski hatıralarından kurtulmaya çalıştı. Ama orada bile hem insanlar hem de hayvanlar arasında bir dehşet kaynağıydı.

Ne var ki yaptığı kötülükler yüzünden gerçekten pişman olduğunu gören babası Batı Rüzgârı, krallığının bir bölgesini ona verdi. Dolaşık Saç, Rocky Dağları'nın ardında yaşamaya başladı ve Kuzeybatı Rüzgârı adını aldı.

Beyaz Bulut'un Güneş Prensi'ni Ziyareti

Evvel zaman içinde ülkenin batısında henüz büyük şehirler yokken, bu topraklar ormanlar ve ovalarla kaplıyken beş genç adam ava çıkmıştı. Beyaz Bulut adındaki çocuğu da yanlarına almışlardı. Çocuk daha on yaşındaydı ama çok hızlı koşuyordu, ayrıca gözleri de pek keskindi. Yani çocuğun varlığı, avcılar için çok yararlı olacaktı.

Gün ağarmadan yola çıktılar. Epeyce yürümüşler, yüksek bir tepeye ulaşmışlardı ki güneş ileri atıldı. Sis dağılmıştı. Etrafta fazla ağaç ya da çalılık olmadığından güneş ışığı, hiç olmadığı kadar gözlerini kamaştırmıştı. “Ne kadar da yakın!” diye bağıldılar.

Sonra içlerinden biri “Haydi yanına gidelim,” dedi. Hepsi aynı fikirdeydi. Beyaz Bulut’u yanlarına almayı istemişlerdi ama çocuk onlarla gitmekte ısrar etti. Yine de çocuğun isteğini kabul etmediler. Bunun üzerine Beyaz Bulut, anne babaları ile Şef’e bu yolculuğu anlatmakla tehdit etti avcılarını, şüphesiz böyle bir maceraya atılmalarına kimse razı gelmeyecekti. Nihayet çocuğu yanlarına almayı kabul ettiler. Sonra hazırlık yapmak için evlerine gittiler. Arkadaşlarını şüphelendirmemek için yol üzerinde birkaç kuş ve bir de kızıl geyik vurdular.

Ayrılmadan önce her biri bulabildiği bütün mokasenleri getirmeye, ayrıca yanına yeni birer deri kumaş almaya söz verdi, çünkü güneşe yolculukları uzun sürebilir ve yolda da kıyafet bulamayabilirlerdi.

Beyaz Bulut, bu şeyleri getirmekte çok güçlük çekmişti. Ailesini kandıramayınca ağlamaya başladı: “Görmüyor musunuz? Üstüm başım yoldaşlarımınki gibi değil, onların hepsinin tozlukları var.” Bu yalvarışı başarılı oldu ve yeni giysiler edindi.

Ertesi gün yola çıktıklarında birbirlerine gizemli bir şekilde fısıldıyorlardı. “Büyük bir av olacak!”, “Bakalım en fazla hayvanı kim avlayacak?” gibi sözlerin duyulması için uğraşıyorlardı. Arkadaşlarını kandırmak için yapıyorlardı bunu.

Önceki gün güneşi çok yakında gördükleri o yere ulaşınca çok şaşırdılar, çünkü güneş tıpkı köylerinden görüldüğü gibi uzakta duruyordu. Günlerce ilerlediler. Nihayet bir mevsim boyunca kamp kurup hangi tarafa gitmeleri gerektiğini danıştılar birbirlerine. Beyaz Bulut şu sözlerle meseleyi karara bağladı: “Işık orada (doğuya işaret etmişti)! Yola devam edersek vaktinde varırız.”

Böylece doğuya doğru yol aldılar. Ovayı aşip ormana girdiler, burası gün ortasında bile kapkaranlıktı. Çıngıraklıyılanlar Prensi orada savaşçılarını etrafına toplamıştı ama avcıların yaşça en büyüğü, yılan derisinden bir “efsun” takmıştı. Dolayısıyla, o ve yoldaşları hiç zarar görmeden ormanı aştılar.

Gece gündüz uçsuz bucaksız ormanları yürüdüler. Sabah Yıldızı gökyüzünü boyayınca ve batıda kızıl ışık parladığında, fırtına hasat yaptığında, güney rüzgârı hindiba tarafına gümüş estirdiğinde bile yola devam ediyorlardı ama hâlâ hedeflerine yaklaşamamışlardı.

Uzun bir mola verip kar ayakkabıları ve oklar yaptılar. Bir çadır kurup her gün avlandıktan ve onlara uzun zaman yetecek kadar kurutulmuş et hazırladıktan sonra yollarına devam ettiler.

Birçok ay dönümü sonrasında hızla doğuya akan nehre ulaştılar. Yüksek tepeler arasında aktığı yere gelene kadar nehri takip ettiler. Tepelerden birine tırmanınca ağaçlar arasında beyaz bir şey olduğunu gördüler. Aceleyle koşturdular. O gece çok az uyuyabildiler, çünkü o beyaz çizginin, güneşin muhteşem evine giden yol olduğundan emindiler.

Ertesi sabah birden büyük bir göl çıktı karşılarına. Durdukları yer haricinde gölün etrafında hiç toprak yoktu. Çok susadıkları için su içmek üzere göle eğilenler oldu. Suyu ağızlarına alır almaz tükürdüler. “Tuzlu su bu!” diye bağıldılar.

Güneş doğdu ama sanki uzak dalgalara doğru ilerliyor gibiydi. Şaşkınlık içinde bakakaldılar, sonra çok üzüldüler, çünkü kendi topraklarından hiç bu kadar uzaklaşmamışlardı.

Hep birlikte tütün tüttürdükten sonra geri dönmemeye karar verdiler. Bunun yerine gölün etrafında yürüyeceklerdi. Kuzeye doğru adım attılar. Çok kısa bir süre yürüdükten sonra dağlar arasından akan geniş bir ırmağa vardılar. Ateş başında otururken avcılardan biri, herhangi biriniz suyu hayal etti mi diye sordu.

Uzun bir sessizliğin ardından en büyükleri, “Dün gece yanlış yoldan gittiğimizi, kuzeye değil güneye gitmemiz gerektiğini gördüm rüyamda. Dün kamp kurduğumuz yerin biraz gerisinde, göl üzerinde bir ada göreceğiz. Ada, ayaklarımıza gelecek ve biz de üzerine çıkacağız. Bizi güneşin evine götürecektir,” dedi.

Bu rüya, gezginleri pek memnun etmişti. Hemen güney yönüne doğru yola çıktılar. Eski kamp yerlerinden birkaç saatlik yürüme mesafesinde bir nehre ulaştılar. İlk başta ortalıkta ada falan yoktu ama ilerledikçe yüksekçe bir yere vardılar ve uzakta bir ada belirdi.

Baktıkça ada yaklaşıyor gibiydi. Bazıları korktuğu için kaçmak istedi ama Beyaz Bulut'un cesareti hepsini utanırdı. Bunun üzerine ne olacak diye beklemeye koyuldular. Ada üzerinde üç çıplak ağaç gördüler, ateşin yapraklarını soyduğu çam ağaçlarına benziyordu bunlar. O anda bir de ne görsünler! Kanatlı bir kano adadan ayrılmaktaydı. Tıpkı göle dalarken kanatlarını çırpıp bir dalgıçkuşuna benziyordu.

Kano, hızlıca suyun üstünden kayarak karaya yanaştı. İçinden beyaz yüzlü, şapkalı bir adam inerek avcılarla konuştu, ancak adamın söylediklerini anlayamıyorlardı. Kuş şeklindeki kanoyu göstererek binmelerini istedi. Gezinler kanoya binerek adaya götürüldüler.

Berbat bir ses ve çatırtı işitildi. Hasta bir adamı, içindeki kötü ruhlardan arındıran büyücünün çıkardığı seslere benzeyen bir sestir bu. Sonra çıplak kütüklerden beyaz kanatlar çıktı. Gezinler, orman yolunda seke seke ilerleyen gevik gibi su üzerinde yavaşça hareket ettiklerini hissettiler.

Gece olunca aşına oldukları yıldızları gördüler gökyüzünde. Sonra uzanıp uykuya daldılar, hiçbir şeyden korkmuyorlardı.

Gün ağardığında sahil ortadan kaybolmuştu, gölden başka bir şey gözükmiyordu. Soluk Benizliler nazikti, gezginlere yiyecek ve içecek ikram ettiler, kendi dillerinden kelimeler öğrettiler.

İki ay gelip geçti. Soluk Benizlilerin şefi kısa süre sonra karayı bulacaklarını ve onları kendi prensine götüreceğini söyledi. Prens onları yolculuğun sonuna yönlendirecekti.

Prens, beyaz taşlardan yapılmış çok güzel bir evde yaşıyordu. Evin gümüşten duvarlarında yine gümüş kalkan ve

oklar asılıydı. Tahtı, üzeri oyma figürlerle süslü beyaz boy-nuzdandı. Kaftanı ise beyaz kürktendi. Ayrıca başlığı, pırlı-tılı taşlarla donatılmıştı.

Beyaz Bulut ile konuşup gezginlerin maceralarını, ha-yallerini ve yaşadıkları düş kırıklıklarını dinledi. Nazik bir şekilde onları amaçlarından vazgeçirmeye çalıştı. “İşte he-pinize yetecek kadar av alanı, etli butlu geyikler, hayvanlar ve balıklar var. Hem burada kimse sizinle savaşmaz, canınızı sıkmaz. Ne diye daha uzaklara gidesiniz ki?”

Ama Beyaz Bulut ve yoldaşları orada kalmayı kabul et-medi. Bunun üzerine Prens, aslında bir büyücü olduğunu açıklayıp hangi tarafa gitmeleri gerektiğini söyledi. Bu yolda başlarına neler geleceğini anlattı. Buna göre yolun sonunda yüce büyücünün çadırına geleceklerdi; Dolaşık Saç’ın çadı-rına. Zaten daha oraya varmadan üç gün önce onun korkunç seslerini işiteceklerdi. Büyücü, onları yok etmek için elinden geleni yapacaktı.

Prens bir kez daha onları yanında kalmaya ikna etmek için uğraştı ama yola devam etmeye kararlıydılar. Bunun üzerine gezginlere yemek ve kıyafet verdi. Prens’in savaşçı-ları, ülkenin sınırına kadar onlara eşlik etti.

Pek çok orman geçtiler ama ağaçlar aşına oldukları tür-den değildi. Yolları üzerinde bitivermiş çiçekler, kayaların üzerinde ve ağaçların etrafında asmalar gördüler ama hiçbir-i daha önce gördüklerine benzemiyordu. Kuşlar bile yaban-cıydı onlara, anlayamadıkları dillerde konuşuyorlardı. Ama bütün bu gördükleri şeyler, onları Güneş Prens’ine yaklaş-tıklarına daha da inandırdı.

Aylar geçti ve Soluk Benizlilerin Prens’in verdiği giy-siler eskidi. Bu yüzden kendi deri kıyafetlerini giydiler yeni-den. Bundan hemen sonra şiddetli bir gürültü duyular. Bü-

yücünün çadırına yaklaştıklarını anladılar. Gürültü berbattı, sanki dünyanın merkezinden geliyor gibiydi.

O gün uzaklara gittiler. Toprak sert ve taşlıktı. Ayrıca pek çok nokta suyla kaplı olduğundan çamurda güçlüklerle ilerleyebildiler. Ateş yakıp kıyafetlerini kurutmak ve dinlenmek için oturdular. Gürültü şiddetini artırarak devam ediyordu. Öyle ki daha fazla dayanamayıp kampı dağıttılar ve Dolaşık Saç'ın evine doğru ilerlediler.

Bu bir çadır değil, içinde pek çok şöminenin bulunduğu ve kamp ateşi gibi parlayan gözleri olan bir evdi. Gezginlerden ikisi geri gitmeyi ya da evin etrafından dolanmayı teklif etti ama Beyaz Bulut, "Şu büyücüye korkak olmadığımızı gösterelim," diye karşılık verdi. Bunun üzerine kapıya gittiler.

Burada onları Dolaşık Saç karşılamıştı: "Hoş geldiniz torunlarım!"

Eve girip oturduklarında Dolaşık Saç her birine biraz tütün verdi. Hep birlikte tütün içerken Dolaşık Saç, hikâyelerini bildiğini, köyden ayrıldıkları zaman onları gördüğünü söyledi. Söylediklerine inanmaları için büyük özen gösteriyordu.

"Hepinizin bu yolculuğu tamamlayabileceğinden emin değilim, gerçi yolun dörtte üçünü aştınız, dünyanın ucuna çok yakınsınız. O yere ulaştığınızda ileride bir uçurum göreceksiniz. Dünyanın üzerine düşmekte olan göklerin sesi kulaklarınızı sağır edecek. Gökyüzü aşağı yukarı gidip gelecek. İyi bakın, yukarı kalktığında küçük bir alan göreceksiniz. Hiç korkmadan, oradan atlayıp geçmeniz gerek. Çok güzel bir ovada bulacaksınız kendinizi."

O zaman Büyücü gerçekte kim olduğunu açıkladı. Eğer

cesur adamlar iseler ondan korkmalarına gerek yoktu, çünkü yalnızca zayıf ve korkaklara yardım etmezdi.

Günün ilk ışıkları gözüktünce genç adamlar, bu kadar dinlenmek yeter diyerek ayağa kalktı. Bunun üzerine Dolaşık Saç, dünyanın sonuna varmak için hangi tarafa gideceklerini gösterdi. Gezinler ayrılmadan evvel onlara şişkin tarafı üzerinde duran, yumurta şeklinde bir ev göstererek dedi ki: “Ne istediğinizi söyleyin, o evde yaşayan adam size istediğinizi verecek.”

İlk ikisi sonsuza dek yaşamayı ve asla yoksulluk çekmemeyi diledi. Üçüncü ve dördüncü gezinler, uzun bir ömür sürmeyi ve savaşta daima başarılı olmayı istedi. Beyaz Bulut, en sevdiği yoldaşı ve kendisi adına konuştu. Onların dileği, diğer cesur adamlar kadar uzun yaşamak ve anne babaları ile akrabalarının geçimini sağlayabilmek için başarılı birer avcı olmaktı.

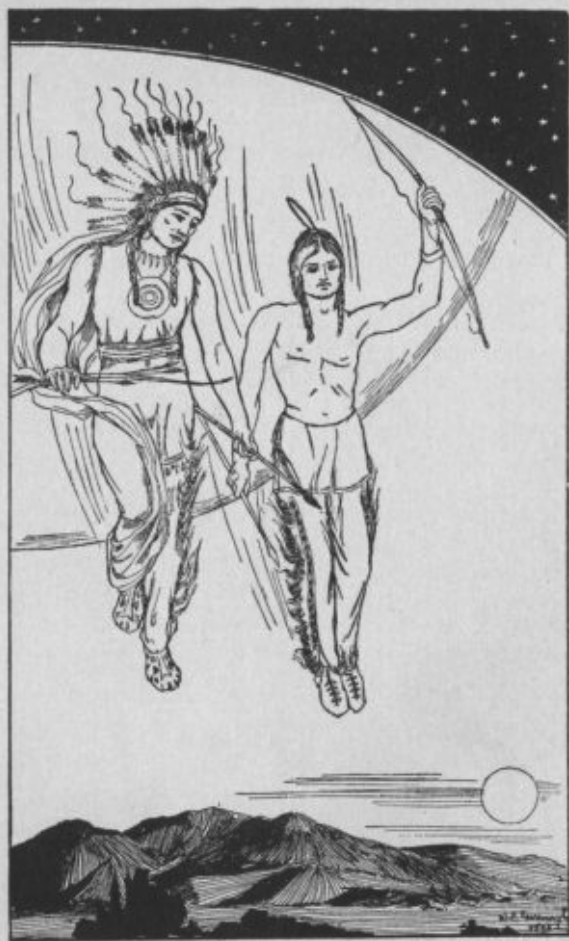
Büyücü onlara gülümsedi ve tepesi sivri evden bir ses, “Dilekleriniz yerine getirilecek,” dedi.

Buradan bir an evvel ayrılmaya can atıyorlardı. Bilhassa, Dolaşık Saç’ın evinde düşündüklerinin aksine bir gün değil, bir yıl kaldıklarını öğrendiklerinde yolculuğu sonlandırmayı daha da çok istediler.

“Durun,” diye bağırdı Dolaşık Saç ayrılmaya hazırlanmışları sırada. “Sonsuza dek yaşamak isteyenlerin dileği şimdi gerçekleşecek.” Bunun üzerine gezinlerden birini bir sedir ağacına ve ötekini de boz bir kayaya çevirdi.

“Tamam,” dedi diğerlerine dönerek, “Siz gidebilirsiniz.”

Gezinler, korkudan titreyerek yola devam ettiler. Birbirlerine şöyle diyorlardı: “Oradan kurtulabildiğimiz için çok şanslıyız. Prens, onun kötü bir ruh olduğunu söylemişti zaten.”

Fazla uzaklaşmamışlardı ki gökyüzünün gürültüsünü işittiler. Dünyanın ucuna yaklaştıkça göğün sesi kulaklarını sağır edecek kadar yükseldi. Rüzgâr öyle güçlü esiyordu ki neredeyse havaya fırlayacaklardı. Dünyanın ucuna ulaştıklarında her şey kapkaranlıktı, çünkü gökyüzü yere kapanmıştı ama çok geçmeden yeniden yükseldi ve güneş, başlarının hemen üzerinden geçti.

Açılan alandan atlamaları için cesaretlerini toplamaları gerekti. Nihayet Beyaz Bulut ve arkadaşı, uzun bir sıçrayışla Dolaşık Saç'ın bahsettiği ovaya ulaştılar.

“Haydi, çabuk atlayın,” diye bağırdı Beyaz Bulut diğerlerine, “Gökyüzü aşağı inmek üzere.”

Ellerini ürkekçe uzattılar ama tam o anda gökyüzü bütün şiddetiyle aşağı indi ve onları yarığa fırlattı. Burada hiç kimsenin öldüremeyeceği dev yılanlara dönüştüler, böylelikle onların da dilekleri yerine getirilmiş oldu.

Bu arada Beyaz Bulut ve yoldaşı ayın aydınlattığı güzel bir ülkeye gelmişti. Yürürken bütün yorgunlukları geçti, sanki kanatlanmışlardı. Yakında bir tepe vardı, oraya tırmanmaya başladılar. Böylece bütün ülkeyi yukarıdan görebileceklerdi.

Oraya vardıklarında ufak tefek yaşlı bir kadın çıktı karşılarına. Yüzü ve saçları bembeyazdı ama çok yaşlı olmasına rağmen koyu renkli, sevimli ve pırlıl pırlıl gözleri vardı.

Nazik bir sesle Ay Prensesi yani Güneş Prensi'nin kız kardeşi olduğunu anlattı. Gezginlere, yolu yaralamış olduklarını söyledi. Onları dik bir tepeye götürdü, tepenin diğer tarafı doğruca Güneş'in evine çıkıyordu.

Ay Prensesi onları ağabeyiyle tanıştırdı. Güneş, parlak sarı renkli bir kaftan giymişti, sanki her yanı gümüşle kaplı

gibi ışıldıyordu. Duvardan muhteşem bir pipo ve bir torba tütün aldı, bunları misafirlerine uzattı.

Ülkeleri ve halkları hakkında pek çok soru sordu onlara. Bu yolculuğa neden çıktıklarını öğrenmek istedi. Gezinler ona bilmek istediği her şeyi anlatıp karşılığında, topraklarına lütufta bulunarak darıları üzerinde ışıldamasını ve ürünlerini büyütmesini, ormanda yollarını aydınlatmasını istediler.

Prens bütün bunları yapacağına söz verdi, kendilerini düşünmeyip dostları için iyilik istemelerine çok memnun kalmıştı.

“Benimle gelin,” dedi, “Size başka hiçbir yerde göremeyeceğiniz şeyleri göstereceğim.”

Yola çıkmadan önce duvarlardan gümüş ve altın uçlu oklar alıp altın ok kılıfına koydu. Sonra göklerdeki yolculuklarına başladılar.

İzleyecekleri yol, parlak çiçeklerle örtülü geniş bir ova-
dan geçiyordu. Uzun çimler, çiçeklerin yarısını saklıyordu. Çimlerin kokusu, sakladığı çiçekler kadar güzeldi. Uzun ağaçların yanından geçtiler, ağaçların sık yaprakları ve etrafı saran dalları vardı. En gösterişli olanları ise elmas gibi ber-
rak bir nehrin kenarında ya da taşlı yol üzerinde heybetli bir devin kullanımı için oraya konmuş kâselere benzeyen küçük göllerin yanındaki ağaçlardı. Küme küme su kuşları uçuştı, parlak tüylü kuşlar bir ok yağmuru gibi geçti ormandan. Duvarları şakıyan kuşlarla dolu kafeslerin bulunduğu uzun ve alçak çadırlar gördüler ama etrafta kimsecikler yoktu.

Göğün neredeyse yarısını gittikten sonra ince ve yumuşak minderlerle dolu bir yere geldiler. Genç adamlar bunların beyaz bulutlar olduğunu gördü. Orada oturup dinlendiler, Güneş Prensi ise akşam yemeğini hazırlık yapmaya koyuldu.

Burası, gökyüzünün delik olduğu yerdı. Bu delikten yer-yüzünü görebiliyorlardı. Bütün tepeleri, ovaları, nehirleri, göl ve ağaçları, aştıkları büyük tuz gölünü görebiliyorlardı.

Bir Kızılderili kabilesinin dansını izledikleri sırada parlak bir şey yanlarından uçup gökteki delikten geçti ve grubun en neşeli dansçısına çarptı. Bu küçük bir erkek çocuğuydu. Kabilesinin büyük şeflerinden birinin oğluydu.

Kabilenin savaşçıları hemen çocuğun yanına koşturdular. Bağrısmalar içinde çocuğu kaldırdılar. Bir büyücü gelip Güneş Prensi'ne beyaz bir köpek kurban etmelerini söyledi.

Hayvanı getirdiler. Ziyafet sahibi, hayvanın en güzel parçasını başının üzerine kaldırarak konuştu: "Ey Büyük Ruh, bunu sana gönderiyoruz." Kızartılmış olan hayvan, hemen yukarı çekilerek gökten geçti. Sonra çocuk iyileşip yeniden dans etmeye başladı.

Beyaz Bulut ve yoldaşı, Güneş Prensi ile yemek yedikten sonra üçü birlikte yeniden yola çıktılar. Gümüş kumlar arasından akan bir altın nehrini andıran uzun bir yamaca varana dek yürüdüler.

"Yanımdan ayrılmayın," dedi Güneş Prensi, "Sakın korkmayın. Sağ salim evinize döneceksiniz."

Bunun üzerine Prens'in kemerine tutundular. Biri Prens'in sağında biri solundaydı. Sanki iplerle aşağı sarkıtılıyor gibiydiler. Çok geçmeden uykuya daldılar.

Uyandıklarında kendi ülkelerindeydiler. Arkadaşları ve akrabaları yanbaşılarındaydı, herkes geri döndükleri için çok sevinmişti. Yaşadıkları maceraları anlattılar. Uzun yıllar onurlu ve bolluk dolu bir hayat sürdürdüler. Güneş Prensi, tüm işlerinde onları gülümseyerek izliyordu.

Bulutlardaki Çocuklar

Bütün hayvanlar ile insanların dostça yaşadığı, *Coyote*, namı diğer Kır Kurdu'nun bugünkü gibi fena bir hayvan olmadığı ve hatta Dağ Aslanı'nın bile neşeyle kükrediği ve gün ortasında yanınızdan geçip gittiği zamanlarda çok güzel bir vadide küçük bir kız ve erkek kardeş yaşardı.

Bu vadi, çok şirin bir yerdi. Dünya üzerinde burası kadar eğlenceli bir başka oyun alanı daha yoktu. Kilometrelerce uzunlukta yeşil bir halıya benziyordu. Rüzgârda sallanan uzun çimler, denizdeki dalgaları andırıyordu. Güzel vadide her renkten çiçekler açıyordu, bol bol çilek vardı. Yaz havası, kuşların şarkılarıyla doluyordu.

Hepsinden güzeli, burada korkacak hiçbir şey yoktu. Çocuklar gönüllerince dolaşabiliyor, neşeli kelebekleri izliyor, sincaplar ve tavşanlarla arkadaş oluyor ya da arıların bal yaptıkları ağaçlara uçuşunu seyreliyorlardı.

Vahşi hayvanlara gelince, işler bugünkünden çok farklıydı. Zavallı hayvanlar kafeslerde tutulup yüksek çitlerin ardında bir avuç toprağa hapsedilmiyorlardı. O güzel vadide hayvanlar, olmaları gerektiği gibi özgür ve mutlulardı. Ayı, kocaman ve pek tembeldi ama hoş tabiatlı bir arkadaştı. Yazın dut ve bal yer, kış olunca da kayalar arasındaki mağarasına gidip bahara kadar uyurdu. Geyik, nazik olmasının yanında koyunlar kadar uysaldı ve çocukların oyun oynadığı yerde biten ince çimleri biçmeye gelirdi sık sık.

Çocuklar bütün hayvanları çok seviyorlardı, hayvanlar da onları. Ama en sevdikleri iki özel hayvan vardı: Kır Tavşanı ve Antilop. Kır Tavşanı'nın upuzun bacakları ve eşeklerinkine benzeyen kulakları vardı. Onun cüssesinde hiçbir hayvan onun kadar yükseğe zıplayamazdı. Ama tabii Antilop ondan çok daha yükseğe zıplayabiliyordu. Kısa boynuzlu, ince bacaklı bu güzel hayvan rüzgârdan bile hızlı koşuyordu.

Vadiyi yaşamak için böyle güzel bir yer kılan bir başka şey de içinden geçen nehirdi. Berrak ve serin sularından içmek, sıcak yaz günlerinde yıkanmak üzere dört bir yandan bu nehre gelen hayvanlar vardı. Nehir kenarındaki alçak gölet, sanki küçük kız ve oğlan için yapılmıştı. Arkadaşları Kuzgun'un kürek gibi düz bir kuyruğu ve ördek gibi perdeli ayakları vardı. Çocuklara, daha yürümeye yeni başlamışken yüzmeyi öğretmişti. Sıcak günlerde gölette yüzüp etrafa su sıçratmak en büyük keyiflerindendi.

Yaz ortasında bir gün su öyle güzeldi ki her zamankinden daha uzun süre kaldılar gölette. Sudan çıktıklarında iyice yorgun düşmüşlerdi. Biraz da üşüdükleri için kurulanıp ısınabilecekleri bir yer aradılar etrafta.

“Haydi, şu üzeri yosunla kaplı büyük kayaya çıkalım,” dedi oğlan, “Daha önce hiç yapmadık bunu. Çok eğlenceli olacak.”

Bunun üzerine bir iki metre yüksekliğindeki kayanın yanına tırmanıp kız kardeşini de yukarı çekti. Sonra dinlenmek için uzandılar. Hiç niyetleri olmamasına rağmen hemen uykuya daldılar.

Nasıl oldu kimse bilmiyor ama tam o anda kaya yükselmeye başladı. Bu olayın yaşandığına şüphe yok zira o eğimli çıplak kaya bugün de oradadır ve vadideki bütün tepelerden yüksektedir. Çocuklar uyurken kaya yükselmeye devam etti. Ertesi gün ağaçların tepesine ulaşmıştı.

Bu arada anne ve babaları her yerde onları arıyordu ama nafile. Çocuklardan hiç iz yoktu. Kimse, kayaya tırmanırken onları görmemişti. Herkes öyle endişeliydi ki çocukların nerede olduğunu fark edemiyorlardı. Anne babaları her yanı dolaşarak karşılarna çıkanlara sordu: “Antilop, küçük kızımız ve oğlumuzu gördün mü? Peki, sen Kır Tavşanı, sen gördün mü onları?” Ama hayvanların hiçbirisi çocukları görmemişti.

Nihayet hayvanların en akıllısı olan Kır Kurdu çıktı karşılarna, güçlü burnu sayesinde vadiyi dolaşırken her kokuyu alırdı. Ona da aynı soruyu sordular.

“Hayır, çocukları görmedim,” dedi Kır Kurdu, “Uzun zamandır görmüyorum onları. Ama burnum koku almak ve beynim de düşünmek için verilmiş bana. Yani benden daha iyi kim yardım edebilir ki size?”

Üçü birlikte nehir kenarlarından geçtiler ve kısa süre sonra çocukların yüzmekte olduğu gölete geldiler. Kır Kurdu kokladı durdu. Burnunu yere koyarak koşturdu, sonra doğruca kayaya gitti, ön ayaklarını yetiştirdiği kadar yükseğe kaldırdı ve tekrar kokladı.

“Hmm!” diye mırıldandı. “Kartal gibi uçamam, Kuzgun gibi yüzemem. Ama Ayı gibi aptal ve Kır Tavşanı gibi cahil de değilim. Burnum beni bugüne dek hiç yanıltmadı. Küçük kızınız ve oğlunuz şu kayanın üzerinde olmalı.”

“Peki ama oraya nasıl çıkmışlar?” diye sordu şaşkın anne baba, çünkü kaya artık bulutların arasına kadar yükselmişti ve tepesi gözüküyordu.

“Sormanız gereken soru bu değil,” dedi Kır Kurdu sert bir ses tonuyla, bilmediği şeyler olduğunu kabul etmeye istekli değildi. “Gerçekten de sormanız gereken soru bu değil.

Herkes bunu sorabilir. Sormaya değer tek soru şu: Onları nasıl aşağı indireceğiz?”

Bunun üzerine bütün hayvanları çağırıp ne yapılabileceğini konuştular. Ayı söz aldı: “Kollarımı kayanın etrafına sarabilirsem tırmanabilirim. Ama kaya çok büyük.” Tilki dedi ki: “Tepe değil de sadece derin bir delik olsaydı size yardım edebilirdim.” Kuzgun’a geldi sıra: “Su üstünde yüzererek ulaşabileceğim bir yer olsaydı hemen geri getirirdim çocukları.”

Ama bu tür konuşmalar onları bir yere götürmediği için zıplamayı denemeye karar verdiler. Başka bir yol yok gibiydi. Her biri kendine düşen görevi yerine getirmeyi çok istediğinden ilk olarak en küçük hayvanın denemesine izin verdiler. Bunun üzerine Fare, komik ve kısa bir atlayış yaptı, el kadar yükselebilmmişti ancak. Sincap biraz daha yükseğe çıktı. Kır Tavşanı, hayatının en büyük sıçrayışını yaptı, neredeyse belini kıracaktı ama çabası sonuçsuz kaldı. Antilop havada uçtu adeta, neyse ki zarar görmeden yere indi. Niha-yet Dağ Aslanı, iyi bir başlangıç yapabilmek için önce geriye doğru yürüdü, sonra uzun adımlarla kayaya koşturdu, yukarı doğru sıçradı ama sırtı üzerine düşüp yuvarlandı. Hep-sinden yükseğe sıçramıştı ama bu bile taşın yukarısının çok aşağısında kalmıştı.

Kimse bundan sonra ne yapılması gerektiğini bilmiyordu. Sanki küçük kız ve oğlanın, bulutlar arasında sonsuza dek uyuması gerekecek gibiydi. Sonra birden incecik bir ses işitildi.

“İzin verirseniz, bir de ben denesem. Kayaya tırmanabilirim belki de.”

Kim konuşuyor diye etraflarına bakınca önce kimseyi göremediler, Kır Kurdu’nun onları kandırmaya çalıştığını düşündüler. Ama Kır Kurdu da diğer herkes kadar şaşkındı.

“Bekleyin bir dakika. Olabildiğince hızlı gelmeye çalışıyorum,” dedi ince ses. Sonra çimenlerin arasından bir solucan çıktı. Sırtını kamburlaştırıp kendini öne çeke çeke yanlarına gelmiş küçücük bir solucan.

“Ho, ho!” dedi Dağ Aslanı derin bir sesle. Kendini saygısızlığa uğramış hissettiği zamanlar hep böyle konuşurdu. “Ho, ho! Ömrünüzde böyle bir terbiyesizlik duydunuz mu? Eğer koskoca aslan olarak ben başaramadıysam bu işi, senin gibi sefil bir solucan nasıl başaracak? Söyle bakalım!”

“Düpedüz aptallık,” dedi Kır Tavşanı, “Başka bir şey değil. Ömrümde böyle kibir görmedim ben.”

Ne var ki epeyce konuştuktan sonra Solucan’ın da denemesine izin vermekten zarar gelmeyeceğine karar verdiler. Böylece Solucan yavaşça kayaya doğru ilerleyip tırmanmaya başladı. Birkaç dakika sonra Kır Tavşanı’nın atladığından yükseğe ulaşmıştı. Çok geçmeden aslandan bile yükseğe çıktı. Kısa süre sonra gözden kayboldu.

Gece gündüz tırmanarak sihirli kayanın tepesine çıkmak Solucan’ın bir ayını aldı. Oraya ulaşınca küçük kız ve oğlanı uyandırdı. Çocuklar nerede olduklarını görünce çok şaşırdılar. Sonra Solucan, başka kimsenin bilmediği bir yoldan onları aşağı götürdü. Yani sabır ve direnç sayesinde o zayıf ve küçük hayvan, kocaman Ayı’nın ya da kuvvetli Aslan’ın asla başaramayacağı bir işi başarmış oldu. Bu çok uzun zaman önce olmuştu. Bugün o vadide aslanlar ya da ayılar kalmadı, kimsenin onları aklına getirdiği de yok. Ama herkes Solucan’ı hatırlıyor, çünkü Büyük Kaya hâlâ yerinde duruyor. Kızılderililer kayaya Solucan’ın adını verdiler. Ona *Tu-tok-a-nu-la* diyorlar. Küçük bir arkadaş için büyük bir isim evet, ama başardığı büyük ve cesur işe bakınca ona yaraşan bir ad.

Akşam Yıldızı'nın Çocuğu

Evvel zaman içinde büyük göl Gitchee Gumee kıyılarında bir avcı yaşırdı. Avcının on kızı vardı; genç ve güzel kızlardı bunlar. Saçları, karatavuk kuşunun tüyleri gibi parlak ve kapkaraydı. Bir geyiğin zarafeti ve özgürlüğüyle yürürlerdi.

Dolayısıyla, gönüllerini çelmeye çalışan pek çok talip-leri olmuştu. Hiç yorulmaksızın günlerce yürüeyebilen, hızlı koşan, ok gibi dimdik duran, cesur ve yakışıklı genç adamlardı bunlar. Ovanın oğullarıydılar. Ne eyer ne de üzengiye ihtiyaç duyarak adeta tehlikeli bir hızda ilerleyen muhteşem at binicileriydiler. Kement fırlatarak bir yaban atını yakalar, burun deliklerine üfleyerek hayvanı büyümlü bir şekilde evcilleştirir, sonra da sanki o ata ezelden beri aşınaymış gibi dört-nala koştururlardı. Ayrıca küreklerini kuvvetli ama sessizce çekerek kanolarıyla Büyük Göl'ü aşanlar da vardı.

Her biri yanlarında hediyeler getirerek kızların babasının rızasını almayı umuyordu. Güneşe kadar uçan kartalın kanatlarından tüyler, tilki ve kuzgun kürkleri ile yaban öküzünün gür ve kıvrıkcık tüyleri, her renkten boncuklar ve *wampum*, kirpi tüyleri ve Bozayının pençeleri, iyice yumuşayarak elde kırışacak hale gelmiş geyik derisi getirdikleri pek çok armağandan bazılarıydı.

Kızlar bir bir babalarından istendi. Avcının dokuz kızı kendi seçtikleri delikanlılarla evlendiler. Sonra yeni çadırlar kuruldu. Göl kenarındaki aile evinin yanında artık küçük bir

köy kurmaya yetecek kadar çadır vardı. Buradaki topraklar çok verimliydi, herkese yetecek kadar av hayvanı ve balık vardı.

Baba evinde bir tek Oweenee kalmıştı. Yani kız kardeşlerin en küçüğü ve en güzeli. Güzel olduğu kadar da nazik ve iyi kalpliydi. Kibirli ve geveze ablalarından farklı olarak Oweenee utangaç ve mütevazıydı, ayrıca pek az konuşurdu. Düşüncelere dalmış halde yalnız başına ormanda dolaşmaya bayılırdı, bir tek kuşlar ile sincaplar eşlik ederdi ona bu yürüyüşlerde. Aklından geçenlerin ne olduğunu ancak tahmin edebiliriz. Hülyalı gözleri ve tatlı yüzüne bakan biri bencillik, adilik ya da nefret içeren hiçbir şeyin bu kızın aklından geçmeyeceğini görebilirdi. Ne var ki Oweenee, ne kadar mütevazı olsa da inatçı bir ruha sahipti. Taliplerinin çoğu anlamıştı bunu. Kalbini kazanabileceğine inanan kibirli genç adamlar, Oweenee'nin onlarla dalga geçip gülmesi üzerine boyunlarını büküp gitmişlerdi.

Doğrusu, Oweenee'yi memnun etmek pek güç gözüküyordu. Ardı ardına talipler geliyordu. Hepsi de yakışıklı, uzun boylu gençlerdi, hatta ülkenin en yakışıklı ve cesur delikanlıları vardı içlerinde. Gelgelelim, bu ceylan gözlü güzel kız, hiçbirini istemiyordu. Kimi için çok uzun, kimi için çok kısa diyordu. Biri sıska, öteki ise çok şişmandı. En azından onları başından savmak için kullandığı bahaneler bunlardı. Kibirli ablalarının ona karşı sabrı çoktan taşmıştı. Küçük kız kardeşlerinin bu davranışı, ablalarının zevklerini sorguluyor gibi gözükmesine yol açmıştı, zira Oweenee evet dese, ablalarının kocalarından çok daha yakışıklı biriyle evlenebilirdi. Ama bu kız, kimseyi kendine layık görmüyordu. Ablalar, küçük kız kardeşlerini anlayamıyorlardı bir türlü. Bu yüzden, aptal ve akılsız bir kız olarak gördükleri Oweenee'den nefret ediyorlardı.

Oweenee'yi çok seven ve mutlu olmasını isteyen babası da bu işe şaşıp kalmıştı. “Kızım, söylesene,” dedi bir gün, “hiç evlenmemek mi dileğin? Ülkenin en yakışıklı gençleri, seni istedi ama sen hepsini elinin tersiyle ittin. Üstelik hiç inandırıcı olmayan bahanelere başvurdun. Neden böyle yapıyorsun?”

Oweenee koyu kahverengi kocaman gözleriyle babasına baktı.

“Babacığım,” dedi sonunda, “inatçı olduğumdan yapmıyorum bunu. Ama sanki erkeklerin kalplerine bakma gücüm var gibi hissediyorum. Benim için önemli olan bir erkeğin yüzü değil kalbidir. Maalesef, bu bakımdan güzel olan tek bir delikanlı bile göremedim.”

Bu konuşmadan kısa bir süre sonra tuhaf bir şey oldu. Küçük köye Osseo adında bir Kızılderi geldi. Oweenee'den yaşça epey büyüktü. Ayrıca yoksul ve çirkindi. Fakat Oweenee onunla evlendi.

Dokuz kibirli ablasının dili tutulmuştu! Şımarık şey, yoksa aklını mı yitirmişti? Oweenee'nin kötü bir sonu olacağından hep emin olmuşlardı ama bu seçimi, ailesi için çok ağır olmuştu.

Elbette onlar Oweenee'nin ilk bakışta gördüklerinden habersizlerdi. Osseo'nun ne kadar cömert bir tabiatı ve altın gibi bir kalbi olduğunu, dışındaki çirkinliğin altında soylu bir aklın güzelliğinin ve ancak şairlerde bulunan ateş ve tutkunun saklı olduğunu bir tek o biliyordu. İşte Oweenee, bu yüzden sevmişti onu. İlgisi ve bakımına ihtiyacı olduğunu bildiğinden daha da çok seviyordu.

Oweenee'nin aklından bile geçmeyen bir gerçek vardı ortada. Osseo aslında çok yakışıklı bir delikanlıydı, kötü

bir büyü yüzünden yaşlı ve çirkin biri gibi görünüyordu. Gerçekte Akşam Yıldızı Kralı'nın oğluydu. Güneş batmak üzereyken yerin hemen yukarısında, gökyüzünün batısında gözüken yıldızdı Akşam Yıldızı. Çoğu akşamlar alacakaranlıkta ışıltılı mücevherler gibi asılı dururdu. Öyle yakın ve dostane gözüktü ki gece tarafından yutulmadan evvel yıldızı kapıp saklayabileceklerini düşünen küçük çocuklar ellerini gökyüzüne uzatırdı. Fakat içlerinden büyük olanlar şöyle derdi: “Şüphesiz akşamları gök bahçesinde yürüyen Büyük Ruh'un giysisindeki bir boncuk olmalı bu.”

Tiksindikleri yoksul Osseo'nun aslında o yıldızdan geldiğinden haberleri yoktu. Osseo onların yanında kollarını yıldıza doğru uzatıp anlayamadıkları bir şeyler mırıldandığında, hepsi onunla dalga geçti.

Komşu köylerden birinde büyük bir ziyafet hazırlanmaktaydı. Oweenee'nin tüm akrabaları davetliydi. Dokuz kibirli kız kardeş, kocalarıyla birlikte önden giderek yola çıktılar. Şık ve süslü elbiseleri içinde hallerinden pek memnundular, saksaganlar gibi durmadan gevezelik ediyorlardı. Oweenee ise sessizce arkalarından geliyordu, yanında da Osseo vardı.

Güneş batmıştı; yeryüzünün kenarında alacakaranlıkta Akşam Yıldızı parlıyordu. Osseo bir an duraksayıp ellerini Akşam Yıldızı'na uzattı, sanki merhamet dileniyor gibiydi. Ama onu bu halde gören diğerleri dalga geçtiler, kaba sözler söyleyip güldüler.

“Göklere bakacağına yere baksa iyi olur. Yoksa tökezleyip boynunu kırıverecek,” dedi kız kardeşlerden biri. Sonra yine ona seslenerek bağırdı: “Önüne bak! İşte koca bir kütük. Üzerinden atlayabilecek misin sence?”

Osseo hiç cevap vermedi ama kütüğe yaklaşınca yine

durdu. Dev bir meşe ağacının gövdesiydi bu. Rüzgârla savrulup düştüğü günden bu yana yıllar geçmişti, o zamandan beri oradaydı. Geçen yaz aylarından kalma yapraklar, üzerini kalın bir tabaka halinde örtmüştü. Gerçi kız kardeşlerin fark etmediği bir şey vardı. Ağaç gövdesi sağlam değildi, içi oyuktu ve öyle büyüktü ki içinde hiç eğilmeye gerek kalmadan bir ucundan diğer ucuna yürümek mümkündü.

Ama Osseo, kütükten atlayamayacağı için durmamıştı. Bu oyuk ağaç gövdesinin görüntüsünde gizemli ve büyülü bir şey vardı. Sanki ağacı bir rüyada görmüş de o zamandan beri ona bakıyormuş gibi uzun süre gözlerini ondan ayırmadı.

“Ne oldu, Osseo?” diye sordu Oweenee koluna dokunarak, “Benim göremediğim bir şey mi görüyorsun?”

Ama Osseo koca ormanın bir ucundan öteki ucuna yankılanacak şekilde bağırarak kütüğün içine atladı. Bunun üzerine biraz korkan Oweenee, orada durup bekledi. Kütüğün diğer ucundan bir adam çıkmıştı. Bu Osseo olabilir miydi? Evet, ta kendisiydi! Ama bambaşka biri olmuştu! Artık sırtı kambur, hasta ve çirkin değil; yakışıklı, güçlü kuvvetli, uzun boylu genç bir adamdı. Ona yapılan büyü'nün etkisi geçmişti.

Gelgelelim, kötü büyü tamamen ortadan kalkmamıştı. Osseo ona yaklaşırken sevgili karısının büyük bir değişim geçirdiğini gördü. Parlak siyah saçları beyaza dönüyor, yüzünü derin çizgiler kaplıyordu; Oweenee bir bastona dayanarak güçlkle yürüyordu. Osseo gençliğini ve güzelliğini geri kazanmıştı kazanmasına ama buna karşılık Oweenee bir anda yaşlanmıştı.

“Ah, sevgilim benim!” diye haykırdı. “Akşam Yıldızı sana bu derdi vererek benimle alay etti. Keşke ben eskisi gibi kalsaydım. Sen acı çekeceğine, ailenin hakaret ve alaylarına ben

katlansaydım.”

“Sen beni sevdiğin müddetçe,” dedi Oweenee, “benden mutlusu olamaz. Eğer yalnızca birimiz genç ve güzel olabilse ve bu seçimi benim yapmam gerekseydi, senin güzel olmanı isterdim.”

Bunun üzerine Osseo, Oweenee’yi kollarına alıp okşadı, kalbinin güzelliği nedeniyle onu eskisinden de çok seveceğine yemin etti. Sevgililerin yaptığı gibi el ele yürüdüler.

Kibirli kız kardeşler yaşananları görünce gözlerine inanamadılar. Kocalarının hepsinden yakışıklı ve üstün olan Osseo’ya imrenerek baktılar. Genç adamın gözlerinde Akşam Yıldızı’nın harika ışığı vardı, o konuştuğunda herkes dikkatle dinliyor ve hayranlıkla onu seyrediyordu. Fakat zalim kız kardeşlerin Oweenee’ye hiç merhameti yoktu. Hakikaten, artık güzelliklerini gölgede bırakamadığı için pek mutluydular. Kıskaç kulakları artık Oweenee için yapılan övgüleri işitmeyecekti.

Ziyafet sofrası kuruldu. Osseo hariç herkes mutluydu. Sanki uykuda gibi ne yiyor ne de içiyordu. Ara sıra Oweenee’nin elini sıkıp bir iki teselli sözü fısıldıyordu kulağına. Ama çoğunlukla oracıkta oturup çadır kapısından yıldızların serpili olduğu gökyüzüne bakıyordu.

Kısa süre sonra herkesi bir sessizlik kapladı. Gecenin karanlığından, gizemli ormandan müziğin sesi geliyordu. Yazın gün batarken ardıkuşlarının söylediği şarkıya hem benzeyen hem de benzemeyen usul usul, tatlı bir müzikti bu. Daha önce kimsenin duymadığı türden büyümlü bir müzikti. Sanki çok uzaktan gelen, sessiz yaz akşamlarında alçalıp yükselen bir sestti. Ziyafetteki herkes bu müziği dinlerken hayretler içinde kalmıştı. Hallerine şaşmamak gerek! Çünkü yalnızca bir müzik sandıkları o ses, Osseo’nun anladığı bir

sesti. Gökten gelen bir ses, Akşam Yıldızı'nın sesiydi. Osseo şu sözleri işitmişti:

“Daha fazla acı çekmeyeceksin oğlum, çünkü büyü bozuldu. Artık hiçbir büyücü sana zarar veremeyecek. Daha fazla üzülme. Çünkü dünyayı terk edip burada, benimle gökte yaşama vaktin geldi. Önünde ışığının düştüğü bir yemek var, onu kutsayıp sihrimi kattım. Bu yemekten ye Osseo, her şey yoluna girecek.”

Bunun üzerine Osseo önündeki yemekten tattı. Bir de ne olsun! Çadır sallanmaya başladı ve yavaşça havalandı. Ağaçların tepesine çıkarak yıldızlara doğru süzüldü. Çadır yükseldikçe içindeki eşyalar mucizevi bir şekilde değişmekteydi. Toprak tencereler gümüş kaplara döndü, ahşap tabaklar kızıl deniz kabukları oldu, çatıyı kaplayan ağaç kabukları ve çadırı destekleyen direkler ise yıldızların ışığında yanıp sönen parlak bir madde halini aldılar. Çadır giderek daha yükseklere uçmaktaydı. Sonra dokuz kız kardeş ve kocaları, kuşlara dönüştüler. Erkekler narbülbulü, ardıçkuşu ve ağaçkakan oldular. Kız kardeşler ise parlak tüylü kuşlara dönüşmüşlerdi. Dilleri hiç durmayan en geveze dört kız kardeş, şimdi saksagan ve mavi alakargaya dönüşmüşlerdi.

Osseo oturmuş, Oweenee'ye bakıyordu. Acaba o da bir kuş mu olacaktı, eşini kaybedecek miydi? Bunun düşüncesi bile başını kederle eğmesine neden oldu. Sonra karısına bir kez daha baktığında, Oweenee'nin eski güzelliğine kavuştuğunu ve üzerinde ancak gökkuşağına renk veren boyaların yapıldığı yerde bulunabilecek renkte elbiseler olduğunu gördü.

Hava akımının bulutlara kadar çıkardığı çadır yine sallanıp sarsıldı, nihayet Akşam Yıldızı'nın ülkesine varınca yere kondu.

Osseo ve Oweenee bütün kuşları yakalayıp büyük bir gümüş kafese koydular. Kuşlar burada bir arada olmaktan memnun gözüküyorlardı. Hemen sonra Osseo'nun babası Akşam Yıldızı'nın Kralı, Osseo ve Oweenee'yi karşılamaya geldi. Yıldız tozundan dokunmuş dökümlü bir kaftan giymişti. Uzun beyaz saçları, bulutlar gibi dökülüyordu omuzlarından.

“Hoş geldiniz, sevgili çocuklarım,” dedi. “Hep sizi beklemiş olan göklerdeki krallığımıza hoş geldiniz. Çok acı sınavlardan geçtiniz ama her şeye cesaretle katlandınız. Şimdi cesaretinizin ve fedakârlığınızın ödülünü alacaksınız. Burada mutlu yaşayacaksınız. Yalnız bir şeye dikkat etmeniz gerek.”

Uzaktaki küçük bir yıldız işaret etti. Zaman zaman bir buhar bulutunun örttüğü, yanıp sönen küçük bir yıldızdı bu.

“O yıldızda,” diye devam etti sözlerine, “Wabeno adında bir büyücü yaşar. Canını yakmak istediği kişilere huzmelerini birer ok gibi göndermeye muktedirdir. Her zaman düşmanım olmuştur benim. Osseo'yu yaşlı bir adama dönüştürerek dünyaya süren odur. Işığının üzerinize düşmemesine dikkat edin. Neyse ki kötülük yapma gücü büyük ölçüde zayıfladı, çünkü dostumuz bulutlar yardıma koşarak okların nüfuz edemeyeceği bir perde oluşturdular.”

Mutlu çift, dizleri üzerine çökerek Kral'ın elini minnettarlıkla öptü.

“Peki bu kuşlar,” dedi Osseo ayağa kalkıp kafesi gösterecek. “Bu da mı Wabeno'nun marifeti?”

“Hayır,” dedi Akşam Yıldızı'nın Kralı. “Çadırınızı kaldırıp buralara getiren benim kendi gücüm, sevgi gücüydü. Kıskanç kız kardeşler ve kocalarının kuşlara dönüşmesi de benim eserim, çünkü sizden nefret ediyor ve sizinle alay edi-

yorlardı. Yaşlı ve güçsüz kimselere acımıyor, hakaret ediyorlardı. O yüzden yaptım bunu. Hak ettikleri kadar büyük bir ceza değil. Bu gümüş kafeste yeterince mutlu olacaklar, güzel tüylerinden memnun olacak ve gönüllerince ötüp gerçek kuşlar gibi kasılarak yürüyebilecekler. Kafesi şuraya, evimin girişine asın. Orada onlarla ilgilenilecektir.”

Böylelikle Osseo ve Oweenee Akşam Yıldızı Krallığı'nda yaşamaya başladılar. Yıllar geçtikçe büyücü Wabeno'nun yaşadığı yanıp sönen küçük ışık giderek solgunlaştı ve sönükleşti, artık kötülük yapma gücünü yitirdi. Bu arada genç çiftin mutluluğu, küçük oğullarının gelişiyile tamamlanmış oldu. Bu sevimli çocuk, annesinden koyu renkli, hülyalı gözlerini; babası Osseo'dan da güç ve cesaretini almıştı.

Burası küçük bir çocuğun yaşaması için mükemmel bir yerdi. Yıldızlara ve Ay'a çok yakındı. Gökyüzü de sanki yatağını örten bir perde gibi hemen yanı başındaydı ve göklerin bütün ihtişamı önüne serilmişti. Ama bazen kendini yalnız hissediyordu, anne ve babasının geldiği Dünya'nın nasıl bir yer olduğunu merak ediyordu. Aşağıda, çok uzaklarda görebiliyordu orayı. Dünya öyle uzaktaydı ki baktığı yerden bir portakal gibi gözüküyordu. Kimi zaman çocuk ellerini Dünya'ya uzatırdı, tıpkı Dünya'daki çocukların Ay'a ellerini uzatmaları gibi.

Babası ona küçük oklarla bir de yay yaptığı için çok sevinmişti. Ama yine de yalnızdı, Dünya'daki akranlarının neler yaptığını, iyi oyun arkadaşları olup olmadıklarını merak ediyordu. Annesi ona o uzak ülkeye dair tuhaf hikâyeler anlatmıştı; göllerden ve nehirlerden, geyiklerle sincapların yaşadığı yeşil ormanlardan, buffalolarla dolu sarı ovalardan bahsetmişti.

Büyük gümüş kafesteki bu kuşların da dünyadan geldi-

ğini söylemişti anne babası. Dünya’da bu kuşlar gibi binlercesi ve hatta çok daha güzelleri vardı, daha önce hiç görmediği kuşlar. Sulara zarafetle süzülen uzun, kıvrık boyunlu kuğular; geceleri ormanlardan sesi duyulan çobanaldatanlar; narbüllülleri, güvercin ve kırlangıç vardı. Ne muhteşem kuşlar olmalıydı bunlar!

Kimi zaman kafesin yanında oturup içindeki tüylü yaratıkların dilini anlamaya çalışırdı. Bir gün tuhaf bir fikir geldi aklına. Kafesi açıp serbest bırakacaktı onları. Sonra kuşlar dünyaya uçacak ve belki onu da yanlarına alacaklardı. Anne babası onu özlediğinde dünyaya gelebilirlerdi şüphesiz. Sonra da... Bütün bunların nasıl sonlanacağından pek emin değildi aslında. Kafese iyice yaklaşmıştı. İlk iş olarak kafesin kapısını açıp kuşların hepsini serbest bıraktı. Kuşlar uçuşturdu. Ama şimdi yaptığına neredeyse pişman olmuştu, biraz da korkuyordu. Kuşlar dünyaya geri dönüp onu burada bırakırlarsa büyükbabası ne diyecekti?

“Geri dönün, geri dönün!” diye bağırdı.

Ama kuşlar, çocuğun etrafında dönüp duruyor, ona hiç aldırış etmiyorlardı. Her an Dünya’ya yönelebilirlerdi.

“Geri dönün diyorum size!” diye bağırdı ayağını yere vurup küçük yayını sallayarak. “Geri dönün yoksa vururum sizi.”

Bunun üzerine ona itaat etmedikleri için yayına bir ok takıp fırlattı. Çok iyi nişan almıştı. Ok, bir kuşun tüylerini delip geçti, tüyler etrafa döküldü. Kuş biraz sarsılmıştı ama fazla canı yanmamıştı, yine de darbenin etkisiyle düştü. Kuşun düştüğü yerde küçük bir kan damlası vardı. Ama kanadı okla delinmiş bir kuş değildi artık. Onun yerine güzel ve genç bir kadın gelmişti.

Yıldızlarda yaşayanların kan dökmesi yasaktır. Canına kastedilenin bir insan, hayvan ya da kuş olması fark etmez. Dolayısıyla, Akşam Yıldızı'na birkaç damla kan dökülünce her şey değişti. Çocuk bir anda yavaşça aşağı çekilmeye başladı, görünmez eller tarafından tutuluyordu ve giderek Dünya'ya yaklaşmaktaydı. Kısa süre sonra yeşil tepeler ile su üzerinde süzülen kuğuları gördü. Sonunda büyük bir göldeki yeşil bir adada buldu kendini. Orada uzanıp gökyüzünü seyre koyulduğunda çadırın da aşağı inmekte olduğunu gördü. Yavaşça sürüklenen çadır, adaya indi. Çocuğun anne babası Osseo ve Oweenee de çadırdıydılar. Yeniden erkekler ve kadınlar arasında yaşayıp onlara hayatı nasıl yaşayacaklarını öğretmek için Dünya'ya dönmüşlerdi zira Akşam Yıldızı'nda pek çok şey öğrenmişlerdi ve Dünya çocuklarının bu bilgileri öğrenmesi çok iyi olacaktı.

Oracıkta el ele durup bekledikleri sırada büyülenmiş kuşların hepsi gökten düşmeye başladı. Sonra her biri toprağa dokundu, artık bir kuş değil insandı gördükleri. Yalnız eskisinden biraz farklıydılar zira artık "Pigme" adı verilen küçük insanlar olmuşlardı. Kızılderililerin deyimiyle *Puk-Wudgiler*. Çok az kişinin gördüğü Mutlu Küçük İnsanlar oldular. Derler ki balıkçılar bazen görürmüş bu insanları. Yaz geceleri, Büyük Göl'ün düz ve kumlu sahilinde Akşam Yıldızı'nın ışığında dans ederlermiş.

Yazın Gelişi

Büyük Göl'ün kenarındaki büyük ormanda O-jeeg adında güçlü bir avcı yaşırdı. Ormanı onun kadar iyi tanıyan bir başkası daha yoktu. Diğerleri, izleyecekleri bir yol bulamayınca kaybolurken O-jeeg ister gece ister gündüz olsun ağaçların ve çalılıkların arasından yolunu kolayca buluverirdi. Kızıl geyik kaçır, o kovalardı. Ayı da kaçamazdı elinden. Tilki gibi kurnaz, kurt gibi dayanıklı, tehlikenin kokusunu alır almaz toz olan yaban hindisi kadar hızlıydı.

O-jeeg hedefi asla şaşırmayan başarılı bir okçuydu. Bir yolculuğa çıktıysa, ne kar ne de fırtına döndürebilirdi onu yolundan. Bir şeyi yapacağını söylediye, yapardı ve yaptığı her işte başarılı olurdu.

İşte bu yüzden bazı insanlar O-jeeg'in bir Manito yani büyücü olduğunu düşünmeye başlamıştı. Şu kadarı kesindi: O-jeeg dilediği zaman kendini Ağaçsansarı'na dönüştürebiliyordu.

Belki de hayvanlarla bu kadar iyi anlaşmasının nedeni buydu, ne zaman çağırırsa çağırırsın hayvanlar O-jeeg'in yardımına koşardı. Sarı samur, kuzgun, vaşak, porsuk ve ayı sansarı bunlar arasındaydı. Birazdan göreceğimiz gibi hayvanların yardımına çok ihtiyaç duyduğu bir zaman geldi ve dostları, ona yardım eli uzatmakta hiç gecikmedi.

O-jeeg'in çok sevdiği bir karısı ve on üç yaşında bir oğlu vardı. Oğlu, tıpkı babası gibi büyük bir avcı olacağına söz

vermişti. Daha şimdiden ok atmada pek hünerliydi. O-jeeg bir kaza yüzünden ailesine yiyecek getiremese, oğlu onlara yetecek kadar sincap ve hindi vurabileceğinden emindi. Ama O-jeeg bol bol geyik eti, ayı eti ve yaban hindisi avladığı için yiyecek konusunda sıkıntı çekmiyorlardı. Bir de soğuk olmasa, çocuğun keyfine diyecek yoktu. Geyik derisi ve kürkünden kalın giysileri vardı hepsinin. Ayrıca ormandaki bütün odunlar onların hizmetindeydi, böylece ocakları hiç sönmüyordu. Fakat buna rağmen, soğuk hava onları çok zorluyordu. Kış bir türlü bitmiyor, kalın karlar hiç erimiyordu.

Bilge ihtiyarlar, gökyüzünün yalnızca dünyamızın çatısı değil, aynı zamanda uzaklardaki bir başka güzel dünyanın da tabanını olduğunu duymuşlardı bir yerde. Parlak tüylü kuşların, “Yaz” adı verilen hoş ve sıcak bir mevsim boyunca tatlı tatlı şakıdığı bir yerdi burası. İnsanların inanmak istediği güzel bir masaldı bu. Güneşin dünyadan ne kadar uzak ve göklere ne kadar yakın olduğunu düşününce bu hikâyenin muhtemel olduğuna inanıyorlardı.

Çocuk bu dünyayı hayal eder ve oraya gitmek için ne yapabileceğini düşünürdü. Babasının elinden her şey geliyordu, hatta bazıları onun bir Manito olduğunu söylüyordu. Belki de dünyaya Yaz Mevsimi’ni getirmenin bir yolunu bulabilirdi. Bu muhteşem bir şey olurdu.

Bazen öyle soğuk olurdu ki çocuk ormana gittiğinde parmaklarını hissedemezdi. Bu yüzden okunun ucunu, yaya takamaz ve tek bir hayvan bile avlayamadan dönerdi eve. Bir gün ormanda epeyce dolaşmıştı ve yine eli boş dönüyordu. O sırada bir sincap çıktı karşısına, arka bacakları üzerinde bir ağaç kütüğüne oturmuştu. Sincap bir çam kozalağını kemirmekteydi, genç avcı yaklaşınca kaçmaya da kalkmadı. Sonra konuşuverdi küçük hayvan:

“Torunum sana söylemek istediğim bir şey var, pek hoşuna gidecek bir şey. Oklarını kenara bırak, beni vurmaya kalkma. Ben de sana faydalı öğütler vereyim.”

Çocuk çok şaşırmıştı ama yayının tellerini çözdü, okunu da kılıfına koydu.

“Şimdi, anlatacaklarımı dikkatle dinle,” dedi sincap. “Dünya hep karla kaplı. Soğuk yüzünden parmakların donuyor, mutsuz oluyorsun. Ben de soğuk havadan senin kadar hoşnutsuzum. Doğruyu söylemek gerekirse, bu ormanda bana yetecek kadar yiyecek de yok, toprak taş gibi buz kaplı. Ne kadar sıkıyım görüyorsun, çünkü şu kozalaklarda yiyecek pek bir şey yok. Biri çıkıp Yaz’ı göklerden getirebilirse, ne müthiş olurdu.” Çocuk, “Yani, doğru mu?” diye sordu. “Gökyüzünün ardında Kış’ın sadece birkaç ay kaldığı sıcak bir ülke mi var?”

“Evet, doğru,” dedi sincap. “Biz hayvanlar bunu uzun zamandır biliyoruz. Savaş şahini Ken-eu, güneşin yakınlarında kanat çırpıyor. Bir keresinde gökte küçük bir yarık görmüş. Bütün dünyayı suyla kaplayan büyük bir fırtınada *Way-wass-i-mo* yani Şimşek yol açmış bu yarığa. Savaş kartalı Ken-eu, oradan sıcak havanın sızdığını hissetmiş ama yukarıda yaşayan insanlar yarığı hemen onarmışlar. O zamandan beri gökyüzü hiç sıcak hava sızdırmadı.”

“O halde bilge büyüklerimiz haklıydı,” dedi çocuk. “Babam O-jeeg, aklına koyduğu her şeyi yapacak güçtedir. Çok gayret gösterse, göğü aşıp Yaz’ı bize getirebilir mi dersin?”

“Elbette!” diye haykırdı sincap. “Zaten bu yüzden sana bu konuyu açtım. Senin baban bir Manito. Yeterince dil döktüp yalvarırsan, ne kadar mutsuz olduğunu anlattırsan, deneyecektir. Eve gidince ona soğuktan buz kesmiş parmaklarını göster. Bütün gün karlarda gezdiğini, eve dönmenin ne

kadar zor olduğunu anlat. Bir gün tamamen donup kaskatı kesilebileceğini ve eve dönemeyeceğini söyle. O zaman istediğini yapacaktır, çünkü baban seni çok seviyor.”

Çocuk, sincaba teşekkür edip tavsiyesine uyacağını söyledi. O günden sonra babasına hiç rahat vermedi. Nihayet O-jeeg şöyle dedi:

“Oğlum, benden çok tehlikeli bir iş yapmamı istiyorsun. Sonucunun ne olabileceğini de bilmiyorum. Ama beni bir Manito kılan güçlerim, iyi amaçlarla kullanmam için verildi. Herhalde, Yaz’ı dünyaya getirmek ve böylece burayı yaşayacak daha güzel bir yere dönüştürmekten daha iyi bir iş için kullanamam güçlerimi.” Sonra bir ziyafet hazırlayarak dostları sarı samur, kuzgun, vaşak, porsuk ve ayı sansarını davet etti. Hepsi kafa kafaya verip yapılacak en iyi şeyin ne olduğunu düşündüler. İlk olarak vaşak konuştu. Uzun bacakları üzerinde epey yürümüş ve ilginç yerlerde bulunmuştu.

Üstelik gözleriniz güçlüyse, berrak bir gecede gökyüzüne baktığınızda, bilge yaşlıların tıpkı vaşağa benzediğini söylediği bir yıldız grubunu görebilirsiniz. Bu yüzden özellikle de bu tür meselelerde bu hayvanın ayrı bir önemi olmuştur. Dolayısıyla, o konuşmaya başlayınca diğerleri büyük bir hürmetle dinlediler.

“Yüksek bir dağ var,” dedi, “hiçbirinizin görmediği bir dağ. Kimse bu dağın zirvesini görmemiştir, çünkü daima bulutlar tarafından gizlenmektedir. Ama bunun dünyanın en yüksek dağı olduğunu işitmiştim, neredeyse gökyüzüne değiyormuş.”

Bunun üzerine sarı samur gülmeye başladı. Gülebilen tek hayvandır sarı samur, bazen hiç sebepsiz yere bir kahkaha patlatır. Tabii aslında kendini diğer hayvanlardan akıllı gördüğü ve “gösteriş” heveslisi olduğu için yapar bunu.

“Niye gülüyorsun?” diye sordu vaşak.

“Hiç,” diye cevap verdi sarı samur, “Öylesine güldüm.”
“Bu alışkanlık, bir gün başını derde sokacak,” dedi vaşak.
“Bahsettiğim dağdan haberin olmaması, var olmadığı anlamına gelmez.”

“Oraya nasıl ulaşabileceğimizi biliyor musun?” diye sordu O-jeeg. “Zirveye tırmanabilirsek, gökten çıkmanın bir yolunu bulabiliriz. İyi bir plan bence bu.”

“Ben de öyle düşünüyordum,” dedi vaşak. “Dağın yerini bilmediğim doğru. Ama buradan bir ay uzaklıkta dev gibi bir Manito yaşıyor. Dağın yerini o biliyor, bize söyleyebilir.”

Böylece O-jeeg, karısı ve küçük oğluna veda etti. Ertesi gün O-jeeg ve vaşak yola çıktılar, diğer hayvanlar da onları izliyordu. Bir ay boyunca gece gündüz demeden yürüdüler ve bir çadıra vardılar. Manito, kapı eşiğinde bekliyordu. Tuhaf görünümlü bir adamdı, daha önce hiç görmedikleri türden bir adam. Kocaman bir kafası, üç gözü vardı büyücünün; gözlerinden biri alnında, diğer iki gözünün üstündeydi.

Büyücü onları çadırına davet edip et ikram etti. Ama dış görünüşü öyle tuhaf, hareketleri öyle acayıpti ki sarı samur gülmekten kendini alamadı. Bunu gören Manito’nun alnındaki gözü kor gibi kızardı. Sarı samurun üzerine atladı, hayvan güçlkle eşikten geçip aç karnına gecenin buz gibi soğuk ve karanlığına çıktı.

Sarı samur gidince Manito mutlu gözüktü ve geceyi çadırında geçirebileceklerini söyledi yolculara. Böyle de yaptılar. Arkadaşları uyurken uyanık kalan O-jeeg, Manito’nun iki gözünün kapalı ama alnındaki gözünün tamamen açık olduğunu fark etti.

Sabahleyin Manito, O-jeeg'e doğruca Kuzey Yıldızı'na doğru gitmesini söyledi. Yirmi gün sonra dağa ulaşacaktı. "Sen de bir Manito olduğun için zirveye tırmanabilirsin. Arkadaşlarını da yanına al. Ama tekrar aşağı inebileceğine söz veremem," dedi.

"Dağın zirvesi gökyüzüne yeterince yakın olsun, tek istediğim bu," dedi O-jeeg.

Bir kez daha yola çıktılar. Sonra sarı samur çıktı karşılarına, onları görünce yine gülmüştü. Ama bu defa onlarla buluştuğuna sevindiği için gülmüştü ve O-jeeg'in akşam yemeğinden ayırdığı eti alınca daha da mutlu oldu.

Yirmi gün sonra dağa vardılar. Sonra yukarı tırmanmaya koyuldular, bulutların içinden geçtiler ve nihayet nefesleri tükenmiş bir halde dünyanın en yüksek zirvesinde oturup dinlendiler. Çok mutluydular, çünkü gökyüzü çok yakın gözüküyordu, neredeyse ona dokunabileceklerdi. O-jeeg ve yoldaşları, pipolarını doldurdu. Fakat tütün tütürmeden önce bu görevde başarılı olmalarına yardımcı olması için Büyük Ruh'a seslendiler. Kızılderililerin âdeti olduğu üzere yere, başları üzerindeki göğ ve dört rüzgâra işaret ettiler.

"Şimdi, söyleyin bakalım," dedi O-jeeg, tütün tütürmeyi bitirdiklerinde, "Hanginiz en yükseğe zıplayabilirsiniz?"

Sarı samur sıırttı.

"Atla o zaman!" diye emretti O-jeeg.

Sarı samur atlayınca başı göğ vurdu. Ama gökyüzü çok sertti. Hayvan darbenin etkisiyle yere düşüp dağdan aşağı doğru yuvarlanmaya başladı. Kısa süre sonra gözden kaybolmuştu, bir daha onu gören olmadı.

"Ah!" diye homurdandı vaşak. "Artık ağzının öteki tarafıyla gülüyordur herhalde."

Şimdi sıra kuzguna gelmişti. O da gökyüzüne çarptı ve ardından yere çakıldı. Porsuk ve vaşak da pek şanslı değillerdi, atladıktan sonra uzun süre başları ağrıdı.

“Her şey sana bağlı,” dedi O-jeeg ayı sansarına. “İçlerinde en güçlü olan sensin. Haydi, atla bakalım!” Ayı sansarı atlayıp düştü ama sağ salim ayakları üzerine kondu.

“Güzel!” dedi O-jeeg, “Bir kez daha dene!”

Bu defa ayı sansarı gökyüzünde bir delik açmayı başarmıştı.

“Çatlıyor!” diye haykırdı O-jeeg. “Haydi bir daha!” Ayı sansarı üçüncü defa atladı. Gökyüzünden geçip gözden kayboldu. O-jeeg de hemen ardından gitti.

Etraflarına bakınca çok güzel bir ülkede olduklarını gördüler.

Neredeyse bütün hayatını karda geçirmiş olan O-jeeg sanki rüyadaydı, gördükleri gerçek mi diye merak ediyordu. Kışa bürünmüş, suları daima donmuş olan, şarkısız ve renksiz, kurak bir ülke bırakmıştı ardında. Şimdi ise yemyeşil ve kocaman bir ova vardı karşısında. Her renkten çiçekler vardı, parlak tüylü kuşlar altın meyveler sarkan ağaçların yaprak dolu dalları arasında şakıyıp duruyordu. Çayırırlardan ırmaklar geçip güzel göllere dökülüyordu. Hava ise ılıktı ve çiçek kokularıyla doluydu. Burası Yaz’dı.

Biraz uzakta, göl kıyısında evler vardı; gökyüzü insanları yaşıyordu bu evlerde. İçleri boştu ama önlerinde güzel kuşlarla dolu kafesler asılıydı. Yaz’ın sıcak havası, ayı sansarının açtığı delikten akmaya başlamıştı şimdiden. O-jeeg, kuşlar da havayı takip etsin diye koşturup kafesleri açtı.

Gökyüzü sakinleri yaşananları görünce bağırışmaya başladılar. Ama Bahar, Yaz ve Sonbahar çoktan aşağıdaki dün-

yaya kaçmış, kuşlar da onlarla gitmişti.

Ayı sansarı da deliğe ulaşmayı başarmış ve gökyüzü sakinleri onu yakalayamadan dünyaya inmişti. Ne var ki O-jeeg onun kadar şanslı değildi. Kafeslerde, oğlunun görmek isteyeceğini bildiği kuşlar vardı hâlâ. Bu yüzden gidip kafesleri açtı. Bu sırada gökyüzü sakinleri deliğe yetişmiş ve O-jeeg geç kalmıştı.

Gökyüzü sakinleri peşinden koştururken O-jeeg kendini Ağaçsansarı'na çevirerek ova boyunca Kuzey'e doğru var gücüyle koşturdu. Ağaçsansarı kılığında daha hızlı koşuyordu. Ayrıca bu şekle girdiği için kuyruğunun yakınına isabet etmedikçe hiçbir ok onu yaralayamazdı.

Ama gökyüzü sakinleri daha da hızlı koşmaya başlamıştı. Ağaçsansarı bir ağaca tırmandı. Gökyüzü sakinleri çok iyi nişancıydılar, pek çok ok fırlattılar ve nihayet oklardan biri, hayvan için ölümcül olan o noktaya isabet etti. İşte o zaman Ağaçsansarı, artık her şeyin bittiğini anladı. Düşmanlarından bazılarında kendi kabilesinin armasını gördü. “Kuzenlerim!” diye bağırdı onlara. “Yalvarırım gidin, beni yalnız bırakın.”

Gökyüzü sakinleri bu ricasını yerine getirdiler. Onlar gidince Ağaçsansarı yere indi ve ovada bir delik arayarak bir süre dolandı, dünyaya geri dönebilmek için bir çıkış arıyordu. Ama hiçbir yerde bir boşluk yoktu. Sonunda kendini zayıf ve bitkin hissederek gökyüzünün tabanına uzandı, buradan aşağıdaki yıldızlar görülebiliyordu.

“Sözümü tuttum,” dedi halinden memnun bir şekilde iç geçirerek. “Oğlum artık yazın tadını çıkaracak. Dünyada yaşayan herkes yazı yaşayacak. Ben ise çağlar boyunca göklerde bir burç olarak kalacağım ve ismim övgüyle anılacak. Bu bana yeter.”

İşte böylelikle Ağaçsansarı gökyüzünde kaldı. Berrak gecelerde, kuyruğundaki oktan tanıyabilirsiniz onu. Kızılderililer ona *O-jeeg An-nung* yani Ağaçkakan Yıldızları der ama beyaz adamlar onu “Büyükayı Takımyıldızı” olarak tanır.

Peri Gelin

Bir zamanlar Neen-i-zu adında güzel bir genç kız yaşardı. Superior Gölü kıyısında yaşayan bir Kızılderili şefinin kızıydı. Neen-i-zu, Kızılderili dilinde “Canımın İçi” demektir. Anne babasının onu çok sevdiği, mutluluğu ve güvenliği için ellerinden geleni yaptıkları açıktı.

Onları huzursuz kılan tek bir şey vardı. Neen-i-zu, köyün diğer genç kızları tarafından çok seviliyor, onlarla birlikte oyunlar oynayıp eğleniyordu. Ancak en sevdiği şey, ormanda tek başına yürümek ve küçük tepelere çıkan belirsiz bir yolu izlemektir. Bazen saatlerce ortalıktan kaybolurdu. Geri döndüğünde gizli yerlerde dolaşmış, tuhaf ve gizemli şeyler görmüş birinin bakışı olurdu gözlerinde. Bugün olsa bazıları Neen-i-zu için “romantik” diyebilir. Burnunun dibini bile göremeyenler ise biraz kibirli bir tavırla gülüp ona bir “hayalperest” diyecektir. Neen-i-zu, tepelerdeki gizli yerlerde yalnız başına yaptığı bu yürüyüşlerde ne görüp işitiyordu? Yoksa periler miydi gördükleri? Neen-i-zu bu sorulara cevap vermezdi. Fakat onun biraz daha diğer kızlar gibi olmasını ve evlenip bir düzen kurmasını isteyen annesi, çok huzursuz oluyordu.

Neen-i-zu’nun sık sık yürüyüşe çıktığı kumullarda *Puk-Wudgie* diye bilinen yaramaz küçük perilerin yaşadığına inanılıyordu.

*Puk-Wudgie*ler, Kızılderililerin nadiren gezdiği bu tepelere bayılırlardı. Birdirbir gibi oyunlar oynamak için ideal

bir yerdi burası. Yaz akşamlarında küçük gruplar halinde burada oturup türlü türlü şakalar yapar, eğlenceler düzenlerlerdi. Sonra gece olunca *Manito Wac* yani Orman Ruhları olarak bilinen çam ağaçlarındaki bir oyuya saklanırlardı. Perilere yaklaşmış kimse yoktu ama balıkçılar, göl üzerinde kanolarını sürerken onları uzaklardan bir anlık görür ve birlikte gülüşen bu küçük insanların ince seslerini işitirlerdi. Balıkçılar onları takip etmeye çalıştığında *Puk-Wudgieler* ormanlara kaçıp birden kayboluverirdi. Fakat çocuk ayağı gibi ufacık ayak izleri tepelerdeki küçük göl kenarındaki ıslak kumlarda görülebiliyordu.

Perilere inanmayanları ikna etmek için daha fazlası lazımsa, hilelerinin kurbanları olan balıkçı ve avcılar, gerekli kanıtı sağlayacaktır. *Puk-Wudgieler* asla kimseye zarar vermezdi ama türlü yaramazlıklar yaparlardı. Kimi zaman bir avcı olurdu hedefleri. Sabahleyin başlığını alan adamcağız bütün tüylerin yolunmuş olduğunu görürdü. Bazen de küreğini arayan bir balıkçı, nihayet bir ağaç dalında bulurdu onu. Bu tür şeyler yaşandığında *Puk-Wudgielerin* yine iş başında olduğu açıktı. Çok az insan, başka bir açıklamaya inanacak kadar şaşkıncıdır.

Neen-i-zu'nun bu küçük insanlar hakkında kendi fikirleri vardı zira çocukluğundan beri masallara aşinaydı. Bu masallardan biri, hep yaz mevsiminin yaşandığı, kimsenin üzüldüğü gözyaşı dökmediği bir Mutluluk Ülkesi'nden bahse derdi. İşte Neen-i-zu, bu ülkenin özlemini çekiyordu. Tepelerdeki gizli yerleri bulup ıssız bir köşede oturduğunda rüzgârın fısıldadığı gizemli sesleri dinlerken, hep orayı düşünüyordu. Neredeydi bu Mutluluk Ülkesi? Acının olmadığı o ülke neredeydi?

Gece bitkin halde yatağına uzanırdı. Sonra *Weenz* yani

Uyku Ruhu'nun küçük habercileri saklandıkları yerden usulca çıkardı. İnsan gözünün göremeyeceği kadar küçük bu nazik cinler, yorgun Neen-i-zu'nun yüzüne hızlıca tırmanıp *pub-ga-mau-gun* dedikleri minnacık savaş sopalarıyla kızın alnına vururlardı. Tık tık tık! Nihayet Neen-i-zu'nun göz kapakları kapanır ve kızcağız, Mutluluk Ülkesi'ni o güzel rüyalar diyarında arardı.

*Puk-Wudgi*lerin küçük göl kıyısındaki kumlu sahilde bıraktıkları ayak izlerini o da görmüş ve çam oyuklarında yankılanan neşeli kahkahalarını işitmişti. Acaba burası onların yaşadığı tek yer miydi yoksa oranın varlığına inanan ve oraya gitmeyi her şeyden çok isteyen bu ölümlüye yol göstermek için Mutluluk Ülkesi'nden gönderilmiş elçiler miydiler?

Neen-i-zu, gerçekten böyle olduğunu düşünmeye başlamıştı. Eskisinden çok daha sık gidiyordu Ruh Ormanı kenarındaki çayıra ve oracıkta oturup çam oyuğuna bakıyordu. Belki de *Puk-Wudgi*ler onu anlayıp hangi perilere hizmet ettiklerini anlatacaktı. Sonra bir gün çamların kenarında bir peri belirip onu yanına çağıracaktı. Bunu hiç bıkıp usanmadan bütün kalbiyle dilerse mutlaka böyle olacak ve dilekleri gerçekleşecek diye düşünüyordu. Bu yüzden orada otururken bir şarkı yazıp güney rüzgârının dallarını hışırdattığı çamların müziğine bıraktı kendini. Şarkısı şöyleydi:

Gülen yaprakların ruhu,
Çam ormanının perisi,
Mutluluk dolu ülkenize kavuşmak için,
Göz yaşları döken bu kızı dinleyin.
Sayfiye yerinizden çıkıp hemen,
Şu yaşlı kıza yetişin.

Acaba hayal mi görüyordu yoksa şarkısının son sözleri, neşeli küçük adamların kayboluverdiği ormanın derinliklerinden yankılanıyor muydu gerçekten? *Puk-Wudgieler* onunla alay ediyor olabilir miydi?

Her zamankinden fazla oyalanmıştı ormanda o gün, artık eve dönme vakti gelmiş de geçiyordu. Gökyüzünün batısında sivri uçları yukarı dönük Yeni Ay aşağı doğru sallanmaktaydı. Kızılderililer, Ay'a barutluğumu asabilirim derdi böyle zamanlarda. Yani havanın kuru olduğunu kastederlerdi. Böyle havalarda avcıların ayakları altında yapraklar çıtırdar ve hayvanlar kaçışırdı, bu yüzden avlamak çok güç olurdu. Neen-i-zu, hayvanların kaçabilmesinden çok memnundu. Mutluluk Ülkesi'nde kimse acı çekmeyecek, kimse'nin canı alınmayacaktı.

Gelgelelim, annesi bir avcıyla evlenmesini istiyordu. Bütün hayatını ormanda kızıl geyikleri öldürerek geçiren, neredeyse başka hiçbir şeyden konuşmayan bir adamla...

Çayırdaki oturduğu yerden kalkarken aklına bunlar geldi, çamlara son bir kez daha baktı. Hilal şeklindeki ay, solgun bir ışıqla dokunuyordu ağaçlara. Kızın hayal gücü yine işe koyuldu. Gizemli ormanın kenarında bir şey hareket ediyordu sanki. Ne olabilirdi bu? Karanlıkta bir delikanlı vardı, *Puk-Wudgieler*den uzundu, sanki yürümüyor da kayıyordu. Açık yeşil giysisi, çamların koyu yeşili yanında göze çarpıyordu. Neen-i-zu bir daha baktı ama ay, tepelerin ardına gizlenmişti. Etraf zifiri karanlığa boğulmuştu. Çobanaldatanın ürpertici sesi haricinde hiçbir şey işitilmiyordu. Kız, hemen eve koşturdu.

O gece, korktuğu sözler döküldü annesinin dudaklarından, epeydir beklediği sözler: "Neen-i-zu, sana 'Canımın İçi'

adını verdim, çünkü canımdan değerlisin benim için. Senin güvende ve mutlu olmanı istiyorum. İşte bu yüzden sana en iyi şekilde bakacak, ben dünyadan göçünce seni koruyup teselli edecek iyi bir adamla evlenmeni istiyorum. Kimi kastettiğimi biliyorsun.”

“Evet, anne,” dedi Neen-i-zu. “Onu iyi tanıyorum, hem de çok iyi tanıyorum. Geyik avlar, geyikleri öldürüp derilerini yüzer. Bütün işi, bütün düşündüğü, bütün konuştuğu budur. Etsizlikten ölmememiz için birinin bu işi yapıyor olması iyidir belki de. Ama dünyada daha bir sürü şey var. Oysa senin şu avcı, öldürmedikçe mutlu olamaz.”

“Zavallı çocuğum!” dedi annesi. “Senin için en iyisini bilecek yaşta değilsin henüz.”

“Kalbimin bana söylediklerini anlayacak yaştayım, anne,” diye cevap verdi Neen-i-zu, “Hem, beni evlendirmek istediğin o avcı, sırkı gibi uzun. Oysa ben, *Puk-Wudgi*lerden halliceyim. Dimdik dursam, o adamın beline zor varır başım. Ne de güzel bir çift oluruz doğrusu!”

Söylediği çok doğrudu. Neen-i-zu çocuk kadardı, fazla uzamamıştı. İnce, zarif bir vücudu, küçük el ve ayakları, gece yarısı gibi kapkara gözleri ve çayırgüzeli çiçeği gibi küçücük bir ağzı vardı. Tepelerden geçerken göğe karşı yaslanmış zarif gölgesini ilk defa gören biri, onu bir peri sanırdı.

Sessiz sakin tabiatına ve ıssız yerlere olan sevgisine karşın Neen-i-zu çoğu zaman pek neşeliydi. Ama artık çok nadiren gülüyordu. Adımları yavaşlamıştı. Gözleri yere sabitlenmiş olarak yürüyordu. “Evlenince, aklını meşgul edecek bir sürü işi olacak,” diye düşündü annesi. “Artık tepelerde hayal kurmaya gitmeyecek.”

Ama tepeler, bu kızın biricik eğlencesiydi: Burunca otlar-

rına tünemeden evvel tarlakuşunun bir ileri bir geri uçuşup onu neşelendirdiği tepeler ve çiçek dolu çayırlar... Her gün orada oturup küçük şarkısını söylerdi. Ama yakında şarkı falan söyleyemeyecekti. Batmakta olan güneş, çam oyuğunu süsleyecek, çobanaldatan yıldızlara şikâyetle bulunacaktı ama resim eksik kalacak, artık Neen-i-zu orada olmayacaktı, çünkü düğün günü belirlenmişti, avcının karısı olmaktan başka çaresi yoktu.

Hiç sevmediği o adamla evlenmesinin kararlaştırıldığı o gün Neen-i-zu gelinliğini giydi. Hiç olmadığı kadar güzel gözüküyordu. Simsiyah saçlarında kan kırmızısı çiçekler parlıyordu, elinde ise çam püskülleriyle karışık çayır çiçekleri vardı.

Böyle giyinip kuşandıktan sonra çam oyuğuna veda etmek için yola çıktı. Bu kadarını ona çok görememişlerdi. Ama Neen-i-zu ilerleyip tepelerin arasında gözden kaybolunca davetliler huzursuz gözlerle birbirlerine baktılar. Anlayamadıkları bir şeydi bu. Tam o anda güneş tarafından gelen bir bulut çıktı ortaya, ışığın yerini gölge almıştı. Bu bir işaret miydi? Yan gözlerle avcıya baktılar ama damat, hançerini bir taşa sürterek keskinleştirmekle meşguldü. Güneş ya da karanlık fark etmez, onun aklı geyiklerdeydi.

Zaman geçti fakat Neen-i-zu geri dönmedi. Hava iyice kararınca misafirler iyice meraklanmıştı. Bu kadar gecikmesinin nedeni ne olabilirdi? Nihayet tepeleri aradılar ama kız orada değildi. Sonra küçük mokasenlerinin izlerini takip ederek çayıra gittiler. Kızın ayak izleri oyukta son buluyordu. Neen-i-zu ortadan kaybolmuştu.

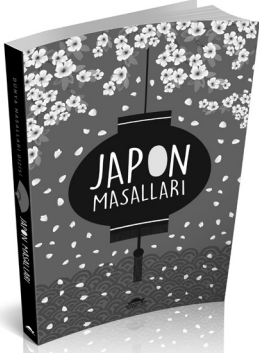
Bir daha onu gören olmadı. Ertesi gün bir avcı garip haberler getirdi. Evine kestirme yoldan giderken bir tepeye tırmanmış ve etrafına bakmak için biraz mola vermişti. O sıra-

da köpeği, kuyruğunu bacaklarının arasına sıkıştırmış halde yanına koşturmuş, durmadan mızızlanıyordu. Cesur bir hayvandı köpeği, ayıdan falan kaçmazdı ama bu defa sanki hortlak görmüş gibi davranıyordu.

Sonra avcı şarkı söyleyen birini duydu. Kısa süre sonra şarkı durdu. Uzaklarda Neen-i-zu'nun gölgesini gördü. Kollarını öne uzatmış, doğruca oyuğa yürüyordu. Adam ona seslendi ama kız duymadı, o gizemli ağaca giderek yaklaşıyordu.

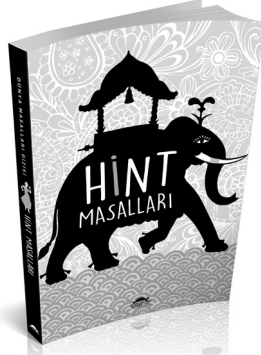
“Rüyadaymış gibi yürüyordu,” dedi avcı. “Ormana yaklaşınca incecik bir delikanlı gelip onu karşıladı. Kabilemizden biri değil, hayır! Onun gibisini daha önce hiç görmemişim. Yaprak yeşili giysiler vardı üzerinde, başında da yemyeşil tüyler. Neen-i-zu’yu elinden tuttu. Birlikte Kutsal Oyuk’a girdiler. Şüphesiz bir periydi o genç, Her Dem Yeşil Perisi. Hepsi bu işte! Söyleyeceklerim bu kadar.”

Nihayetinde Neen-i-zu da gelin olmuştu.

"Güneşin Doğduğu Ülke"
Japonya'dan mistik masallar...

Büyülü ve kadim ülke
Hindistan'dan rengârenk
masallar...

Karlı ve uzun geceler ülkesi
Rusya'dan beyaz (!) masallar...

Geniş bir coğrafyaya yayılan
Türklerin masalları...

